

Giới thiệu Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi

Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi là truyện đầu tay của mình nên không thể tránh được những sai sót vì vậy mình rất mong nhận những lời các nhận xét chân thành từ các bạn và chắc chắn là mình sẽ tiếp thu nó. Mong là các bạn sẽ ủng hộ truyện.

*** Trương Ngọc Gia Hân : 17 tuổi – là 1 cô bé xinh xắn, đáng yêu – là 1 người có năng khiếu diễn xuất đỉnh – là 1 tài năng trẻ của đội kịch trường Star – là 1 fan chân chính của ai đó.

*** Hoàng Minh Long : 19 tuổi – là cựu hotboy số 1 của trường Star – là 1 diễn viên, siêu sao nổi tiếng nhất trong giới Showbiz nay – khả năng diễn xuất được phát hiện từ năm lớp 1 nhưng 10 năm sau mới tham gia làng điện ảnh vì ...

*** Hạ Trang Nhi (bạn thân của Hân) – là 1 cô bé đam mê ca hát – là cây văn nghệ số 1 của trường – là 1 fan chân thành của Tú Vy.

Còn nhiều nhân vật khác sẽ được nhắc đến trong truyện teen sau nhé.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 1: Gtnv

*** *Trương Ngọc Gia Hân* : 17t – là 1 cô bé xinh xắn, đáng yêu – là 1 người có năng khiếu diễn xuất đỉnh – là 1 tài năng trẻ của đội kịch trường Star – là 1 fan chân chính của ai đó

*** *Hoàng Minh Long* : 19t – là cựu hotboy số 1 của trường Star – là 1 diễn viên, siêu sao nổi tiếng nhất trong giới Showbiz nay – khả năng diễn xuất được phát hiện từ năm lớp 1 nhưng 10 năm sau mới tham gia làng điện ảnh vì ...

*** *Hạ Trang Nhi* (bạn thân của Hân) – là 1 cô bé đam mê ca hát – là cây văn nghệ số 1 của trường – là 1 fan chân thành của Tú Vy

*** *Triệu Hàn Phong*: 18t- là hotboy của trường Star - là 1 người có quan hệ đặc biệt với Long và Tú Vy

*** *Bùi Quốc Thiên* : 19t – là 1 ngôi sao sáng của ngành diễn – là 1 người có tài năng, có cố gắng nhưng luôn ở vị trí thứ 2 từ khi Long xuất hiện – là 1 người sinh ra trong 1 gia đình làm nghệ thuật nên anh được theo đuổi ước mơ diễn xuất của mình từ năm lớp 9

*** *Võ Thiên Trang* : 18t – là 1 cô gái xinh đẹp – là 1 style list nổi tiếng ở ngoài nước – là người có quan hệ đặc biệt với Long

*** *Nguyễn Hoàng Tú Vy* (chị họ của Long) : 20t – là 1 thiếu nữ xinh đẹp, tài năng và cực tâm lý – là 1 ca sĩ có lượng fan khủng nhất giới nhạc

*** *Hoàng Minh Thư* (em ruột Long) : 6t – là 1 cô bé thông minh, xinh xắn, đáng yêu vô cùng

*** *Lý Anh Kiệt* (anh họ của Hân) : 22t – là 1 nhà kinh doanh lớn, tuổi trẻ tài cao, vô cùng xuất chúng

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 2

CHƯƠNG 1: QUÁ KHỨ VÀ HIỆN TẠI

1 bãi cỏ xanh non mơn mơn đang hòa vào với nắng, 1 vườn hoa hồng rộng lớn, đẹp đẽ đang quyến rũ những tán cây cao, 1 bể bơi to, xanh trong màu nước mát và 1 chiếc xích đu trắng tuyệt đẹp đang khẽ đu đưa là quang cảnh bên ngoài mà ai cũng có thể nhìn thấy khi đi qua căn biệt thự trắng đầy kiêu sa, lộng lẫy ở ngoại ô Hà Nội. Ai cũng nghĩ những con người bên trong chắc chắn sẽ có 1 cuộc sống vô cùng sung sướng, tràn ngập tiếng cười, tràn ngập

niềm yêu thương vô hạn của 1 gia đình hạnh phúc. Nhưng nào có ai hay, bên trong ngôi biệt thự sang trọng đó lại xảy ra 1 cuộc to tiếng đã trở thành thông lệ nơi đây.

Trên chiếc ghế sofa rộng có 1 người đàn ông trung niên vất chân ngồi vô cùng cao quý. Ở ông toát lên vẻ điềm đạm, 1 khí chất của 1 ông quan lớn và 1 tình yêu thương vô hạn luôn được che dấu.

- Bà Hà, cô cậu chủ đâu?

Ông lên tiếng- 1 giọng nói lạnh, mang đầy hơi của sự bảo thủ và cố chấp. Nó nhẹ, nhỏ, đủ để cho người cần nghe nghe thấy.

Ngay lập tức, 1 bóng người đàn bà gầy guộc, đầy phúc hậu từ bếp đi ra. Trịnh trọng cúi đầu rồi mới nhẹ nhàng trả lời

- Dạ, thưa ông chủ, cô chủ vẫn còn đang ngủ còn cậu chủ đang ở trên phòng. Ông có việc gấp cậu chủ để tôi lên gọi?

Sau khi nhận được cái gật đầu chấp thuận của ông chủ thì bà Hà mới lật đặt leo lên cái cầu thang to, dài và rộng. Đến trước 1 căn phòng rộng lớn ở tầng 2.

“Cốc”, “cốc”, “cốc”

Bà gõ nhẹ tay vào cánh cửa lạnh lẽo cực kì. Không 1 tiếng trả lời, bà nói luôn:

- Là tôi thưa cậu chủ

- Có chuyện gì không bà Hà?

Giọng nói bên trong phòng vọng ra bà nhanh chóng trả lời

- Dạ cậu chủ, ông chủ mới về, kêu tôi lên gọi cậu chủ xuống có chuyện ạ.

- Cháu biết rồi, bà cứ xuống trước đi, tí cháu xuống

Tiếng bước chân bên ngoài bắt đầu vang lên rồi nhỏ dần, nhỏ dần rồi không còn nghe thấy gì nữa. Bên trong, 1 bóng hình cao lớn nhanh chóng đóng nhẹ cái laptop đang sáng trên bàn rồi từ từ bước ra cửa.

Ở dưới kia, sau 5 phút chờ đợi, ông đã nhìn thấy ở trên cầu thang hình bóng con người ông đang cần tìm – con trai ông, Hoàng Minh Long. Con trai ông không phải ông khoe chứ con ông rất đẹp. Đẹp không chỉ ở ngoại hình, điều này có thể chứng minh khi rất nhiều tiểu thư đài cát muốn làm con dâu ông, đẹp ở trong tâm hồn, dù ông biết nó đã bị tổn thương rất nhiều, mà đẹp còn ở trong bộ óc siêu phẩm của anh. Anh thông minh, anh xuất chúng, anh giỏi giang, ai cũng biết và ông cũng rất tự hào về điều đó nhưng ông chưa 1 lần khen, 1 lần lên tiếng tự hào về con trai mình vì đó là bản chất của ông – không bao giờ thể hiện tình cảm ra bên ngoài.

Nhẹ nhàng ngồi xuống chiếc ghế sofa đối diện ông, anh hỏi

- Ông gọi tôi có việc gì?

Ông cũng không phải là 1 người thích dài dòng, ông vào thẳng vấn đề luôn

- Ba muốn con vào công ty ba làm việc

- Xin lỗi nhưng tôi đã nói rồi, làm kinh tế không phải điều tôi muốn, tôi muốn thực hiện ước mơ của mẹ và cả của tôi, trở thành 1 diễn viên

- Không thể được!! ngưng 1 lúc, ông tiếp – được rồi, con có thể tham gia giới Showbiz nếu con muốn nhưng diễn viên thì không, con biết chưa?

Chả bận tâm đến khối tức tối trong lòng người ba mình, anh vẫn thản nhiên

- Sao lại không? Đó là điều tôi muốn ông không có quyền cấm đoán

“Không có quyền cấm đoán” 5 chữ này xoáy sâu vào tâm trí ông, vào lòng tự trọng của 1 người ba, làm ba mà không có quyền đó sao. Ông tức giận, đứng phắt dậy, chỉ thẳng tay vào mặt người con trai mình mà quát:

- Mày vừa nói cái gì, không có quyền?. Mày có coi tao là ba mày không?

Anh cũng chẳng ngại ngần gì mà cũng đứng phắt dậy, mắt nhìn thẳng vào đôi mắt đầy những tia giận của ba mà gần từng chữ:

- Thế ông có còn nhớ mình có 1 đứa con trai không?

- Mày...

Ông tức giận đến nỗi tim ông hình như bắt đầu đau, đau dữ dội, ông tay ôm phần ngực trái rồi dần khụy xuống. Còn anh, vừa nói xuống câu cuối liền

quay lưng lại đi lên tầng. Bà Hà từ trong bếp hốt hoảng chạy ra:

- Ông chủ ông có sao không, ông lại lên con đau tim rồi. Phuong, lấy thuốc cho ông chủ nhanh lên

Lúc đó, vì nghe thấy tiếng ầm ĩ bên ngoài nên bé Minh Thư bị đánh thức, chạy ra ngoài xem có chuyện gì thì thấy ba đang nằm sóng soài trên sàn nhà, mắt dường như nhắm nghiền. Hốt hoảng chạy thẳng đến bên ba, quỳ sụp xuống:

- Ba, ba làm sao thế, ba đừng làm bé Thư sợ, ba, ba ơi

Minh Thư, cô bé vừa lay ba mình vừa khóc, nước mắt rơi lã chã xuống sàn nhà đá hoa lạnh ngắt.

Lúc đó, Phuong cũng mang thuốc đến, vội vàng cho ông Hoàng uống thuốc. Nhận thấy chuyển biến tốt từ ông chủ, cả bà Hà và bé Thư mới bớt lo lắng cho người đưa ông Hoàng vào phòng. Vừa bước chân ra khỏi phòng ông chủ, bà Hà đã lại hốt hoảng khi nhìn thấy Long đang kéo vali đi về phía cửa:

- Cậu chủ, cậu định đi đâu?

Giật mình nhìn thấy hai mình xách vali, bé Thư cũng lo lắng hỏi:

- Hai, hai định đi đâu à?

Cúi xuống hôn nhẹ lên trán bé Thư như 1 lời tạm biệt, anh nhẹ nhàng quay lưng kéo vali đi

- Hai hết thương bé Thư rồi đúng không, hai đừng đi, bé Thư sẽ ngoan, sẽ không đòi ăn kem nữa, hai ở lại với bé Thư đi

Nước mắt từ đôi mắt to tròn, đáng yêu kia vừa mới lau vẫn chưa khô thì giờ lại ứa ra, lăn dài trên khuôn mặt thiên thần của cô bé.

Anh dừng bước chân, quỳ xuống, ôm bé Thư vào lòng, anh nhẹ nhàng nói, 1 giọng nói ấm áp, tràn đầy tình thương mà anh chỉ dành cho cô em gái nhỏ bé của mình:

- Bé Thư ngoan, để hai đi

- Hai đi đâu?

- Hai đi thực hiện ước mơ của mẹ, bé Thư có muốn ước mơ của mẹ thành hiện thực không?

- Dạ muốn

- Thế bé Thư phải để hai đi chứ, khi nào hai sẽ về thăm bé Thư mà ha

- Hai phải hứa là hai phải về thăm em nhé, hai không được nuốt lời đâu nhé – đưa cái ngón tay út bé tí ra trước mặt Long

- Rồi, hai hứa với bé Thư nè – móc ngón út to của mình vào ngón tay nhỏ của Thư rồi anh đứng dậy, kéo vali đi ra khỏi căn biệt thự đã gắn bó với anh suốt 16 năm, nơi anh vừa có niềm vui, nỗi buồn, tình thương và cả sự oán hận

2 NĂM SAU...

Trước cửa của lễ trao giải danh tiếng nhất của ngành điện ảnh, 1 đám phóng viên lớn đang vây quanh 1 người chia 1 đồng míc ra phía trước, đèn plas máy ảnh nháy lên không ngớt làm người khác phải chói mắt, thấy rất khó chịu

- Anh Long, anh cảm thấy như thế nào khi nhận được giải thưởng cao quý này?

- Vào nghề được có 2 năm nhưng anh đã gặt hái được rất nhiều thành công, vậy suy nghĩ của anh ra sao nếu có người nghi ngờ về cách anh đi?

- Tại sao anh chỉ muốn đem giải thưởng này tặng cho khán giả những người hâm mộ mình nhiều hơn chứ không phải gia đình?

- Anh Long, anh có thể cho chúng tôi biết 1 chút cảm xúc lúc này của anh không?

- ...

Rất, rất nhiều câu hỏi được đưa ra từ đám phóng viên và họ rất cần câu trả lời của người con trai kia. Người đó đẹp hoàn mĩ nếu không muốn nói là đẹp không 1 ai sánh bằng. Người đó toát lên vẻ lịch lãm, sang trọng và có hơi chút lạnh lùng. Người đó đang cầm trên tay chiếc cúp rất nhiều diễn viên khác muốn cầm nhưng rất ít người có được, chiếc cúp có tên gọi NAM DIỄN VIÊN XUẤT SẮC NHẤT CỦA NĂM. Và người đó mang tên Hoàng Minh Long

Trong 2 năm ấy, Long – anh đã tham gia vào công ty quản lý Star và tham gia rất nhiều dự án phim khác nhau. Anh thông minh, anh có đam mê, anh có tài năng, anh có năng lực và anh có 1 ngoại hình hoàn hảo vậy nên chỉ sau 2 tháng đào tạo, anh đã có thể trở thành 1 diễn viên thực thụ. Sau 2 năm với bộ phim đầu tay, cái tên Hoàng Minh Long đã phủ sóng trên toàn quốc, lượng fan của anh có thể nói là hùng hậu nhất đất nước mà không chỉ có nữ mà còn có cả nam. Trong 2 năm này, tính lạnh lùng của anh cũng đã bay đi hết nhưng vẫn rất khó để thân thiết với anh.

Dù có hơi mệt mỏi vì giờ đã là 11h đêm rồi nhưng anh vẫn từ từ trả lời từng câu hỏi 1

- Ông chủ, nước của ông – giọng của 1 người phụ nữ phúc hậu vang lên
- Cảm ơn bà – người đàn ông vẫn không rời mắt khỏi chiếc tivi đang phát những hình ảnh của người con trai mang tên Minh Long mà mỉm cười hạnh phúc
- Ông chủ, cậu chủ đã làm được rồi
- Bà có nghĩ tôi nên đồng ý với ước nguyện của nó không?
- Tôi nghĩ cậu chủ sẽ rất hạnh phúc nếu ông đồng ý
- Ba, hai giò quá đúng không ba?

Giọng nói thiên thần vang lên, cô bé Minh Thư 4 tuổi ngày xưa nay đã lên 6, vẫn dễ thương, vẫn vui vẻ như thế và cô bé cực kì thông minh

- Ủ, hai con rất giỏi – ông Hoàng ôm cô bé đặt lên đùi mình ngồi, nhẹ nhàng vuốt mái tóc bồng bềnh của đứa con gái bé nhỏ “ Con trai, con giỏi lắm, ba rất tự hào về con”

- Ê con kia, bà nhìn này, đẹp trai dã man con ngan luôn – 1 cô bé khác cũng đang nhìn vào màn hình tivi chiếu cảnh cuối của lễ trao giải, miệng vừa ăn bánh vừa cảm thán
- Thì đương nhiên, thần tượng của tui mà – 1 cô bé nữa lên tiếng
- Này Hân, lúc nào bà được cầm cái cup ấy nhỉ?
- Tôi ư thêm cái cup ấy đâu
- Bà nói gì thế, cup danh giá nhất làng điện ảnh Việt đó bà
- Ủ tôi biết
- Sao không thêm
- Tôi cần chiếc cup mang tên NỮ diễn viên xuất sắc nhất của năm cơ
- Ồ... à ừ, là nữ chứ không phải nam, hihi, tí thì tôi cho bà đi chuyển giới haha

Cô bé đó phá lên cười. Bỏ mặc cô bạn đang cười như điên trên giường, cô hỏi

- Ê Trang Nhi, bà nói xem lúc tôi được nhận giải đó thì thế nào nhớ?

Ngưng ngay nụ cười, Trang Nhi đứng nhanh dậy, nghiêm trang, đưa tay đang cầm cái bánh dài lên miệng giả vờ làm mic, trịnh trọng nói:

- Sau đây tôi xin công bố giải thưởng nữ diễn viên xuất sắc nhất của năm thuộc về diễn viên Trương Ngọc Gia Hân

Sau vài giây ngớ người, Hân cũng đứng lên cầm cái chổi giờ cao xoay người đi xoay người lại, mắt chớp chớp. Gia vờ xúc động :

- Cảm ơn, xin cảm ơn tất cả mọi người vì đã ủng hộ tôi suốt thời gian qua, cảm ơn, cảm ơn rất rất nhiều. mu... oa...

Hận chu mỏ ra hôn một cái lên tay rồi múa tay ra xung quanh vô cùng điệu nghệ. Xong, 2 đứa nhìn nhau rồi cùng lăn ra giường mà cười ầm lên.

- Hạ Trang Nhi, tôi hứa với bà tôi sẽ biến điều đó thành hiện thực
- Trương Ngọc Gia Hân, tôi cũng hứa với bà, tôi cũng sẽ trở thành 1 ca sĩ nổi tiếng y như chị Tú Vy
- Cùng nhau cố gắng nhé

Chương 3

Mặt trời 1 lần nữa lại nhô lên báo hiệu 1 ngày mới đã bắt đầu. Trên vòm cây xanh to ngoài vườn của 1 căn nhà không quá to nhưng lại rất xinh xắn, những chú chim đang khoe giọng hát, 1 giọng hát trong trẻo và yêu đời còn trong ngôi nhà xinh xắn kia, cũng có 1 giọng được cất lên nhưng đó lại là giọng hét:

- Dậy! Trang Nhi, bà có dậy cho tôi không thì bảo!!

- Ummm... bà làm gì mà sáng nào cũng hét ầm nhà lên thế, gọi tôi dậy nhỏ nhẹ bình thường không được à?

Nhi vừa ngái ngủ, mắt nhắm mắt mở bước xuống giường cầu nhàu vì hôm nào cũng bị ai đó làm cho thủng cả cái lỗ nhĩ

- Gọi nhỏ nhẹ mà mẹ dậy được à? Thôi vào đánh răng rửa mặt nhanh, còn 10 phút nữa là đến giờ vào thi rồi, hôm nay thi 2 môn cuối đấy

Vừa nói, Hân vừa đẩy cái con người vẫn thi thoảng nhắm mắt ngủ gục kia vào nhà vệ sinh. Đang đẩy vào rồi nặng, nặng như đẩy cả chục bao thóc ấy thì tự nhiên lại thấy nhẹ bỗng, xén tí nữa là xé không khí tương ngay cái đầu vào cánh cửa kia rồi

- ..Ao ..à ..ông ..ôi ..ôi ..óm ..on ..á ..à ..ia, ..òn ..10 ..út ..ai ..òn ..i ..ừa ..hứ (Sao bà không gọi tôi sớm hơn hả bà kia, còn 10 phút lại còn thi nữa chứ)

Giọng nói oang oang nhưng chả hiểu gì của Trang Nhi vọng ra từ phòng vệ sinh đã giải thích tại sao rồi. Thì ra nghe được thông tin còn 10 phút nữa là vào thi từ cô bạn thân Gia Hân thì như có 1 sức mạnh vô hình nào đó làm cho đầu óc Nhi tỉnh táo hẳn lên xông thẳng vào phòng vệ sinh mà không cần đẩy, Và đó là lí do vì sao mà Hân tí nữa là có nguyên 1 quả ổi trên đầu

- Bà nói gì tôi không hiểu, tí nữa nói nhé. Bye

“Cạch”

Cánh cửa khép lại, Hân vui vẻ đi xuống tầng nhàn nhã ngồi ăn bữa sáng, nhìn cái đồng hồ treo trên tường vẫn đang từ từ chạy từng giây 1 đầy phấn khích

“Uỳnh”, “Uỳnh”, “Uỳnh”

- Bà này, sao vẫn còn nhàn nhã ngồi ăn bữa sáng nữa đi nhanh lên không muộn giờ

Nhi vừa chạy sập cầu thang xuống tầng thì nhìn thấy cô bạn vẫn đang ngồi ăn ngon lành liền chạy tới lôi xềnh xệch tay áo cô

- Cứ từ từ ăn bữa sáng đi đã

Đáp lại sự gấp gáp của Trang Nhi là sự bình thản, Hân từ từ nói từng chữ

- Muộn rồi, đi nhanh, giờ đã là... – vừa nói, Nhi vừa kéo tay Hân mạnh hơn vừa nhìn đồng hồ thì - ờ, mới 6h30 mà, còn những 30 phút nữa - thả luôn cái tay nắm chặt lấy tay Hân làm cô từ bấy đến giờ chả ăn được miếng nào ra

- Ủ, còn những 30 phút nữa cơ, hôm nay bà dậy sớm thật đấy, ngồi ăn sáng đi

- Thế sao bà bảo... Á bà này dám lừa tôi à, bà chết chắc

Vừa nói, nhỏ vừa lắc mạnh vai Hân làm miếng trứng vừa cho lên thìa bay luôn xuống bàn

- Bà này, bỏ ra

Bỏ Hân ra, Nhi ngồi vào bàn ăn bình thường, còn Hân, cô phải dọn chỗ bàn vừa bị miếng trứng rơi xuống

* Tại trường Star*

“Tùng”, “tùng”, “tùng”

Tiếng trống trường vừa vang lên, những cô, cậu trong những bộ áo trắng đã vội vàng tản đi đến trước của các phòng học khác nhau

- Trương Ngọc Gia Hân, chúc bà thi tốt nha

- Ủ, Hạ Trang Nhi, bà cũng thi tốt nha

- Ừ

Tại 1 nơi khác, trong 1 căn phòng rộng lớn bao phủ bởi 1 màu sữa trắng nhũ có rất nhiều thứ để nói. Ở đó có 1 bộ salong lớn màu đen, 1 chiếc bàn làm việc rộng được sắp xếp rất ngăn nắp và 2 chiếc ghế rộng lớn với rất nhiều chiếc cup danh giá mà tiêu biểu là...

“Cốc”, “cốc”, “cốc”

Tiếng gõ cửa vang lên phá tan cái không khí yên ắng trong căn phòng

- Mời vào – 1 giọng nam đầy trầm ấm vang lên

Cánh cửa dần mở ra, tiến vào phòng là 2 người đàn ông, một trung niên và một già hơn một xíu nhưng cả hai đều rất uy quyền và rất quen thuộc với người con trai kia. Nhìn thấy họ, người con trai kia vội đứng lên, cúi đầu 90 độ lịch sự:

- Dạ, mời chủ tịch, mời chú ngồi

- Rồi, không phải khách sáo với ta như thế, Long, cháu cũng ngồi đi – 1 trong 2 người ấy nhẹ nhàng lên tiếng với anh, giữa họ có 1 cảm giác rất thân quen

- Chủ tịch, có phải có chuyện gì không ạ? – Long lên tiếng trước, anh là thế, luôn vào thẳng vấn đề, cái này là anh học từ chú Hải – quản lý của anh

- Đúng vậy, như cháu biết, mỗi năm, STAR luôn có 1 lớp đào tạo đặc biệt – người đàn ông vừa rồi lên tiếng

- Dạ, cháu biết thưa chủ tịch nhưng việc này thì đâu có liên quan tới cháu. Theo như cháu biết thì đứng lớp luôn là cô Mỹ Hương mà – anh cũng lễ phép trả lời ông

- Cháu nói đúng vào vấn đề rồi đó. Đúng là trước giờ đều là Mỹ Hương đứng cái lớp đặc biệt đó nhưng giờ thì gia đình cô ấy đang có việc nên không thể đứng lớp được – ông bình tĩnh nói

- Vậy nên ngài đến đây để nói với cháu, mong cháu có thể đứng lớp năm nay

- Ha Ha, quả thật cháu rất thông minh – ông cười ha hả trước sự thông minh của anh dù ông đã biết từ 2 năm trước. Cười 1 lúc, nhận thấy trên mặt anh có chút gì đó đang đắn đo, ông liền nói

- Cháu đang lo không biết đứng lớp như thế nào khi lịch làm việc năm nay của mình chắc chắn sẽ rất kín đúng không?

Giật mình, dù anh vẫn biết ông Triệu – chủ tịch công ty quản lý Star của mình là 1 người rất tâm lý nhưng không ngờ ông vẫn nhìn ra những suy nghĩ của mình dù mình đã dấu khá kĩ bên trong, chẳng nhẽ...

- Dạ phải

- Cháu đừng lo, chuyện này ta cũng đã bàn với ông ấy rồi, năm nay, lớp diễn viên đặc biệt chỉ có 1 thành viên duy nhất – từ bây giờ ông im lặng, mãi giờ người đàn ông bên cạnh mới lên tiếng

- Đúng vậy chỉ có 1 học trò nên cháu có thể mang nó đi theo mình, cháu có thể vừa làm công việc của mình, vừa có thể để học trò của mình học tập thực tế luôn, cháu thấy thế nào, đồng ý giúp công ty chứ? – ông Triệu lên tiếng nói nốt phần sau của ông Hải ngồi bên cạnh

- Dạ, 2 người đã tính kỹ như vậy thì sau cháu dám từ chối – anh nói

- Được rồi, ta đi trước, có gì không hiểu cứ hỏi ông bạn già này của ta nhé, ta tin tưởng cháu sẽ là 1 thầy giáo tốt – ông Triệu đứng lên nói rồi ung dung đi ra ngoài cửa anh cũng nhanh chóng đứng dậy tiễn ông ra ngoài. Nhẹ nhàng đóng cửa lại, anh ngồi xuống ghế, đối diện với người trung niên còn lại và cũng chính là...

- Chú Hải, học trò của cháu là ai?

- Là do cháu lựa chọn

“Tùng”, “tùng”, “tùng”

1 hồi trống nữa lại vang lên, giờ đây khoảng sân rộng lớn trường Star đã đông như trẩy hội, sau thời gian thi 2 môn cuối cùng thì học sinh toàn trường đã tụ họp ở sân trường

- Này, bà làm bài được không?

1 cô bé vỗ mạnh vai của 1 cô bé khác đang đứng ở trong đám đông, đôi mắt cô nhìn như đang tìm 1 ai đó

- A...- giật mình quay người lại – làm gì mà bà đánh tôi mạnh thế, gọi nhẹ không được à?

- Hi hi, sorry nha mà thi tốt không bà?

- Ừ thì cũng tạm

- Bà thi lúc nào chả tạm nhưng lúc báo điểm thi lại rõ là cao, toàn là top 5 của khối không?

- Bà thi không chắc

- Hi hi

- Thôi đi bà, nhìn cái điệu cười của bà mà tôi muốn... À mà thôi, chúng mình đến phòng nghệ thuật đi, chị Hạnh vừa gọi bọn mình tới đây

- Ồ đi

* Tại phòng nghệ thuật*

Không khí sôi nổi y như 1 cái chợ vỡ là điều đầu tiên mà ai cũng có thể thấy khi đội văn nghệ trường tập trung và hôm nay cũng không phải ngoại lệ. Vừa mở cái cửa lớn của phòng văn nghệ ra

- A, Hân, Nhi, 2 đứa tới rồi à, vào đây ngồi nhanh lên

Chưa kịp nói gì thì đôi bạn thân này đã bị làm cho hú hồn hú vía bởi giọng nói oang oang của đội trưởng đội kịch trường – Mỹ Hạnh.

- Dạ, em chào chị

Lễ phép chào hỏi rồi cả hai ngồi xuống ghế còn chị Hạnh sau khi oang oang với Hân và Nhi thì lên trên sân khấu, volum hết cỡ

- Tất cả chú ý

Tất cả mọi người trong phòng đang nhốn nháo chỉ trong 3s đã trở nên nghiêm túc như những lần họp khác. Dù Hân, cô đã họp không phải lần đầu nhưng cô vẫn hơi giật mình bởi tiếng gọi tập trung đội kiểu này của chị Hạnh. Cô phải công nhận, năm sau chị Hạnh ra khỏi trường thì chắc chắn trường sẽ phải tốn thêm tiền mua loa cho đội văn nghệ chứ làm gì có ai có đủ năng lực để tập trung được đội như chị. Đúng là đáng lo lắng

Sau khi thấy mọi người đã ổn định, chị Hạnh vắn nhỏ volum xuống 1 chút, từ tốn nói

- Năm nay cũng giống như mọi năm, cứ hễ khi hoa phượng nở, ve bắt đầu kêu, tất cả học sinh trong trường được nghỉ ngơi thì đội văn nghệ chúng ta lại bắt đầu làm việc

Đây, chị ấy lại bắt đầu rồi đây, dù chỉ vào đội văn nghệ có 1 năm thôi mà câu nói này của chị Hạnh đã được Hân nhớ rất kĩ, có khi thuộc lòng như bảng cửu chương luôn rồi ấy chứ. Nghe đến mồn cả lỗ tai rồi nhưng đâu có ai dám nói ra đâu, nói ra để mà bị chị ấy tra tấn lỗ nhĩ thêm à. Ai không biết chứ chị Hạnh mà đã nổi khùng lên thì volum của chị ấy cũng phải cỡ 2 cái loa thùng quá

- Năm nay theo như đề nghị của nhà trường thì đội kịch phải làm cho thật nghiêm túc chứ không được như năm ngoái

Năm ngoái, à nhớ rồi, năm ấy cô và Nhi mới tham gia đội văn nghệ. Hân tham gia đội kịch còn Nhi tham gia đội văn nghệ. Năm ấy đội kịch diễn vở nàng tiên cá... bị đột biến. Vì năm ấy tất cả thành viên nữ trong đội kịch đều muốn trở thành nàng tiên cá nên cả đội quyết định bốc thăm chọn nhân vật. Và kết quả là đứa con gái nào cũng phải đóng thành những nhân vật khác chứ không phải nàng tiên cá. Mà người bốc được nhân vật này lại là anh Huy – 1 người cao to, cơ bắp cuộn cuộn luôn vì anh hay đi tập jym. Vì cơ bắp như thế nên khi mặc trang phục diễn cho anh xong thì anh trở thành nàng tiên cá bị đột biến. Năm đó, chị Hạnh đóng làm mẹ phù thủy bạch tuộc xấu xa mà công nhận vai ấy hợp với chị ghê cơ, là hợp với cái mặt đánh đá của chị ý chứ chị tốt lắm lắm nhưng vì chị là đội trưởng nên chị đã đòi luôn kịch bản trở thành nàng tiên cá lấy đi sắc đẹp của bà bạch tuộc và đe dọa bà phải tạo cho cô đôi chân. Đã thế, chị còn cho nàng tiên cá đi cướp chồng của người khác nữa chứ. Nghĩ lại mà Hân vẫn còn thấy hay nữa là.

- Mà năm nay nhà trường còn dặn kĩ là phải để 1 thành viên lớp 11 làm nữ chính đây

- Ồ, thế thì Hân làm Juliet rồi, đội kịch mình làm gì có ai học lớp 11 ngoài Hân đâu

- Ừm... thế thì ngày mai đội kịch bắt đầu tập, còn đội văn nghệ thì phải để cho bé Nhi đơn ca 1 bài nhé, đội nhảy tự chọn bài tự tập luôn. Được rồi, giải tán

Mọi người nhao nhao lên chuẩn bị về thi...

- À, khoan đã – chị Hạnh lại hét um lên - cả đội ở lại, còn 1 thông tin nữa muốn báo cho cả đội

Thế là đội lại ngồi nghiêm trang nghe cô giáo giảng bài

- Theo như nguồn tin cực mật của mình thì năm nay 2 lớp đào tạo diễn viên và ca sĩ đặc biệt của trường Star có sự thay đổi
- Thay đổi sao?, thay đổi cái gì cơ?, cả cái hội trường lại ầm ầm lên, ồn ào chả khác gì 1 cái chợ
- Trật tự - loa phóng thanh lại mở hết công suất
- Im lặng
- Nghe tiếp, thay đổi là mỗi lớp chỉ có 1 học trò duy nhất
- 1 người thôi sao? Thế thì khó vào lắm – lại ồn ào nữa rồi
- IM – lửa bắt đầu cháy mạnh rồi
- Im luôn
- Không chỉ thế mà giáo viên đứng lớp năm nay không phải cô Mỹ Hương và cô Hương Ly nữa mà đứng lớp diễn là nam diễn viên xuất sắc Hoàng Minh Long còn đứng lớp ca là nữ ca sĩ tài năng Nguyễn Hoàng Tú Vy vậy nên đội văn nghệ phải cố gắng nhiều hơn nhé. Giải tán – rút kinh nghiệm từ 2 đợt trước, để mình không có thêm nhiều nếp nhăn, lần này Mỹ Hạnh nói 1 lèo rồi lòi luôn Hân và Nhi ra ngoài
- Oa, 2 thầy cô thật tuyệt – cái hội trường lại ồn ào lên rồi

Bên ngoài

- Chị, thật 2 người ý đứng lớp không? – cả Hân và Nhi đều lên tiếng hỏi
- ÙM, chắc chắn đấy, thôi 2 đứa về đi – Hạnh gật đầu
- Thế sao chị lại lôi bọn em ra rồi lại bắt bọn em về 1 mình – Hân
- Tại chị tiện tay hi hi – Hạnh nhìn 2 cô bé sắp lên 12 của mình cười trông ngố ời là ngố
- HỪ, chị hay quá ha, may là cái thông tin em được làm diễn viên chính làm em đang vui nên chị sẽ được phóng thích đấy – Hân vui vẻ, thật ra cái tin làm nữ chính đối với cô mà nói còn quan trọng hơn là cái thông tin thần tượng của mình đứng lớp đặc biệt vì chắc gì .. cô đã đỗ

Trên đường về nhà

- Ê bà, tôi được làm nữ chính à?

Hân cứ ngớ ngớ hỏi lại Nhi, chỉ là giả vờ thôi chứ tính lắm à

- Ờ
- Thế là được làm Juliet à?
- Ờ
- Thế là...
- Stop, bà tỉnh lại giùm tôi cái
- Ủ, làm nữ chính là là la, làm nữ chính là là la

Hân vừa đi về vừa vui vẻ nhảy chân sáo chả màng đến cô bạn đang lo lắng không biết phải chọn bài nào để khoe được giọng hát của mình đây. Haizzz

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4

Mới có 6h sáng thôi nhưng những tia nắng vàng của mùa hạ đã chiếu thẳng vào phòng của ai đó và làm cho anh thức dậy

Bước chân xuống cầu thang

- Dậy rồi hả, đây là lịch làm việc của con ngày hôm nay, nó hơi kín 1 chút nhưng con phải cố thôi

Chú Hải ngồi trên ghế đang đọc báo, nhìn thấy anh đang xuống liền nói

Anh đi lại chiếc ghế sofa quen thuộc, nhẹ nhàng ngồi xuống, cầm tờ lịch trình để trên bàn, anh nói

- Không sao đâu chú, đây là ước mơ của con mà

Gấp tờ báo lại, ông đứng lên

- Ủ, con ngồi xem đi, chú đi chuẩn bị xe cho con

- Dạ, cảm ơn chú

Hân đang ở trong bếp nấu bữa sáng cho 2 đứa thì thấy Nhi xuống, cô giờ giọng trêu chọc

- Hây Nhi, hôm nay bà dậy sớm quá ta

Nhi từ từ đi lại bếp, cái mùi thơm từ bếp tỏa ra thơm đến vậy thì ai mà chịu được. Chân cứ đi còn miệng thì cô này vẫn phải than vãn

- Bà không phải trêu tôi, mới sáng sớm mà đã nắng thế này thì ai mà chịu được

Nói xong, Nhi ngồi xuống ghế đợi món ăn lên, tay vớ luôn cái bánh trên bàn

- Ủ cũng tại con người làm trái đất nóng lên thôi

Bê nốt phần ăn sáng cho Nhi, Hân cũng ngồi xuống và thưởng thức bữa sáng do chính tay mình làm. Còn Nhi, vừa nhìn thấy bữa sáng là nhò vút luôn vỏ bánh lên bàn

- Tôi mà biết đứa nào làm trái đất nóng lên thì chết với tôi

- Thì bà đó chứ ai – nó liếc nhìn cái vỏ bánh trên bàn là thành phẩm của ai kia

- Ó... hi.. tôi quên – Nhi gãi gãi đầu, cầm cái vỏ bánh vừa vút đi bỏ thùng rác

- Thôi, ăn nhanh đi rồi còn đến trường nữa – nó vui ra mặt

- Hào hứng thế, mọi năm trước cứ tầm này mà nhắc tới chuyện đi học là bà còn nản hơn tôi cơ mà

- Ờ thì...

- Ờ thì muốn đến trường để được làm diễn viên chính chứ gì

- Ủm kệ tôi

Tại trường

- Ê, nghe nói năm nay lớp đặc biệt trường mình chỉ có 1 học viên thôi đấy – hs 1

- Ờ, mà giáo viên năm nay là oppa Minh Long của tao nữa- hs2

- Ai là oppa Minh Long của mày, mà t có vào lớp ý được không nhờ - hs3

- Thôi đi cô nương, cô mà vào được, cô mà diễn thì ai dám xem – hs1

- ...

Hân và Nhi đi trong sân trường mà nghe biết bao nhiêu là những thông tin về lớp đặc biệt mà hôm qua chị Hạnh nói, thế mà bảo tin mật, ai mà chả biết rồi. 4 tiết học trôi qua 1 cách vui vẻ và không hề buồn tẻ vì đã thi xong rồi, tha hồ quậy phá, Hân và Nhi lại mỗi đứa 1 nơi, để tập luyện cho lễ bế giảng.

Tại phòng nghệ thuật

Hân – nó đang trên sân khấu đi đi lại lại, tay cầm 1 xấp giấy dày oi là dày, miệng thì lẩm bả lẩm bảm. Chắc, chắc đang học thoại. Bổng:

- Hân, em học thuộc hết thoại chưa? – giọng nói lạnh lạnh của “ loa cái” vang lên làm nó giật mình. “ Loa cái” là cái tên mà nó và Nhi cũng đặt cho chị Hạnh đấy ạ

Nó có lúng túng xiu rồi trả lời

- Dạ, rồi ạ

- Vậy được rồi, đội kịch tập trung để diễn nào – cái “ loa cái” lại vang lên

Ngay lập tức, đội kịch đã tập trung đầy đủ, nó vội vàng gấp xấp giấy trên tay lại và bắt đầu diễn

Nói qua về cái sân khấu nhé, nó rộng rộng kinh khủng khiếp luôn, làm bằng gỗ, gồm 2 tầng, tầng 1 thì cũng bình thường như những sân khấu trường khác còn tầng 2 thì đẹp hơn nhiều. Ban công tầng 2 được xây như những ban công của những tòa biệt thự sa hoa, kiến trúc cổ điển, trang trí bằng những họa rất u là tinh tế và đặc biệt là nó rất, rất hợp với vở diễn này của đội kịch: “ Romeo và Juliet” Khoảng cách giữa tầng 1 và tầng hai tương đối ngắn nếu người ở trên với tay xuống thì sẽ chạm được tay với cao của người dưới nếu người dưới đứng trên ... 1 chiếc ghế cao. Nối giữa 2 tầng là những bậc thang nhỏ ở hai rìa sân khấu và nó đang đứng ở tầng trên

- Rồi bắt đầu diễn – tiếng chị Hạnh vang lên

“ Romeo” đứng trên chiếc ghế cao hướng mắt lên phía trên, nơi nó đang đứng, ánh mắt hơi lúng túng và nó bắt đầu thoại:

- Than ôi! Khốn khổ thân tôi! Romeo! Sao chàng ... chàng lại là Romeo? Hầy ... hầy... ờ..à...từ bỏ gia đình, hay từ bỏ tên họ đi. Hoặc là chàng hãy hứa yêu em, rồi... rồi... ừm... ừm... à, em sẽ chẳng còn là người thuộc dòng Capulet nữa.

Nó ngưng lại 1 lát để nhớ tiếp lời thoại tiếp theo rồi tiếp

- Chỉ có tên chàng thù hận với em thôi. Còn chàng là chàng, đâu phải là Montaigu. Nghĩ lý gì một cái tên? Ờ .. Đóa hoa mà ta gọi là bông hồng, dù mang tên gì, cũng vẫn ngào ngạt hương thơm. Tên chàng, Roméo ời! Có dính dáng gì đến... đến bản chất của chàng đâu.

Vừa thoại nó vừa ầm à ầm ừ, giọng nói thì rời rạc, chán hết chỗ nói, chị Hạnh ngồi dưới coi có hơi bị bức mình à nha nhưng nghĩ đây là lần đầu nó làm nữ chính và phải thoại những câu dài như thế nên cho nó qua 1 lần. Nó thoại xong 2 câu thì len lén nhìn chị Hạnh, xem phản ứng của chị. Phù, may quá chị còn chưa có giận, phải cố gắng thôi

- Anh xin bằng vào lời nói của em.Cứ gọi anh là tình yêu của em, thế là anh được đổi tên rồi! Anh chẳng còn muốn mình là Roméo nữa.

Anh chàng “ Romeo” lại thoại 1 cách chon chu, dễ như không. À mà chưa giới thiệu ai đóng Romeo nhỉ, là anh Huy – nàng tiên cá bị đột biến vào năm ngoái ấy. Vai Rmeo này là mọi người đưa cho anh vì anh đẹp trai nhất đội

Anh Huy thoại xong 1 lúc lâu rồi mà vẫn thấy nó đứng trơ ra đó, không nói tiếp câu thoại của mình anh liền gọi nhỏ tên nó, nó nhìn xuống, mặt đỏ bừng, lúng ta lúng túng, nói nhỏ:

- Em quên thoại tiếp rồi

- Em định theo đúng lễ tiết một tí - anh Huy nhỏ nhẹ nhắc nó

Mắt nó sáng lên, gấp đầu theo kiểu à, em nhớ rồi và thoại tiếp:

- Em định theo đúng lễ tiết 1 tí và chối biến những lời anh vừa nghe! Nhưng... nhưng kiểu cách mà làm gì! Anh có yêu em không, hờ Roméo? Em biết... em biết ờ... chàng sẽ nói có và em vội tin ngay. Nếu ừm... ờ...yêu em xin... xin cứ chân thành thổ lộ. Nếu chàng nghĩ... chàng nghĩ ầm... nghĩ em đã bị chinh phục quá dễ dàng, thì đây nhé: em sẽ ở... em sẽ ... sẽ ...sẽ - mặt nó tái mét khi nghĩ tới khuôn mặt ác quỷ lúc này của chị Hạnh, trời ơi là trời,sẽ gì tiếp ta, sao không nhớ, nó rối cả lên rồi

- Chau mày – anh Huy lại nhắc nó

- À – nghe thấy lời anh Huy nhắc nó à lên một tiếng và thoại tiếp – Em sẽ chau mày, ngưng nguẩy lác đầu, để chàng có dịp van xin nài nỉ, bằng không, em cần... cần gì phải bày trò nũng nịu. Nếu chàng đã... chàng đã ..ờ...đã - nó lại ngán ngở nữa rồi.

- Không tình cờ thấu rõ nỗi lòng em, - tiếng anh Huy lại vang lên. Liếc mắt nhìn xuống dưới thấy bà Hạnh già cũng lóp đang mặt cau mày có, Kiểu này em chết chắc rồi Hân ời

- Ờ không...

- THÔI, STOP, HÂN, EM ĐÃ HỌC THUỘC LỜI THOẠI CỦA MÌNH CHƯA HẢ

Nó chưa kịp nói hết câu anh Huy vừa nhắc thì chị Hạnh “ loa cái” đã đứng dậy, mặt đỏ bừng vì tức giận, đầu còn nghi ngút khói nữa chứ. Nó sợ tím mặt, cái cảnh tượng khuôn mặt bà chị giận dữ vừa này hiện lên, so với bây giờ giống y choang, nó lút nhút

- Dạ .. chưa ạ

Liếc mắt nhìn chị Hạnh, ời má ời, chẳng khác gì ác quỷ, làm sao bây giờ. Còn xung quanh thì ai cũng lo lắng cho nó, bà Hạnh này nổi giận thì xong rồi

- Em hay nhì, chị đã bảo em phải học thuộc ít nhất là đoạn này rồi cơ mà. XUỐNG NGỒI VỪA HỌC VỪA CHÉP LẠI TOÀN LỜI THOẠI CỦA MÌNH 20 LẦN CHO NÓ NHỚ NHANH LÊN

Tiếng hét chị Hạnh vang lên làm cả phòng phải choáng váng, nhìn mặt nó tái mét mà thương đã 20 lần, cả cái phần đoạn dài như thế, chép đến bao giờ cho nó xong, chắc khoảng 2 quyển vở dày đấy, Trời ơi! Sao bà này ác thế. Ai cũng nghĩ thương nó lắm ý còn nó chỉ buồn bã đi xuống, cầm cái xấp giấy kịch bản trên bàn và bắt đầu chép. Khó cái thân tôi không, học rồi mà cũng không nhớ. Nó vừa chép vừa nghĩ thầm

Thật ra là nó có học hôm qua rồi nhưng mà vì vui quá nên đầu óc cứ để trên mây ý, học hoài, học mãi cũng hông có thuộc được. Mà thoại gì đâu mà rõ dài rõ lăm, đọc thôi cũng muốn loạn mắt rồi, đã thế còn thuộc, thuộc từng chữ nữa chứ. Làm nữ chính cũng đâu có sướng sung gì

Bí Bye Ngọc Hân, giờ ta chạy ra xem bạn Hạ - Trang - Nhi như thế nào nhé, cô này đang ở phòng âm nhạc trường ạ

- Nhi, em đã biết nên hát bài gì chưa? - 1 giọng nữ vang lên, nhẹ nhàng

- Dạ rồi chị - cô vui vẻ đáp lại, tay vẫn đang cầm chiếc điện thoại để xem lời bài hát

Người vừa hỏi cô là người lo toan toàn bộ việc trong phòng âm nhạc này - chị "Trang lớn" Hi gọi vậy vì trong đội nhạc có 2 chị Trang, 1 chị nhỏ con hơn nên cả đội quyết định gọi là "Trang lớn" và "Trang nhỏ" đấy ạ

- Ờ, vậy thì em cố gắng tập nhé, giọng em hay lắm đấy, có tố chất để trở thành 1 ca sĩ tài năng đó - Chị "Trang lớn" cười nói với cô, làm mũi cô hình như to lên thì phải

- Cảm ơn chị ạ

Hai người bạn, 2 công việc và 2 trạng thái hoàn toàn trái ngược nhau. 1 người thì đang than thân trách phận, rầu thối ruột, thối gan còn 1 người thì vui hết cỡ. Con tác giả đúng là trở trêu thật

Một lúc sau thì đèn phòng âm nhạc và phòng nghệ thuật cũng tắt, Nhi vui vẻ đến gặp con bạn cũng về. Đến phòng nghệ thuật thì thấy nó lững thững bước ra, tay thì lúc la lúc lác cứ như không xương.

- Ê, bà sao thế? - cô đến gần nó

- Bị "loa cái" phạt - nó ỉu xìu xìu

- Vậy hả, thôi đi ăn kem cho nó vui lên nhé. Tôi khao - Nhi vỗ vai nó. Chả cần hỏi cũng biết là vì chưa thuộc thoại nên mới bị phạt, hiểu con bạn thân quá mà

* Tại quán kem X*

- Lâu lắm mới thấy hai đứa tới nha - chị chủ quán vui vẻ bước tới. Đây là một quán kem nhỏ ở gần trường, lúc trước 2 đứa nó hay tới đây lắm vì cả hai đều rất thích quán này, vừa nhỏ nhỏ xinh xinh, vừa ấm áp, kem ở đây thì ngon vô đối lại còn vừa túi tiền nữa chứ

- Dạ, bọn em hơi bận học xịu, chị cho em như mọi hôm nha - Nhi vui vẻ lên tiếng

- Đợi chị xịu - chị Nhung - chủ quán quay đi 1 lúc

- Bà, tôi đi rửa tay tí, tẹo nữa chị Nhung mang kem ra bà cầm ăn trộm của tôi, biết chưa? - Nhi trước khi đi còn dặn dò nó kĩ lưỡng

Nó ngồi đó 1 mình, tay vẫn xoa xoa cái tay vừa bị tra tấn đã 20 lần lúc nãy, cũng may mọi người ở đây thương mình xin hộ với bà chị nên chỉ phải học thuộc tất cả thoại không thôi thì chết chắc rồi

Đúng lúc ấy thì cửa quán mở ra, bước vào là 1 đôi đẹp ngời ngời. Cô gái đẹp thì có đẹp nhưng mặt thì chất đầy phấn, mặc cái váy thì ngắn cũn cỡn, đứng cạnh chàng trai bên cạnh nũng nịu tình tứ, chắc là bồ. Còn chàng trai thì chưa oa đẹp trai ời là đẹp trai ý lại còn có vẻ lạnh lùng nữa. Da trắng, tóc nâu, môi đỏ, mặt thì đẹp đã 20 lần con nyan luôn. Trên đời này còn có người đẹp thế nữa cơ á. Nó ngờ người nhìn chàng trai đó mà không biết vô duyên là gì, mà đâu phải mình nó, tất cả người trong quán cũng như thế và cả cô bạn Trang Nhi vừa bước từ phòng vệ sinh ra nữa. Anh chàng và cô gái đó ngồi cách bàn chúng nó 1 bàn trống, thế thì ta hồ mà ngắm trai đẹp rồi.

Nhi nhanh chóng trở về bàn và cũng nó hướng mắt về chàng trai nào đó:

- Đẹp thiệt bà ha - Nhi nói

- Ờ, đẹp thiệt nhưng mà hơi lạnh - nó nói rồi thu lại ánh nhìn mà nhìn vào chị Nhung đang bê 2 ly kem socola ngon lành đi đến

- Thì lạnh mới quyến rũ chứ, giống mấy anh trong ngôn tình ấy – cô cũng quay lại bàn mình, nhưng thì thoảng vẫn lên nhìn anh đẹp trai kia

Bàn đó đang gọi kem thì chị Nhung bê 2 ly tới cho nó và cô bạn, nhưng không được thuận lợi vì:

- Tôi muốn lấy luôn 2 ly đó – giọng nói lạnh băng của chàng trai nào đó vang lên, ai cũng hướng ánh mắt nhìn theo tay của chàng trai đó. Là 2 ly socola mà chị Nhung đang bê

- Xin lỗi anh nhưng chúng là của bọn em – nó nhẹ nhàng lên

Chàng trai đó hướng ánh mắt lạnh giá về phía bàn nó, nó nở 1 nụ cười tươi với mong muốn và suy nghĩ: đẹp trai thế thì cũng đẹp tính thì

- Nhưng tôi muốn nó – vẫn giọng nói lạnh giá đó vang lên còn nó thì: “Trời ơi, hôm nay là ngày gì mà mình đen thế không biết, diễn kịch thì hồng có thuộc thoại, bị chị Hạnh phạt giờ đi ăn kem thì lại bị giành, ông trời ơi là ông trời, đồ biến thái”

- Vậy anh có thể gọi – lần này là Nhi, cô cũng rất nhẹ nhàng nói rồi cười tươi

- Sẽ phải đợi – ngắn gọn và xúc tích, lạnh vô đối

- Cái đó liên quan gì tới tôi, cái đó là của tôi – Nhi hơi cáu

Nó ngạc nhiên lắm ý, mọi lần thấy trai đẹp như thế là con bạn nó đã nhường cho chả cần người kia lên tiếng cơ, đã thế còn nhẹ nhàng, hiền dịu như 1 tiểu thư con nhà quyền quý cơ mà sao giờ lại, lạ quá ta

Không chỉ có nó ngạc nhiên mà anh chàng đẹp trai kia cũng kinh ngạc không kém, rõ ràng vừa nhả còn mê mẩn mình lắm cơ mà sao giờ lại ... hãyyyy

- Cô có biết anh ấy là ai không mà còn dám giành – cô gái đồng đánh bên cạnh chàng trai đó lên tiếng

- Tôi chả cần biết người đó là ai, dù là ai cũng không có quyền cướp trắng trợn như thế - cô vẫn cứng rắn

Hazzz, thật là mất hình tượng mà. Cứ nghĩ anh ta đẹp trai thì sẽ biết điều chứ ai dè, ngông cuồng tự đại, tự cho mình là vua mà.

- Cô, ý cô là gì? cô bảo ai là quân ăn cướp hả, anh ý làm gì mà phải ăn cướp trong khi anh ấy là... - cô gái kia đang nói thì im bặt không dám nói ra vì có người bên cạnh nhắc không được nói.

Thấy cô ta không nói nữa thì Nhi lại đắc ý định cãi tiếp thì nó bảo cô không nói nữa. Lúc đó, tiếng chị Nhung vang lên

- Xin cậu chờ 1 lát, tôi sẽ làm 2 ly khác cho cậu sẽ không mất nhiều thời gian đâu

Chị mang 2 ly kem tới bàn nó, nói nhỏ “em giỏi lắm” rồi nhanh chóng quay đi vào trong bếp. Chúng nó nhìn nhau, cùng liếc mắt nhìn 2 ly kem ngon tuyệt trên bàn và mỉm cười ăn ngon lành chả màng tới 2 khuôn mặt của 2 người nào đó ngồi bên cạnh.

Cô ả tức tối khủng khiếp, tự dưng đòi cướp kem làm gì giờ thì thua rồi. Thực ra cô ả nũng nịu với chàng trai đòi ăn luôn 2 ly kem đó vì không muốn điếc tai thêm nên anh chàng mới làm vậy thôi. Còn anh thì cảm thấy rất thích thú với cô bé dễ thương vừa mới kêu mình là cướp kia và còn thích thú hơn khi anh nhìn thấy cái huy hiệu sáng bóng vô cùng quen mắt kia đang lấp lánh trên ngực của cô bé đó.

- Star sao? Chờ đây, anh sẽ không chỉ cướp kem mà sẽ cướp luôn trái tim em, cô bé ạ

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5

Một ngày mới lại bắt đầu trên những con phố tấp nập của thủ đô Hà Nội. Những tia nắng mùa hạ nhảy nhót trên những vòm cây cao xanh một màu lá mới của mùa hè sôi động. Chúng lướt nhanh trên những mái tóc dài mượt của những người con gái Việt trên những con phố cổ. Chúng long lanh, tỏa sáng trên mọi vật và dường như chẳng có cái gì rực rỡ hơn nó nữa. Nhưng không. Trên con phố cổ kính rêu phong đó có 1 chàng trai vô cùng đẹp đẽ. Mái tóc nâu bồng bềnh hòa cùng với ánh nắng đã có hơi chút chói chang. Dáng người cao, khuôn mặt đẹp không có chỗ chê đã hút hết toàn bộ ánh hào quang của nắng về mình khiến mình trở nên vô cùng nổi bật. Cậu đang đi thả hồn mình vào quang cảnh cổ kính cũng như không gian giản dị của phố cổ, nơi giản đơn, bình yên nhất trong 1 thành phố tấp nập như Hà Nội với ánh mắt tràn đầy yêu thương và nhung nhớ. Ánh mắt đó là ánh mắt của 1 người xa quê nay có dịp trở lại. Cậu cứ đi mà không để ý rằng, ánh hào quang ở quanh cậu làm cho ai đi qua cũng phải ngoái đầu nhìn và thầm ghen tị với sắc đẹp trời phú cho cậu. Đi, cứ đi, ngắm nhìn vẻ đẹp cổ kính của con phố cổ đã đi vào lòng biết bao con người này cho đến khi điện thoại cậu nổ chuông:

- Alo – giọng nói cậu vang lên, lạnh đến khó tả

-

- Được, em sẽ tới đó

Tắt máy, chàng trai đã đồn tim biết bao cô gái nhẹ nhàng bước đến bên chiếc xe hơi sang trọng và từ từ di chuyển.

* Công ty quản lý Star*

Chàng trai với mái tóc nâu đỏ bước đến thang máy của công ty trong sự ngạc nhiên và ngưỡng mộ của toàn bộ những người trong công ty. Nhanh chóng lên tầng 12 của tòa nhà cao 20 tầng sang chảnh này, cậu di chuyển đến căn phòng rộng lớn nhất tầng này:

“Cốc”, “Cốc”, “cốc” – tiếng gõ cửa vang lên trong sự tĩnh lặng của cả cái tầng 2 phòng này.

- Vào đi – 1 giọng nam từ bên trong vang lên

“Cạch”, cánh cửa được mở ra, chàng trai với mái tóc màu nâu bước vào ngồi trên chiếc ghế sofa rộng của căn phòng 1 cách rất tự nhiên. Đưa mắt nhìn qua một lượt căn phòng. Ngoài chiếc ghế sofa rộng lớn mà mình đang ngồi thì phòng còn có 2 chiếc tủ kính lớn để vô vàn cup danh giá và 1 chiếc bàn làm việc rộng lớn, ngăn nắp nơi có 1 chàng trai cao lớn đang từ từ xoay ghế lại.

Đẹp hoàn hảo là 3 từ để miêu tả chàng trai đang ngồi trên chiếc ghế lớn đó, mái tóc đen, đôi mắt đậm chất người phương Đông, khuôn mặt đẹp như tượng khắc cùng với dáng người cao lớn. Tất cả tạo nên một chàng trai đẹp không một thứ gì sánh bằng. Nhìn thấy chàng trai đó, người con trai tóc nâu lên tiếng:

- Chào anh, sao anh biết em đã về

Người con trai trên ghế cũng từ tốn bước ra chiếc ghế sofa, ngồi đối diện với người sở hữu mái tóc nâu đỏ rồi từ từ lên tiếng:

- Điều đó cậu không cần biết, sao lần này trở về, thấy quê hương mình thế nào?

- Đi đâu về đâu thì quê hương mình vẫn là nhất mà

- Hà hà, đúng vậy, lần này cậu về thì sẽ ở lại luôn chứ

- Định là không nhưng giờ sẽ ở lại

- Vì sao? Là nữ nhi hả?

Bên kia im lặng không nói gì, trong đầu anh hiện giờ là hình ảnh của một cô bé dễ thương vô cùng trong trang phục đồng phục học sinh đang chu mỏ lên cãi nhau với anh trong quán kem đó, hình như anh bị nhớ cô bé đó rồi.

Thấy bên kia không trả lời, biết chắc suy đoán của mình là đúng, người con trai với mái tóc đen đỏ lại lên tiếng

- Vậy chúc cậu sẽ có được người con gái ấy

- Cảm ơn anh, Minh Long. À, phải rồi, anh gọi em đến đây có việc gì sao?

- À, phải rồi. Hàn Phong, cậu có thể đến trường Star 1 chuyển được không?

- Để làm gì?

- Xem đội kịch trường Star diễn thử và nói cho anh biết người nào có tố chất thôi.

Người con trai kia suy tư một chút, Star sao, là ngôi trường mà hai cô bé đó học, thế cũng được, dù gì bà chị Tú Vy cũng nhờ đến thăm dò nhân tiện xem trường do ông nội đầu tư nó như thế nào luôn

- Được rồi, em đi.

- Cảm ơn cậu, Hàn Phong

Chàng trai mang tên Hàn Phong đứng lên, rồi bước đi, Cánh cửa lại được mở ra và đóng lại, bỏ lại trong phòng là 1 chàng trai đẹp hoàn mỹ - Hoàng Minh Long

Minh Long và Hàn Phong gặp nhau ở 1 sự kiện của Star vào 2 năm trước. Hàn Phong là giám đốc của công ty thời trang nổi tiếng nhất, nhì trong nước thời đó và cậu cũng là cháu trai duy nhất của ông Triệu – chủ tịch Star. Từ lần gặp nhau đó 2 người thân nhau hơn. Đối với họ, họ vừa là bạn, vừa là anh em của nhau. Một năm trước, Phong sang Mỹ để mở rộng thị trường kinh doanh cho công ty mình. Phong là 1 người trẻ tuổi tài cao, mới có 18 tuổi thôi nhưng anh đã giúp công ty thời trang Khải Phong của mình vươn lên, trở thành công ty đứng đầu nước về ngành thời trang, hơn nữa, Khải Phong đã nổi

tiếng trên toàn thế giới. Trẻ, đẹp, giàu có những thứ đó đã làm cho cậu trở thành 1 trong top 5 người đàn ông lý tưởng của mọi cô gái và vì vậy mà không ít tiểu thư muốn trở thành vợ của cậu.

Nhưng thật tiếc là cậu rất đào hoa, thay bồ như thay áo, chưa có 1 cô gái nào có thể bên cạnh cậu quá 1 tuần. Lần này lại là cậu để ý và say nắng 1 cô gái khác thật sự khiến người ta ngưỡng mộ cô gái nào mà giỏi như thế. Không biết cô gái đó trông như thế nào, anh thật sự rất tò mò

- Hân, tên bà ở đây này – giọng nói của một cô gái vang lên, là bạn Nhi đó ạ

- Bà xem giùm tôi, tôi thấy tên bà rồi để tôi xem giùm cho – Hân lên tiếng

Bây giờ chúng nó đang tập trung ở bản tin rộng lớn của trường, trời ơi, ghét nhất là lúc báo điểm, cứ chen lấn xô đẩy hoài, đã thế còn không theo thứ tự điểm theo khối mà lại theo phòng thi nữa chứ, nhìn cứ gọi là chóng cả mặt mà toét cả mắt luôn ý ợ.

Một lúc sau thì nó với Nhi mới chui ra được cái lò luyện người đáng ghét kia, thở phào một cái: “May quá chưa bị ép thành bánh mì”, cả hai gặp nhau ở giữa sân trường, nhìn mặt đứa nào cũng teo toét

- Bà lần này thăng hạng – cả hai cùng nhau lên tiếng làm một vài người quay lại. Còn chúng nó thì cùng nhìn nhau cười rồi cũng cất bước lên tầng học. Chúng nó học 11A1, ở trên tầng 2.

- Bà được 9.5 điểm, đứng thứ 3 toàn khối, tăng 2 hạng so với năm ngoái nhé! – nó nhanh miệng nói trước

- Hà, thật à. Vui quá đi – Nhi nhảy cẫng lên khi nghe tin ấy, thật không bỏ công sức học tập chăm chỉ suốt mấy tháng qua mà

- À, còn bà đứng thứ 2 toàn khối. 9,7 đấy – Nhi cũng vui vẻ lên tiếng, miệng vẫn ngoác ra để cười

- Hà, tăng mỗi 1 hạng, nhưng cũng được, quá vui luôn – nó cũng vui ới là vui ể, đứng thứ 2 liền, ngoài sức tưởng tượng luôn.

- Nè, giờ ra chơi xuống căng – tin trường làm 1 bữa coi như chúc mừng đề – Nhi rù

- Ờ, đi lun – nó hường ứng liền. Gì chứ chuyện vui như vậy không ăn thì hơi bị phí à nha

Vui vẻ lên lớp và những tiết học cuối cùng của năm lớp 11 lại bắt đầu trong không khí vui vẻ và tràn đầy phấn khích của những công việc riêng. Nó thì ngồi học lại kịch bản 1 lần nữa để chắc chắn mình đã thuộc nếu không thì lại bị “loa cái” phạt thêm phát nữa là chết luôn á. Còn Nhi, cô đang ngồi tám với mấy đứa bạn xung quanh, thật ra là không phải tám mà là tìm ra đứa nào có chỉ số IQ cao nhất cái lớp chọn này thôi

- Nhi, tôi hỏi bà nhé, 1 chiếc xe đạp điện chạy về hướng Bắc, gió thổi về hướng nam hỏi khói bay về hướng nào?

Nhi ngó người, liên quan ẹo gì đến khói, thật sự chả liên quan gì

- Chịu, thế đáp án là gì? – cô không nghĩ nữa, chịu để nghe cái đáp án ngớ ngẩn đó là gì

- Thế tôi hỏi bà xe đạp điện có khói à? Ha ha – cả lũ phá lên cười thế là bị giáo viên ở trên đang thao thao bất tuyệt như tên tự kỷ trên kia tặng cho mỗi đứa một cái nhìn rõ là “yêu thương”. Còn cô vẫn đang á khẩu, trời ơi là trời, câu trả lời gì mà hay quá vậy

- Rồi, câu tiếp nhé. Con gì đầu giống con mèo, mồm giống con mèo, tai cũng giống con mèo nốt nhưng người ta lại không gọi nó là con mèo – cô bạn vừa này hỏi cô lại vang lên

Lần này cô trả lời luôn, nhanh lắm nha còn có vẻ rất chắc chắn nữa

- Là con mèo con chứ gì

- Ờ.. đúng rồi, được 1/9

- Rồi câu cuối nhé, câu hỏi nào mà bà luôn phải trả lời là có?

Hơ, câu gì kì vậy, có hay không là do câu hỏi chứ sao lại là bắt buộc, nhờ thằng khùng nào trả lời không thì sao, nói chung là không có. Nghĩ là nói, cô trả lời luôn

- Làm gì có câu nào

- Có đấy – cô bạn kia chắc nịch

- Câu nào? – cô thắc mắc

- Bà có phải người không? – lần này không phải cô bạn kia hỏi mà là nó tự nhiên chồm mồm vào

- Hồi ngu, thằng nào mà chả trả lời là có – Nhi trả lời chả cần nghĩ ngợi
- Ồ, thì đáp án đó bà, ha ha ha – cô bạn kia giờ mới nói
- Ồ... cô ngờ ra 1 tí tẹo rồi quay phắt sang bên cạnh – Ê, bà biết sao không nhắc tôi?
- Thế mới biết bà rất chi là ... NGU - nó nhấn mạnh từ " NGU" mà làm con bạn ngồi cạnh rất chi là đau lòng
- Bà...

“Tùng”, “tùng”, “tùng”

Trống kêu lên vô cùng đúng lúc và đúng chỗ ha. Gấp tờ kịch bản lại, nó quay sang cô bạn bên cạnh đang có nguy cơ làm lớp này cháy khá cao, nhẹ nhàng nói:

- Dù bà có ngu thì bà mãi là bạn tốt nhất của tôi, thôi, xuống căng – tin đề, bà bảo phải ăn mừng mà

Nói rồi nó lúi lúi cô bạn xuống tầng, xông thẳng vào căng – tin và tụt tụt chạy đi mua đồ ăn cho hai đứa. Còn Nhi, cô ngồi một mình ở cái bàn ăn quen thuộc của mình và Hân rồi tự nhiên nghĩ về tình bạn của 2 người. 2 người gặp nhau khi cô và Hân cùng ở quán kem của chị Nhung và cùng một lúc gọi cùng một món kem. Sự tình cờ lúc đó khiến hai người đến nói chuyện và phát hiện giữa 2 đứa có rất nhiều điểm giống nhau ngoài việc ăn kem cùng hương vị ra. Và từ đó, 2 người trở thành bạn thân luôn.

Một lúc sau, Hân quay lại với 1 đồng thứ trên tay, nào là snack, bánh, kẹo, nước ngọt,... và không thể thiếu 2 ly kem sôcôla ngon tuyệt rồi. Khua 2 chai nước ngọt đưa cho Nhi, nó vui vẻ:

- Chúc mừng thành tích vượt bậc của chúng ta
- Chúc mừng – Nhi cũng vui vẻ đáp lại rồi cả hai ăn uống vô cùng vui vẻ cho đến lúc trống vào lớp

Chúng nó không vào lớp mà vào phòng nghệ thuật để họp cái gì gì đó, chịu, chả biết luôn

* Phòng nghệ thuật*

- Ừm, hai đứa tới rồi à, vào đi, chúng ta bắt đầu được rồi – chị Hạnh nói to.

Chị Hạnh hơi dữ một chút nhưng chị lại là một người rất rất tốt, chị là một người đội trưởng mẫu mực và đặc biệt là rất công bằng. Dù rất quý Hân vì nó là cây kịch mới tài năng vừa được khai quật của đội nhưng khi làm sai thì cũng bị phạt, như mọi người thấy hôm qua rồi đây nên chả ai trong đội ghét chị cả, quý còn không hết nữa là...

- Hôm nay gọi mọi người tới là việc cần thông báo, chỉ còn 2 bữa tập nữa là đến ngày bế giảng nên tôi mong mọi người sẽ cố gắng nhiều hơn nữa nhất là Hân, em rất có tài năng nhưng em phải nghiêm túc hơn và cố gắng thuộc thôi nhé
- Dạ vâng – nó gật đầu chắc nịch, có hơi ngại tí vì bị chị ấy nêu tên trước bao nhiêu là người cơ mà, dù họ rất thân với nó nhưng nó vẫn ngại.
- Nhắc vậy thôi, đừng buồn quá ha cưng. Mà chắc mọi người không hiểu sao tôi hôm nay lại nghiêm túc thế đúng không ?

Chị Hạnh ngưng 1 lúc rồi nói tiếp

- Như nhà trường vừa báo thì trong lễ bế giảng năm nay, nữ ca sĩ Tú Vy và nam diễn viên Minh Long sẽ đến và trực tiếp chọn một học trò cho mình nên mọi người phải cố gắng nhiều hơn nữa nhé, giờ bắt đầu tập cho nghiêm túc nào.

Chị vừa dứt lời thì tụi nó cũng hơi ầm ầm một tí, tức là theo lời chị nói thì thần tượng của nó và của Nhi sẽ đến dự và xem tiết mục của chúng nó sao. Ôi mẹ ơi, hạnh phúc, hạnh phúc quá đi. Phải cố gắng thôi

Mọi người trong đội bắt đầu tập trung lên sân khấu và chuẩn bị để diễn thử, còn đội của Nhi thì đã ra góc bên phải của căn phòng để duyệt những tiết mục văn nghệ của mình. Vì đang trong giờ học, phòng âm nhạc đang có lớp học nên đội văn nghệ mới phải ở đây

Trong khi đó, ở dưới sân trường, những lớp đang học thể dục lại đang xúm lại quanh một chàng trai có mái tóc nâu bồng bồng nhưng chẳng ai dám đến gần vì chàng này quá lạnh. Bước đến gần một cô gái đeo cặp kính cận đây sự đang ngồi ở chiếc ghế đá gần đây, cậu hỏi nhỏ:

- Em có biết đội kịch của trường mình đang ở đâu không?

Chỉ một câu nói bình thường nhưng nó lại có sức sát thương rất lớn, các nàng ở đây đã đổ siêu đổ vẹo rồi giờ còn đổ hơn, ngã luôn xuống đất rồi ấy chứ.

Cô gái đó gấp cuốn sách lại rồi ngược nhìn chàng trai vừa hỏi mình. 5s đơ toàn tập vì trai đẹp nghiêng nước nghiêng thành đang ở rất gần mình. Nhanh chóng lấy lại vẻ mặt sách của mình, cô bạn kính cận lên tiếng:

- Dạ, họ đang ở phòng nghệ thuật trường

- Vậy em có thể dẫn anh tới đó chứ - cậu hỏi

- Dạ được, anh đi theo em

Cô bạn một sách gật nhẹ đầu rồi đứng lên và đi về phía phòng nghệ thuật, cậu con trai kia cũng bước theo và đương nhiên, lũ hám giai kia cũng lẻo đẻo như đĩa xôi theo sau kèm theo bao câu suýt xoa

Dừng trước cái phòng to đứng ở sân trường, cô bạn với cặp kính cận quay lại nhìn anh chàng đẹp trai:

- Đây là phòng nghệ thuật à

Theo đúng lễ nghi, cậu cũng đáp lại:

- Cảm ơn em

Nói rồi cậu toan mở mạnh cửa bước chân vào trong thì bên trong vọng ra giọng hát của một cô gái. Nó nhẹ nhàng, trong trẻo, hòa ta cùng với nắng vàng mùa hạ. Cậu đứng ở ngoài và lắng nghe nó một cách say đắm. Tiếng hát ấy không có những xử lý, luyến láy tinh tế gì nhiều nhưng lại có sức hút đến kì lạ. Tất cả những người đi theo cậu cũng đứng lại và im lặng lắng nghe giọng hát ấy cho đến khi giọng hát dứt hẳn. 5s sau đó mọi thứ vẫn im lặng như tờ vì mọi người vẫn đang chìm đắm trong giọng hát đó. Bỗng cánh cửa phòng bật mở, tiếng vỗ tay vang lên làm tất cả những người trong phòng đều phải chú ý và quay đầu lại

- Hát rất hay

Cậu vừa vỗ tay, vừa từ tốn bước vào, miệng thốt ra một lời khen chân thành

- Cảm ơn anh

Cô gái đó quay lại nói lời cảm ơn. Vừa dứt lời, cô nhìn thấy chàng trai ấy, cả hai cùng 1 trạng thái, ngạc nhiên cục bộ

- Là anh/ cô

- Hai người quen nhau sao? – tiếng chị Hạnh vang lên

- Quen cái gì mà quen, anh ta là cái tên vô duyên hôm trước trắng trợn cướp kem của em với cái Hàn đây. Hừ - cô cau có

Đã không nhắc đến thì thôi, hễ cứ nhắc là lại bức mình mà. Đẹp trai thế mà lại là quân ăn cướp đáng khinh. Còn nó vừa nhìn thấy chàng trai đó thì mắt chữ O mồm chữ A luôn, mãi đến lúc chị Hạnh hỏi có đúng không nó mới ngậm miệng lại và gật gật đầu.

Nhận được cái gật đầu của nó, chị Hạnh phá lên cười, vô duyên vừa cười vừa nói:

- Ha ha ha, anh Phong, anh như vậy mà cũng đi cướp kem của người khác sao, lại còn cướp của 2 nhóc đặt kem còn trên cả trai nữa chứ

- Hừ, thế mới nói, trông đẹp trai ngồi ngồi, ăn mặt đẹp thế kia mà lại là quân ăn cướp – Nhi phồng má lên nói, mẹ ơi, sao mẹ này dễ thương thế không biết nữa, làm tim ai kia đập lệch nhịp rồi kia

- Cô bảo ai là quân ăn cướp hả, tôi đến đây không phải để cãi nhau với cô nên cô làm ơn cầm mồm vào dùm tôi. – cậu lạnh lùng lên tiếng rồi tiến đến gần chị Hạnh

- Anh... - Nhi hậm hực không thèm nói nữa, dẫm chân rồi vùng vằng đi ra chỗ nó ngồi

- Thế anh Hàn Phong đẹp trai bạn vô vàn việc đến đây có việc gì ạ? – chị Hạnh nhẹ nhàng lên tiếng, hơi chút mỉa mai nha

Cậu cúi sát người vào chị Hạnh rồi nói nhỏ gì đó. Mọi người ai cũng nín thở luôn để nghe, ở xa xa vang lên vài tiếng kêu khẽ, còn bên trong thì tìm ai kia đang biểu tình: “Làm gì mà phải nói thầm”

Nghe xong, chị Hạnh gật đầu lia lịa rồi ra lệnh đóng cửa làm mấy nàng ở ngoài cứ gọi là tiếc ngẩn tiếc ngơ, có người còn ôm cái điện thoại có hình vừa chụp của anh chàng đẹp trai vào ngực mà mơ mộng. Cánh cửa được khép lại, Phong – cậu lại chỗ của Nhi và ngồi ngay ghế bên cạnh cô bạn Trang Nhi nhà mình, cô liếc xéo cậu một cái rồi nhìn lên cái bảng đi lên sân khấu của chị Hạnh. Đứng trước sân khấu, chị Hạnh lên tiếng:

- Xin giới thiệu với mọi người, người vừa làm náo loạn phòng nghệ thuật chúng ta là anh Triệu Hàn Phong – người đại diện công ty quản lý Star đến xem buổi tập của chúng ta và cũng là người có quyền quan trọng trong việc quyết định lựa chọn ai vào hai lớp đào tạo ca sĩ và diễn viên chuyên nghiệp đặc biệt của trường năm nay.

Vừa dứt lời, nó và Nhi đều quay qua nhìn chàng trai “ăn cướp” kia với cùng một suy nghĩ: “Là ai mà có quyền cao thế”

- Rồi, bây giờ đội kịch lên diễn trước nhé

Chị Hạnh vừa dứt lời, đội kịch đã lần lượt kéo nhau lên, Nhi nhìn cô bạn đang bước lên sân khấu:

- Diễn tốt nhé

Và đội kịch bắt đầu diễn, chị Hạnh ngồi cạnh chàng Hàn Phong và vừa xem vừa thuyết trình về từng người. Giờ đến cánh của nó – là cảnh Juliet ở trong lễ hội khiêu vũ. Thực ra là nó không có biết khiêu vũ nên mọi người trong đội đã giúp nó rất nhiều. Nó nhảy rất uyển chuyển, rồi đến đoạn “ban công tình yêu” của 2 nhân vật chính nó diễn cũng rất xuất sắc. Cô bạn thân Trang Nhi ngồi ở dưới nghe mấy lời thề thốt sến súa mà rùng mình tủm tỉm cười, anh chàng Hàn Phong nhà mình lại nhìn nó bằng ánh mắt hài lòng, thi thoảng còn lên mắt nhìn cô bé dễ thương đang cười kia mà tim đập không rõ nhịp điệu. Cuối cùng là chị Hạnh, nhìn thấy nó bước ra là chị Hạnh đã thuyết trình 1 đồng thứ về nó, khen là chính à, mà chị đâu có biết là anh chàng kia đang bị ai đó mê nần có nghe được những gì chị nói đâu. Vỡ kịch dài gần 2 tiếng đồng hồ kết thúc, ai cũng vỗ tay khen nó diễn tốt còn anh chàng Hàn Phong của chúng ta đã bị nó thuyết phục hoàn toàn rồi. Khi nó vừa bước xuống, cậu, Nhi, chị Hạnh cùng tiến lại gần, Nhi nhanh nhẩu

- Bà diễn hay thiệt nha, tốt hơn lúc tập lần đầu nhiều

- Thanks bà

- Nhi nói đúng đấy, hôm nay em diễn rất tốt, tự nhiên lắm – chị Hạnh vỗ vai nó khen làm nó cười toe toét

- Cảm ơn chị

- Em diễn rất đạt vai, tôi sẽ cân nhắc tới em – chàng Phong nhà mình cũng lên tiếng

- Thật à, vậy cảm ơn anh

- Hừ, sao phải cảm ơn anh ta, là bà diễn hay thì sẽ được chọn thôi, cứ làm như mình quan trọng lắm không bằng – Nhi nói rồi liếc xéo Phong 1 cái nữa

- Tôi quan trọng hay không rồi sau này cô sẽ biết.

Nói rồi cậu quay lưng đi về phía cửa, chị Hạnh cũng chạy theo

* Ngoài cửa *

- Nè, anh không xem đội văn nghệ diễn à? Thế làm sao mà cố vấn cho chị Tú Vy được – chị Hạnh nói với theo

- Chọn được rồi – anh lạnh lùng đáp

- Lúc nào chứ, là ai vậy?

- Em không cần biết

- Vậy thì thôi, em vào trước đây – chị Hạnh lên tiếng rồi quay lưng bước vào phòng

- À mà từ đã – cậu gọi với lại, chị Hạnh ngừng chân lại

- Ừm. ờ... cô bé tên Nhi ấy ờ... à... - cậu nói mãi chả xong 1 câu nhìn cái vẻ mặt lúng túng của cậu mà chị chỉ phì cười rồi tiến lại gần cậu

- Cả họ và tên là Hạ Trang Nhi, học sinh lớp 11A1, xinh xắn, dễ thương, là 1 trong top 5 mỹ nhân của khối 11, hát hay, thần tượng là chị Tú Vy nhà mình và đặc biệt là ... chưa có người yêu nên anh cứ tán đi

Cậu chăm chú nghe những thông tin từ cô em Mỹ Hạnh rồi nghe đến câu cuối thì mặt đỏ bừng vì bị nói trúng tim đen. Cậu liền chối bay chối biến nhưng mặt thì đỏ như trái cà chua chín mùa vậy

- Ai muốn tán con bé đó chứ, con gái gì đâu mà dữ như bà chằn ấy, mà người anh vừa khen tên Hân hả?

“Lảng sang chuyện khác nhanh dữ vậy” – chị Hạnh nghĩ thầm nhưng cũng gật đầu

- Dạ, tên Trương Ngọc Gia Hân

- Rồi cảm ơn em, anh về đây

Nói rồi cậu quay lưng đi còn chị Hạnh thì quay lại phòng nghệ thuật. Vừa vào phòng thì nhận ngay sự sẵn đón như fan sẵn đón thần tượng của 2 cô nhóc

- Chị quen anh ta sao?

- Anh ta là ai?

- Sao anh ta nói anh ta là người quan trọng?

- Stop, dừng lại, từ từ, chị nói cho. Anh ấy là Triệu Hàn Phong, 18t, vừa từ Mỹ về, là tổng giám đốc của công ty thời trang đứng đầu Việt Nam và có rất nhiều chi nhánh trên toàn thế giới- công ty Khải Phong

- Hà??? chị đùa em à? Anh ta là tổng giám đốc hả? – Nhi hét toáng lên, không ngạc nhiên sao được cơ chứ

- Đùa em làm cái gì, còn nữa, anh ta là cháu trai duy nhất của chủ tịch công ty quản lý Star, là bạn thân của nam diễn viên Minh Long và ca sĩ Tú Vy

- OMG, thế sao chị quen anh ta? – lần này là nó cảm thán

- Ồ.. thì... thật ra chị là em ruột của chị Mỹ Hương

- Mỹ Hương, là thành viên đặc biệt, khá quan trọng của Star hay sao, thế chị là nhị tiểu thư của gia tộc họ Trần nổi tiếng và giàu có đó sao?

- Ồ hi hi

- Sao chị dấu bọn em – nó nói

- Chị sợ bọn họ không chơi với chị, lo họ sợ cái địa vị tiểu thư nhà giàu của chị nên chị mới... mới...

- Mới cái gì mà mới, dù thế nào thì chị mãi là chị tốt của bọn em hi hi – em cười tươi nhìn chị Hạnh làm chị xúc động rom róm nước mắt

Rồi 3 người lúi nhúi đi về, trên đường đi, nó hỏi bao nhiêu là chuyện của thân tượng mình (vì chị hai của Mỹ Hạnh là giáo viên của Long trong lớp đặc biệt nên ít nhiều Mỹ Hạnh cũng có chút thông tin hơn) và chị Hạnh cũng vui vẻ giải đáp hết cho nó còn bạn Trang Nhi xinh đẹp của chúng ta thì tràn ngập trong đầu với đầy những suy nghĩ: “ Anh ta là tổng giám đốc sao?”, “ Anh ta giàu có và quyền quý thế sao?”, “ Minh vừa đắc tội với anh ta như thế thì anh ta có trả thù mình không?”,

“Cứ nghĩ đi rồi từ từ cô bạn sẽ biết” – con tác giả nghĩ thầm

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 6

Một ngày mới lại bắt đầu, hôm nay gió thổi nhẹ nhẹ, nắng cũng chiếu muộn hơn mọi hôm... hai phút nên cô bạn Trang Nhi nhà mình ngủ được thêm hai phút nữa rồi mới phải dậy. Cũng giống như mọi ngày, nó đang lúi nhúi trong bếp làm bữa sáng thôi, hôm nay tâm trạng nó vui cực kỳ nha, vừa nấu vừa hát nữa đấy.

- Hôm nay bà vui vẻ quá ta? – Nhi từ trên cầu thang đi xuống, mặt cũng hớn hờ không kém đâu.

- Bà cũng vui y chang tôi mà còn nói – nó vui vẻ reo lại, tay cầm bữa ăn sáng của hai đứa ra bàn

Người ta nói, nấu ăn thường đặt hết tâm tư của người nấu vào đấy, hay nói cách khác là nhìn vào món ăn sẽ biết tâm trạng của người nấu ra chúng. Và đúng vậy, nhìn vào lát bánh mì trên đĩa là biết nó đang vui thế nào rồi, nó được trang trí thành hình mặt cười các bác ạ.

- Ủ, tôi cũng vui mà, ngày mai bé giảng rồi, chị em mình cùng nhau kết thúc lớp 11 mà lên thành chị của mấy bé trong trường rồi còn gì, nữ sinh 12 xinh đẹp, cute – Nhi vui vẻ đáp lại, đưa hai tay tạo thành hai chữ V, má phồng ra cute v** chừng

Nó cũng ngồi xuống cùng ăn sáng rồi toe toét lúi nhúi đến ngôi trường quen thuộc- Star iu dấu.

Trên tầng 12 của công ty quản lý Star có mặt của rất nhiều người nổi tiếng đang làm việc đại sự

1. diễn viên màn bạc của màn ảnh Việt- anh Hoàng Minh Long

2.Nữ ca sĩ nổi tiếng nhất showbiz Việt – Cô Nguyễn Hoàng Tú Vy

3.Tổng giám đốc của công ty thời trang Khải Phong đứng đầu Việt – Triệu Hàn Phong - Nói, chừng đã có ứng cử viên nào cho chị chưa?– Tú Vy lên giọng đầu tiên, ra dáng một đàn chị nhè

- Dạ, thưa chị, em đã có ứng cử viên rất sáng giá để làm học trò của chị rồi ạ - Phong ngoan ngoan lên tiếng

- Còn anh thì sao cung? – Long cũng hỏi
 - Dạ, cũng có nốt rồi ạ
 - Vậy là ai, nói coi
 - Không nói, đợi đến ngày mai hai người đến trường mà coi rồi chọn, để xem em với mọi người có chọn chung 1 người không?
 - OK thôi cung – Chị Tú Vy lên tiếng
 - Mà về được hai hôm rồi đã đi được chơi gì chưa ? – Long lên tiếng
 - Dạ chưa ạ - cậu trả lời
 - Thôi, một là cung cứ lạnh, hai là cung cứ cãi lại như thường đi chị đây còn quen hơn chứ cung cứ ngoan ngoãn, dạ dạ vâng vâng kiểu này chị mày không quen tí nào, buồn nôn
 - Rồi thì bình thường, không dạ vâng thì đừng có bảo người ta là không biết coi trọng người lớn tuổi nhá – Cậu đá đầu chị mình một cái
 - Ê, cái thằng kia, cung bảo ai là già hả, chị đây vẫn còn trong trắng, chưa có người yêu nên vẫn còn nhỏ lắm – chị Vy nhà ta nổi đóa lên, vừa nói vừa làm mấy động tác phồng mồm tròn má trông dễ thương cực, trông cũng trẻ lắm đó
 - O, thế không phải là trái tính trái nết mà ề à? – Hàn Phong cậu đây vẫn không chịu thua đâu, đá một câu mà đau phải biết, trúng luôn nỗi đau không nên nói của phụ nữ mới khổ chứ
- “Bụp”, cái gối đang yên vị sau lưng Vy chị đã lập tức được đi hăng máy bay mang tên Tú Vy bay thẳng vào khuôn mặt đẹp trai của Phong cậu không một mảy may thương tiếc.
- Mày dám bảo chị mày ề à hả cái thằng đầu đất kia. – Chị hét lên
- Thực ra thì cậu Phong nhà mình không phải đầu đất đâu (tổng giám đốc đấy chứ đầu đất cái nỗi gì) chẳng qua tóc cậu là nhuộm nâu mà mấy nhóc ở nhà cậu mợ hay lấy màu nâu để tô cho đất nên chị gọi luôn cậu em Hàn Phong thiên tài của mình là đầu đất (cái lí do rất, rất liên quan)
- “Bụp” cái gối lại bay về với chủ nhân của nó
- Cái đồ ề chồng ề chơ không ai thèm lấy dám bảo Hàn Phong thiên tài đây là đầu đất à!
- Cứ thế, cái gối rất ư là vô tội cứ được đi máy bay, hết hăng mỹ nam lại đến hăng mỹ nhân bay qua bay lại, nghỉ ngơi chưa đầy 2 s lại được bay đi chơi típ. Long ngồi bên cạnh mà chỉ biết cười, Đúng là hai đứa trẻ con mà, nhìn vậy ai mà nghĩ đây là TGD Hàn Phong lạnh lùng của Khải Phong và nữ ca sĩ điểm tưng Tú Vy cơ chứ.
- À mà giới thiệu tí nhé, như đã nói ở các chap trước, Phong và Long là bạn, là anh em thân, còn Tú Vy là chị họ Long nên Phong cũng được nhận làm em trai của chị luôn. Thêm xui nữa, Hàn Phong không hề là làn gió lạnh như cái tên đâu mà là làn gió ấm áp đấy. Cậu rất là trẻ con, con nít cực kì nhưng do công việc nên cậu phải mang lên mình cái mặt nạ lạnh tanh đó.
- Thôi, không đùa nữa, khổ thân cái gối, nó có làm nên tội tình gì đâu – Long kêu lên
 - Thôi thì thôi, mày không thương khuôn mặt xinh đẹp, cute, baby của chị mày bị tên không biết thương hoa tiếc ngọc kia phá nát lại đi thương một cái gối hả? – chị hét quay mặt sang bên nọ rồi quay sang bên kia để tên đang ở ngoài vùng nội chiến kia nhìn thấy gương mặt đẹp không tí vết kia bị thẳng đò đời đó phá nát
 - Khuôn mặt xinh đẹp, cute, baby của chuy – Phong diễn lại cảnh vừa rồi của chị bằng giọng nói, ôi chúa ôi, ông ẹo nhão nhoét
 - Ha ha ha – hai thằng nam nhân đẹp trai có một không hai kia phá lên cười, còn chị Tú Vy nhà mình thì hơi ngơ ra một tý rồi cũng cười ầm ầm nốt
- *****
- Nè bà, tẹo nữa đi thuê áo dài với tui hông – Nhi rủ nó khi đang ngồi trong lớp học
 - Giờ mới đi tui sợ là bị thuê hết rồi đó – nó trả lời đầy vẻ suy tư và cái này đúng à
 - Thì cứ đi đã, nếu không thuê được thì thôi, đi mua một bộ váy khác là được ời
 - Ó, bà định mặc váy ngắn đến trường à – nó ngơ ra
 - Bà khùng à, thuê là để tôi phục vụ cho tiết mục văn nghệ của tui cơ mà, bà nghĩ đi đâu đấy – cô cốc cho nó một cái rồ đau vào đầu

- Ui da, bà làm gì mà đánh tui đau dữ vậy, tui tưởng là bà định thuê để mặc đến trường chứ bộ - nó vừa lấy tay xoa đầu vừa chu mỏ ra cãi lại. Mẹ ơi, con mẹ này còn dễ thương hơn cả con mẹ ngồi cạnh nữa, chết mất thôi

- Thế bà có đi với tui không? – lấy lại vẻ nghiêm túc có phần đạo nạt, Nhi đứng dậy, nhìn thẳng vào nó

- Có muốn đi nhưng tui có hẹn đi chọn trang phục với đội kịch rồi – nó ú ỉu

- Ồ, thế thì thôi, tui đi một mình vậy – nói rồi cô quay lên, trông đến tội

Còn nó ngồi bên cạnh thì buồn nhưng chẳng biết phải làm sao, đành chịu thôi

“Tùng”, “tung”, “tùng”

Chẳng mấy chốc tiếng trống kết thúc buổi học lại vang lên, cái sân trường Star rộng thênh thang nhanh chóng được lấp đầy, chập kín những chiếc áo trắng. Nó chia tay cô bạn thân Trang Nhi và lững thững một mình bước xuống phòng nghệ thuật đợi chị Hạnh và anh Huy để đi thuê quần áo diễn.

Cánh cửa phòng được mở ra, cả căn phòng nghệ thuật chỉ có duy nhất một bóng người nhỏ bé bước vào, đó chính là nó. Chắc giờ lớp chị chưa có tan. Nó nhẹ nhàng ngồi xuống ghế, ngồi một lúc lại đi loay quanh cả căn phòng này, rồi dừng lại ở cái ghế gỗ ở chính giữa sân khấu – cái ghế thuộc quyền sở hữu của chị Hạnh. Bất giác chạm tay vào nó, nó chợt nhớ năm nay là năm cuối cấp của chị Hạnh, vậy là lần diễn này là lần cuối cả đội kịch được diễn chung với chị sao? Nó cốc vào đầu mình một cái trách mình tại sao không nghĩ ra sớm, tưởng mãi sao đạo này chị nghiêm túc lạ như thế, lại tăng thêm buổi tập nữa chứ, thì ra là muốn có nhiều kỉ niệm với đội kịch trước khi ra trường đây mà. Bỗng đầu nó lóe ra một ý tưởng vô cùng hay, lời điện thoại ra gọi cho tất cả thành viên trong đội kịch và cả đội văn nghệ luôn, nói hết ý tưởng của mình cho mọi người nghe và đương nhiên là không gọi cho những thành viên lớp 12 rồi

Vừa cúp máy thì chị Hạnh đang tay trong tay với anh Huy bước vào

- Em đợi anh chị lâu chưa? – chị Hạnh nhẹ nhàng lên tiếng

Nó giật mình quay lại

- Dạ chưa lâu lắm

Tình cờ nhìn thấy tay của hai kẻ trước mặt mình đang lồng vào nhau tình tứ thì nó à lên một tiếng, nở nụ cười rất “thiên thần”, nhìn chằm chằm xuống vị trí kia

- Hai người nhé, không mau có cái gì bịt miệng đi không em báo cho cả hai đội biết đấy

Nghe nó nói thế thì chị Hạnh và anh Huy đều giật mình, bỏ tay nhau ra, mặt chị Hạnh đỏ hết cả lên còn anh Huy thì đi đến gần chỗ nó:

- Thế nhóc muốn bịt miệng bằng thứ gì nào?

- Một châu kem là ok hết- nó tinh nghịch trả lời, miệng thì vẫn giữ nguyên nụ cười ấy

- Rồi, đi chọn đồ xong anh dẫn hai chị em đi ăn kem – anh nói xong thì lỏm ra ngoài, chị Hạnh cũng đi theo sau

Đến trước cổng trường nó đã thấy một chiếc taxi đậu sẵn, nó biết thân biết phận chạy lên chỗ ghế trên ngồi còn nhường lại ghế dưới cho đôi tình nhân kia.

Nó lên xe được một lúc thì chị Hạnh cũng được anh Huy ga lăng mở cửa cho, rồi anh đi sang bên của kia. Nhân lúc anh Huy không có trong xe, nó quay xuống trêu chị:

- Chị được anh Huy mở cửa mời vào nhé, có bạn trai ga lăng sướng thế không biết được.

Nó vừa than vãn vừa từ từ quay lên, qua gương ở phía trên đầu, nó nhìn thấy mặt chị Hạnh đang đỏ lên mà tủm tỉm cười. Đúng lúc ấy anh Huy bước vào, xe từ từ lăn bánh, nhìn má Hạnh đỏ như gấc chín thì quan tâm hỏi:

- Làm sao mà mặt em đỏ thế?

- DẠ? à, chắc vì thời tiết mùa hè nóng quá thôi – chị lấy tay quạt quạt vào mặt trả vờ đang rất nóng, vớ đại một cớ để trả lời chẳng nhẽ lại bảo sướng khi có người khen bạn trai mình ga lăng à

- Bác tài, bác mở máy lạnh to lên chút nữa – anh nhẹ nhàng lên tiếng còn nó ngồi ở trên cứ cười sằng sặc, có vớ vẫn như thế mà anh cũng tin được, trời hôm nay có mây là mát lắm rồi ý.

Thình thoảng nó quay xuống định hỏi cái này cái nọ đúng lúc cái đôi kia đang tình tứ, lúc thì dứt nhau ăn, lúc thì lau miệng cho nhau, lúc lại trao cho nhau những tia nhìn âm ái mà không khỏi buồn cười, nó kìm không được mà phá lên cười thích thú làm hai đứa kia ngại đến mức mà phải hét lên:

- CẤM EM KHÔNG ĐƯỢC QUAY XUỐNG CƯỜI NỮA!!!

Nó cố nín cười nhưng vai vẫn run run trả lời

- Dạ vâng, hai anh chị cứ tình tứ típ đi em không dám quay xuống nữa đâu ạ

Xe vẫn tiếp tục lăn bánh trên những con đường phố rộng lớn của Hà Nội

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 7

Trong khi nó đang vui vẻ khi trêu được cặp đôi trời se kia thì cô bạn thân của nó đang ở một chiếc xe bốn bánh chạy bằng động cơ, đi không sợ mưa không sợ nắng, mùa đông chẳng lo lạnh, đó chính là xe ... buýt. Cô đang ở trên xe buýt đến một khu mua sắm nhỏ ở Hà Nội vì cái điều mà nó nói đã đúng, hết áo dài để thuê ời. Xe dừng trước một bến ở gần đó có một trung tâm mua sắm nhỏ mà cô và mẹ hay đi, vội vàng bước xuống xe thì cô bị vấp, chân nọ vấp vào chân kia làm cô lao người về phía trước

“Thôi thế là xong rồi” – cô nghĩ thầm như thế, mắt nhắm tịt lại, miệng hét lên một tiếng:

-AAAAAA

Ngã một lúc lâu không thấy cảm giác bị đau cô mới mở mắt ra, đập ngay vào mắt cô là anh chàng “tổng giám đốc ăn cướp”, từ từ đưa mắt xuống chỗ tay của anh... OMG, mẹ ơi, anh ta động vào đâu vậy trời, dám ăn đậu hũ của cô hả trời.

Chuyện là thế này này, sau khi rời công ty quản lý Star, Phong cậu muốn đi mua sắm một số thế nên kêu tài xế chờ đi nhưng trớ trêu là xe hỏng, vậy là cậu gọi taxi đi. Đi được một đoạn thì taxi hết xăng, nhận ra mình quá đen với ô tô hôm nay nên cậu quyết định đi bộ luôn. Vừa mới đi được một thì cậu nghe có hét ở ngay bên phải mình, một thân hình nhỏ nhắn đang từ từ rơi xuống, tình thế cấp bách, vậy là cậu đưa tay ra đỡ lấy cô gái đó nhưng thật không ngờ là đỡ chúng bươi của cô ta.

Tất cả những người trên xe buýt đều ghé mắt nhìn xuống, vài người đi đường cũng đứng lại nhìn. Hai nhân vật chính đơ người trong 2 giây thì lấy lại thần trí, cô thì hét toáng lên còn Hàn Phong thì bất thành linh bỏ tay ra khỏi người cô làm cô mất thăng bằng bước vội xuống bậc thang không là toi luôn. Cô nhìn thẳng vào mặt tên đó

“Bốp”, một cái tát đau điếng được gửi tới anh chàng đẹp trai ấy + thêm một câu

- Đồ biến thái

Nói rồi cô dẫm thật mạnh chân mình vào chân hắn ta rồi quay ngoắt đi, mặt đầy vẻ bức tức.

Còn cậu, vừa nhận ra người mình vừa “sầm sỡ” là cô bé đó, lại còn thêm vụ giúp đỡ không được cảm ơn mà bị ăn một phát tát với một cái dẫm chân đau muốn chết thì liền nắm tay cô giật lại. Định là để nói chuyện cho rõ ràng nhưng vì lực kéo mạnh quá nên cô mất đà, bay thẳng vào người cậu. Vậy là tay chạm tay, ngực chạm ngực, mũi chạm mũi và... môi chạm môi. Cảm nhận được một cái gì đó lạnh lạnh chạm vào môi mình, cô tròn tròn mắt khi biết mình đang hôn cái tên chết dẫm đó. 1s... 2s... 3s... 4s..., 4s trôi qua mà cả hai nhân vật chính vẫn đứng nguyên hiện trường, bao người xung quanh cứ mắt chữ A mồm chữ O, tụi trẻ bây giờ ghê thật, vài người còn lấy máy ra chụp những hình ảnh siêu lãng mạn, y chang phim Hàn của hai nhân vật đẹp không để đâu hết đẹp kia.

Thêm 2s đơ nữa thì sung thần kinh não của Nhi nhà mình đã phục hồi sau trận giật điện cao thế kia. Lấy tay đẩy anh ta ra, cô dương tay

“Bốp”

Thế là lại thêm một cái tát trời giáng xuống mặt Phong cậu đẹp trai. Khổ thân, vừa mới sung sướng khi được hôn cô bé đáng yêu đó thì ăn ngay một cái tát đến là đau đốn. Còn cô thì sau khi tát cậu thêm một cái nữa vẫn chưa hả giận, lòng thầm trách móc: “Ông trời ơi, sao ông ác với con quá vậy, nụ hôn đầu đời của con sao lại bị tên “tổng giám đốc ăn cướp” biến thái hoang dâm ấy cướp mất chứ”

Về phần cậu Phong nhà ta thì bị ăn một phát đánh xong tỉnh lại, hét lên:

- Ê cái cô kia, tôi cứu cô không cảm ơn tôi thì thôi đằng này còn tát tôi nữa là sao!!!

Cô một phần vẫn còn đang tức giận việc mất nụ hôn đầu, một phần nhìn cái bản mặt kênh kiệu kia mà muốn đấm cho phát. Nhìn cậu bằng ánh mắt giết

người, cô đưa tay ra và định tát cho cậu thêm phát nữa nhưng cậu đã nhanh tay đỡ lại:

- Ê, tát tôi hai cái rồi vẫn chưa đủ hay sao mà còn định tát tiếp hả?

Cô bị túm liền giật cái tay của mình xuống, hằm hằm nói:

- Chứ, ai kêu anh dám... - cô nhìn xuống ngực mình rồi nuốt nước bọt cái ực, giận dữ ngẩng lên- Hà???

- Đây là do cô ngã vào tôi, tôi chỉ không muốn có con dờ nào đó ngã vào mình nên mới đưa tay ra chứ - cậu cũng giận dữ lên tiếng, bất bình quá mà

- Thế có gì anh phải chạm vào đấy – cô vẫn vô cùng giận dữ

- Cái đó... cái đó là do vô tình thôi – cậu có chút ngại ngùng, chạm mạnh vào cái... của người ta như thế thì bảo sao người ta không nổi giận

- Vô tình, vô tình cái đầu anh á, cái đồ biến thái cấp độ max

- Quá đáng rồi nha, đã báo vô tình là không cố tình rồi mà – cậu tức điên lên

- Ồ, thì coi như là vô tình đi, thế hà có gì anh hôn tôi hả, đó là nụ hôn đầu của tôi á – dù gì việc trước anh ta cũng cứu mình nên cứ coi như vô tình đi, nhưng vụ này mà báo vô tình nữa thì cô còn lâu mới tin

- Ồ, được hôn người đẹp trai cấp độ max như tôi cô lại sợ quá lại còn – cậu nói giọng đều đều, mặt thì cười vô vàn sự nguy hiểm

- Hơ, không biết là ai sợ nha – cô vênh mặt lên nói – Hư, tôi không thèm đôi co với anh, tôi có việc. Tạm biệt à không. **VĨNH BIỆT TÊN ẮN CẤP BIẾN THÁI**

Cô hét lên rồi mạnh chân bước đi

- Ááááá!!!!!!

Vừa bước đi được một bước thì cái chân nó đau dữ dội luôn, nhìn xuống cái mắt cá chân đang sưng lên của mình, cô thầm thì chửi:

- Tất cả là tại mày hét cái chân chết tiệt

Nói rồi cô cả nhắc đến chỗ bồn cây bên cạnh rồi ngồi phịch xuống, mặt nhăn nhó, tay nắn nắn cái mắt cá chân đang đau nhức trông đến khổ

Trong khi đó thì cậu Phong vừa tỉnh lại sau câu vĩnh biệt có một không hai của cô, “Thì ra nhóc đó vẫn nhớ mình”, tự nhiên mỉm cười làm bao em chết ngất, quay sang thì thấy cô đang khổ sở với cái chân thì nhẹ nhàng bước lại gần. Cậu ngồi xổm trước mặt cô, tự nhiên cầm chân cô lên xem xét:

- Sưng hết lên rồi

Cô thì giật mình bởi hành động cứ như là thân mật lắm của cậu:

- Không cần anh quan tâm

Cậu bỏ ngoài tai câu nói của cô mà vẫn chăm chú nhìn vào chân cô. Cô cũng đang chăm chú nhìn cậu rồi thầm nhận xét “Thật ra anh ta rất đẹp trai nếu không phải là tên biến thái, tên cuồng dâm, tên ăn cướp, tên... nói chung là không đáng là người thì cô chắc chắn sẽ ưa anh”. Đang suy nghĩ bỗng:

- AAAAAA

Cô hét lên đau đớn. cái tên không biết là do trời đánh nên thần kinh hay thần kinh từ bé kia tự nhiên vịn chân cô một cái rồi đau, cô chu mỏ lên chửi

- Anh bị thần kinh phân liệt à, đau chết đi được

Nhìn cô giận dữ như này trông rõ là dễ xương ấy, vậy từ nay thì đừng có hỏi tại sao khi sau này suốt ngày bị trêu tức nhá.

- Đờ đau chưa? – cậu hỏi cô rất nhẹ nhàng, đặt cái chân nhỏ bé của cô xuống

Nghe câu hỏi của cậu xong, cô mới để ý đến cảm giác ở cái chân, cũng cảm thấy cái chân của mình hình như đỡ đau hơn thì phải:

- Ồ, đỡ đau hơn rồi này, anh giỏi quá ta – cô vui mừng reo lên

Ôi thần linh ơi, vừa mới cãi nhau, chửi nhau như đùng rồi ấy giờ lại vui vẻ nói chuyện, khen luôn nữa chứ. Chị này bị bệnh thật à

Nói rồi đứng dậy bước chân đi thật kiêu hãnh thì cái chân nó lại đau nhức lên, ngồi phịch xuống bồn cây, mặt lại nhăn lại

- Nhấn ít thôi, già bây giờ – cậu trêu cô

- Nhưng mà nó đau – cô kêu lên

- Ngồi yên đây, chịu đau tí đi

Cậu ra lệnh rồi lấy điện thoại ra:

- Xe sửa xong chưa?

- Dạ rồi ạ- một giọng nói vang lên đầy vẻ kính trọng

- Mang xe đến đường A, phố B nhanh

5 phút sau thì một chiếc ô tô sang chảnh bậc nhất thế giới đỗ xịch trước mặt cậu trong con mắt bội phục của những người đi đường và có cả cô. Bất thành linh cậu đi đến chỗ cô rồi bế cô lên xe, mọi người xung quanh còn há hốc mồm ta hơn. Người tài xe của anh chạy nhanh ra mở cửa

- Mang chìa khóa đây tôi tự lái

- Dạ - người tài xế cung kính đưa chìa khóa xe cho cậu

Bước lên xe, khởi động máy và xe bắt đầu di chuyển vì vụ trên đường phố Hà Nội

- Anh định đưa tôi đi đâu?

- Bệnh viện

Bỗng cô nhớ ra là lần trước chị Hạnh có bảo anh ta vừa từ Mỹ về thì làm sao biết đường

- Ê, anh mới từ Mỹ về thì làm sao biết đường mà đi

- Thì theo máy dẫn đường mà đi, mà sao cô biết tôi mới từ Mỹ về - anh trả lời tỏ vẻ đầy sự tò mò

- À.. ờ.. thì lần trước chị Hạnh nói – cô lúng túng trả lời

- À, thì ra là quan tâm tôi từ lần trước nên mới tìm hiểu chứ gì – cậu à lên một tiếng rồi cười nham nhở làm cô bé ngồi cạnh ngại ời là ngại

- Ai thèm quan tâm anh. Chẳng qua chỉ là tò mò cái tên ăn cắp mà dám to mồm bảo mình là người có quyền thôi

- Ồ, vậy à. Thế biết tôi là ai rồi chứ - cậu lại nữa rồi

- Ha ha, biết. Anh là tổng giám đốc của công ty Khải Phong – một tên TỔNG GIÁM ĐỐC CUỐP KEM BIẾN THÁI

Cô cười lớn hơn, hai người cứ hết nói chuyện bình thường rồi lại cãi nhau về những vụ chẳng đâu với đâu như là bật nhạc bài này, bật nhạc bài kia....

Một lúc sau chiếc xe dừng lại ở một bệnh viện lớn ở Hà Nội, bế thốc cô lên tay. Hàn Phong điềm nhiên bế cô vào trong bệnh viện với bao ánh mắt dõi theo

- Bỏ tôi xuống coi, ngại chết đi được – cô giãy nảy lên

- Yên nếu như không muốn rơi ngay xuống đất – cậu lạnh lùng lên tiếng

Thế là cô yên cho cậu bế luôn, dúi đầu vào ngực cậu để mọi người không nhìn thấy mình. Hít thở hương thơm nam tính của cậu mà cô muốn cậu cứ bế cô mãi thế này cũng được. Còn cậu thì như mớ cờ trong bụng vì cô đã để yên cho cậu bế nhưng tuyệt nhiên không để lộ sự sung sướng đó ra ngoài rồi. Hai người họ cứ ngang nhiên đi vào phòng khám mặc cho mọi người đang nổ mồm vì ghen tỵ, sao lại có thể có người đẹp như thế chứ

Vào phòng khám, cậu đặt cô nhẹ nhàng xuống ghế để bác sĩ kiểm tra.

Kiểm tra xong, cậu đưa cô đi ăn trưa. Thấy cô kén ăn liền dứt cho cô mặc dù cô phản đối quyết liệt nhưng vẫn thua. Ăn xong, cậu còn tâm lý gọi hai ly kem socola ra nữa. Cô nhìn thấy món này là sáng mắt, ăn không biết gì luôn, ăn đến nổi mà kém dính ngay ở ria mép.

Hàn Phong nhìn cô ăn y như trẻ con thì khẽ mỉm cười. Thấy kem dính ở ria mép thì nhìn chăm chăm vào nó. Cảm nhận như cậu đang nhìn mình thì cô liền ngẩng mặt lên:

- Bộ mặt tôi dính gì à mà anh nhìn tôi ghê thế

Cô nói rồi định đưa tay lên lau thì cậu liền giữ tay cô lại chồm người tới chỗ cô hôn ngay vào môi cô. Cô đơ người, một ngày mà hai nụ hôn. Mọi người trong nhà hàng đều náo loạn, nhân viên chạy đi gọi taxi tới bệnh viện tấp nập, nhà hàng giờ toàn là máu mũi không à.

Rời khỏi đôi môi mềm mại của cô, cậu ngồi xuống ghế nhìn khuôn mặt cô đỏ ửng

- Sao... sao... anh lại hôn tôi?

Cậu phì cười trước khuôn mặt lúng túng, ngại ngùng rất đáng yêu của cô, tưởng mãi sao cậu lại ấn tượng với cô như thế, hình như cậu thích cô rồi

- Chỉ là muốn lau kem dính trên miệng cô thôi

Hai người cứ ngại như thế đến khi ăn xong bữa trưa. Cậu biết cô có ý định đi shopping thì liền lôi cô đi đến trung tâm thương mại lớn nhất Hà Nội. Bước vào trong, nhân viên ở đây đều cúi đầu chào cung kính. Như vậy là đủ hiểu đây là trung tâm thương mại của công ty Khải Phong rồi. Lên tầng hai, cậu chọn bao nhiêu là bộ váy dễ thương rồi bắt cô vào thử cho bằng được, bằng hết thì thôi.

Cô thì đương nhiên phản đối rồi, hết dùng vũ lực rồi lại dùng mỹ nhân kế làm mấy chàng trong đó cứ gọi là đồ rậm rậm ấy nhưng mà lại chả ăn thua với tên giám đốc kia. Cậu cứ chọn, cô cứ phải thử, thấy cái nào đẹp là cậu chọn hết, mua hết, từ quần áo đến giày dép. Sau hai tiếng đồng hồ thì cậu cũng tha cho cô, đến quầy thu ngân trả tiền, cô đòi giá thì cậu đã trả luôn, kêu đó gọi là ga lăng rồi kệ nệ xách túi to túi nhỏ ra xe.

* Trên xe*

- Anh làm gì mà mua lăm thế, tui sao mà mặc hết được

- Chả sao, mỗi lần gặp tôi thì cô mặc một bộ là được rồi – cậu vừa cài dây an toàn cho cô vừa trả lời

Cô trả biết trả lời thế nào lun, sực nhớ ra nó, thấy trời đã mát hơn liền vớ ngay cái balo lục tìm điện thoại. “Thôi chết rồi, điện thoại hết pin, biết mấy giờ rồi chứ?” cô nghĩ thầm như thế. Thấy tên kia đang ngồi lái xe, cô hỏi:

- Anh biết bây giờ là mấy giờ rồi không?

- Ừm bây giờ là... - cậu nhìn xuống cái đồng hồ trên tay rồi trả lời – 4h tròn, sao thế?

- Thôi chết rồi, đưa tôi về nhanh lên, cái con nhỏ ấy về nhà không thấy mình là mình chết chắc, thôi nhanh lái xe đến đường X, phố Y nhanh lên

Cô hồi thúc cậu làm cậu tí lạng tay lái. Xe xé gió phóng vèo vèo trên đường quốc lộ, chẳng mấy chốc đã đến nhà cô, vội vàng bước chân xuống xe nhưng bị cậu cản lại

Mở cửa xe ra bé cô ra trước cổng. Thấy chuông nhà reo chắc là cô đã về, nó chạy ra mở cửa thì thấy cánh con bạn thân chân quần băng trắng đang được một nữ nam bế trên tay, mà người này trông quen quen sao ấy, nhất thời nó không nhớ ra

- Bà không định cho chúng tôi vào à – cô lên tiếng làm nó giật mình, vội vàng mở cửa cho hai người bước vào, đi được một bước thì cậu tiếng

- Cô làm ơn vào bế đồng đồ ở xe vào giùm tôi

Nói rồi cậu bế cô đi thẳng vào trong nhà bỏ lại nó đang ngơ ra ngoài cổng. Đặt cô bé dễ thương của mình xuống giường phòng cô ở trên tầng hai, cậu nhẹ nhàng bảo:

- Cô ở yên trên giường nghỉ ngơi đi, chân cô bị như thế thì đừng đi đâu nếu muốn mai được đi diễn. À mà mai cô mặc cái váy màu trắng đó đến diễn nhé, nếu không mặc thì chết với tôi.

Xong cậu quay lưng bỏ đi. Trên phòng cô vẫn đang ngơ ngơ trước câu nói rất bá đạo của cậu

Xuống phòng khách, cậu gặp nó đang xách một đồng đồ mà mình chọn cho cô bé trên kia. Nhẹ nhàng lên tiếng:

- Cô giúp tôi mang lên phòng cô ấy, tôi về trước, bảo cô ấy là hẹn gặp lại vào sáng mai

Rồi cậu quay đi, nó vút bịch đồng quần áo xuống sàn nhà mà chạy một mạch lên phòng con bạn

- Ê bà, sao bà lại đi cùng anh ta, sao chân bà lại bị thương, sao anh ta lại mua một đồng quần áo giày dép cho bà, sao anh ta lại bế bà vào nhà, sao anh ta....?

Nó hỏi một đồng thứ, hỏi một lèo không cần nghi hơi

- Một không?

- Một – nó vừa nói vừa thở hển hển

- Thì đi nghỉ đi, tôi cũng mệt nữa – nói đoạn cô quay luôn vào trong ôm cái gối ôm nằm

Nó thấy thế cũng lủi thủi đi ra mà đâu biết rằng là con bạn đang nằm cười một mình y như con tự kỉ, tay bắt giắc sờ lên môi cảm nhận cái lạnh lạnh của môi cậu.

Nói đến Hàn Phong, cậu vừa ra khỏi nhà nó thì phóng xe đi, trên môi nở một nụ cười hạnh phúc “ Anh thích em thật rồi”

THÔNG BÁO

TÌNH HÌNH HIỆN NAY LÀ MÁY NHÀ TG ĐANG BỊ HỒNG NÊN TRONG KHOẢNG THỜI GIAN NÀY MÌNH KO THỂ DĂNG TRUYỆN ĐƯỢC.

MONG M.N THÔNG CẢM

CHÂN THÀNH CẢM ON!!!!

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Hôm nay là một ngày quan trọng với tất cả học sinh trên cả nước và không ngoại trừ hai đứa chúng nó- ngày bé giảng. Hôm nay chúng nó dậy rất sớm, nó thì vẫn như mọi hôm, nấu bữa sáng cho hai đứa nhưng đầu thì nghĩ cách làm thế nào để tra khảo được đứa bạn thân vụ hôm qua vì hôm qua cô bạn Trang Nhi đó bị chấp mạch không xuống ăn tối. Trong khi đó thì trong phòng Nhi, cô đang nhẹ nhàng gấp cái váy trắng tinh, đơn giản, xinh xắn mà hôm qua Hàn Phong mua cho cô vào chiếc túi nhỏ, nâng nó như nâng trứng, hứng nó như hứng hoa vậy. Nhìn chăm chú vào chiếc váy đẹp đẽ, cô nhớ đến những việc xảy ra hôm qua mà mặt đỏ ửng lên rồi lại cười tủm tỉm. Nhanh chóng bước chân xuống dưới nhà, à mà chân cô cũng đã đỡ đau hơn rồi.

Xuống dưới bàn ăn, cô bạn Trang Nhi nhà mình đã gặp khuôn mặt rất chi là hình sự của nó đang ngồi trước mặt, nuốt nước bọt cái ực, cô lên tiếng hỏi:

- Có chuyện gì mà sáng sớm mặt bà đã hình sự thế?
- Bà nói cho tôi biết chuyện hôm qua như thế nào đi, sao hôm qua anh ta lại...

Không để nó nói hết câu, cô đã nhảy bổ mồm vào:

- Ồ, tôi sẽ nói cho bà nghe lúc đi đến trường còn giờ ăn nhanh lên, đến sớm để trang điểm nữa
- Ừm

Ăn xong, nó cầm ba cái túi kệ nệ, một cái túi bé hơn, nhìn nó cầm lắm đồ thế thì Nhi liền hỏi

- Bà, quần áo diễn bà nhiều như thế á?
- Không! Quần áo diễn tôi chỉ vịn vịn cái túi nhỏ này thôi, còn hai cái túi to đựng này là để trang trí phòng nghệ thuật đấy

Nó nhắc từng cái túi lên để giới thiệu cho cô bạn. Nghe nó giới thiệu thì cô nhạc nhiên trông thấy:

- Trang trí phòng nghệ thuật?
- Ừm, để làm một buổi tiệc nhỏ chia tay chị Hạnh với mấy anh chị lớp 12 ấy mà

Nó buồn buồn khi nhắc đến lí do làm bữa tiệc đó, đúng là buồn thật, chị tốt của hai chúng nó sắp đi rồi

- Ê, sao bà không nói cho tôi biết sớm? – Nhi dùng dưng tức giận
- Giận cái gì mà giận, hôm qua định đến bữa cơm nói với bà luôn nhưng ai ngờ bà dở chứng kêu không muốn ăn cơm nên không xuống cơ chứ - nó cũng giả vờ nóng giận
- O vậy hả, thôi đem một túi đây tôi cầm cho

Nói rồi cô với tay lấy một cái túi to bự rồi cả hai túm tăng bước đến trường, trên đường đi, cô kể hết chuyện mình gặp hôm qua cho nó nghe nhưng dĩ nhiên là không kể cảm giác kì lạ mà mình có rồi. Còn nó nghe cô kể thì hết mắt chữ O mồm chữ A lại ôm bụng cười sằng sặc, lúc lại ngượng mồm con bạn. Cuối cùng, nó chốt một câu vô cùng ummm... vô cùng triết lí

- Sao chuyện của bà giống mấy cái chuyện tình trong phim Hàn Quốc thế?
- Hàn Quốc thì đúng nhưng sẽ không bao giờ xảy ra hai chữ “ chuyện tình” – cô mạnh mẽ trả lời

- Ồ, cứ chờ xem đã nhé – nó híp mắt cười

- Ồ, sợ chắc

Thoáng cái, chúng nó đã có mặt tại sân trường. Cái sân trường to đùng của Star giờ đây thật lộng lẫy. Cờ đủ màu dang từ sân khấu đến tận mấy cái cây to cùng với những lá cờ đỏ trong những cái bồn cây đua nhau chạy theo chị gió. Gió lùa chúng vào làm một, tạo ra những chùm hoa rực rỡ như cầm tú cầu, như phi yến, lấp ló sau những tán cây cao, xanh um của những cái cây lớn. Nhìn sang dãy lớp học, những căn phòng cũng chẳng còn giản đơn một màu nữa mà giờ đây cũng rực rỡ, cũng màu sắc hơn cả nắng. Lớp nào lớp ấy trang trí thật lộng lẫy, dây kim tuyến, hoa, bóng, cờ giăng từ lớp nọ sang lớp kia. Phần hay nhất của ngày hôm nay chắc là những tờ bích báo được treo ở trước cột của mỗi lớp. Nó không phải những tờ bích báo bình thường mà là những tâm sự của toàn bộ học sinh trong lớp của khối 12. Những tờ bích báo ấy đẹp lắm dù có cái cầu kì hay không nhưng chúng rất đẹp. Chúng đẹp không những bên ngoài mà còn đẹp cả bên trong. những dòng chữ nghiêng nghiêng, đều đều với những nét chữ nhẹ có nhòe đi vì nước mắt ai rơi. Hay chỉ là những nét chữ nguyệt ngạo xấu xí của con trai nhưng sao nó cũng đẹp thế.

“Không biết lúc mình học hết lớp 12 sẽ thế nào nhỉ, cảm xúc nó được dồi dào như các anh chị ý không nhỉ?” nó nghĩ thế khi nhìn những dòng chữ ấy, khi nhìn thấy những hàng nước mắt ai rơi bên nhau, khi nhìn thấy những cái ôm thăm thiết và hơn hết là nụ cười vui trong nước mắt luyến thương ở xa xa kia – nơi những tà áo trắng đang mặc sức bay trong gió đó

- Ê, bà nhìn kia, bóng bay ở đâu ra mà có quả bay ra kia – Nhi chỉ tay lên trời, nơi có một quả bóng bay màu xanh đang bay lên, bay lên rất cao

- Chắc của lớp 12 nào đấy, chịu thôi, nhanh vào phòng nghệ thuật đi, chắc mọi người đang ở đó đó – nó nói rồi lôi luôn con bạn đang mãi mê ngắm bóng bay cứ như sinh vật lạ đến phòng nghệ thuật. “Chắc nó đã mang mong ước sẽ mãi được là bạn của nhau của anh chị ấy bay lên gặp thượng đế, để nó mãi mãi là hiện thực”

* Tại phòng nghệ thuật*

- Mọi người ơi, Trang Nhi dễ thương xinh đẹp hát hay tới rồi nè – Nhi vui vẻ hân hoan giơ tay vẫy vẫy khi vừa bước chân vào tới cửa phòng

- Giờ mới chịu tới à, đã bảo là phải tới sớm để trang điểm làm tóc nhận tiền xem luôn trang phục có hợp không cơ mà, sao giờ mới vác cái mặt đến hả?? mau lại đây để chị mày trang điểm cho nhanh lênnnnn

Chị Hạnh cho chúng nó một trang dài tràng giang đại hải, đến sớm hơn tận 20 phút rồi còn gì nữa. Khổ thân thật đấy, ngày cuối cùng đến trường rồi mà vẫn bị nghe cái lương miễn phí mà cha ai muốn mới đau chứ nì. Mà kệ, lấy làm kỉ niệm cũng được. Nghĩ thế, nó liền lẳng xăng chạy lại ngồi xuống ghế ngoan ngoan cho chị Hạnh trang điểm làm tóc. Sau một hồi khua chân múa tay, sản phẩm tiếp theo của chị Hạnh là nó đã được ra lò.

- Xong!!!

Chị kêu to, đặt mạnh cái cây son xuống bàn, nó thì to mắt nhìn chằm chằm vào gương còn mọi người xung quanh thì há hốc mồm không nhặt được hàm.

- Chu oa bà ơi, bà xinh như một nàng công chúa bước ra từ trong truyện cổ tích ý – Nhi cảm thán, dù đang được chị “Trang lớn” trang điểm cho nhưng cũng bị tiếng “hết” của chị Hạnh làm chú ý và cả khuôn mặt đẹp khủng khiếp của con bạn hút hồn. Dù biết nó rất đẹp rồi nhưng không ngờ khi trang điểm vào nó lại đẹp như thế, hình như nó rất hợp với kiểu trang điểm đậm chất cổ điển thế này thì phải, trông nó chín chắn, hoài cổ và cao quý hơn nhiều, nhưng trông vẫn rất trẻ không già mà cũng không quá trẻ...mà nói chung là khác hẳn với Trương Ngọc Gia Hân năng động hằng ngày

- Trời ơi Hân ơi, em đẹp thật đó

- Phải đấy, anh Huy sướng nhé được làm bạn trai của một cô bé xinh như thế này

Mọi người bắt đầu ca tụng sắc đẹp của nó, nó nghe nhưng câu đó thì hơi bị phồng mũi vì vui tí nhưng cái bản chất hay trêu người thì vẫn vậy, nghe thấy câu nào đó thì nó liếc nhìn anh Huy đang ái ngại nhìn con người đang đứng sau buộc lại cái dây buộc tóc cho mình, nó lên tiếng:

- Hơ, em hồng dấm làm bạn gái của anh Huy đâu, người ta là hoa đã có chủ rồi, em sợ bị chị nào ý đánh ghen lắm – nó nói rồi cười cười nhìn cái khuôn mặt đỏ lên theo kiểu tăng dần đều của chị Hạnh trong gương mà nó muốn cười chết luôn ý

- Ồ, anh Huy đã có bạn gái rồi ạ, là ai thế anh? – Nhi liền xông vào hỏi

- À, ờ thì là... là... – anh Huy cứ ấp a ấp úng chả giống hôm qua mạnh mẽ quan tâm chị Hạnh trước mặt nó gì cả

- Em này, hỏi thế thì làm sao người ta giám trả lời, Huy, bạn gái cũng ở lớp mình à? – chị Trang lên tiếng

- Ồ

- Bạn gái anh tên đệm là gì? – một cô bạn lớp 11A2 trong độ văn nghệ lên tiếng

- Mỹ, Trần Mỹ - anh thân nhiên trả lời

- Hà, Trần Mỹ, là Trần Mỹ Hạnh hả, ôi trời ạ, sao mình thông minh thế - Nhi hét toáng lên

Sau câu tả lờ sắc mùi tự sướng của Nhi thì cả phòng ồ lên một tiếng, thích thú giương đôi mắt chờ cái gât đầu của chị Hạnh. Còn chị Hạnh nhà ta mặt cứ

đồ ủng, thi thoảng lên lờm cho thẳng đờ nào vừa nói cái câu rất chi là ngu vừa này. Và cuối cùng chị cũng ngại ngừng gật đầu

- Hú hứ, chúc hai người hạnh phúc
- Hay quá, hai người phải sống đến răng long tóc rụng nhé
- Đầu đất, là răng long tóc bạc
- Khi nào đám cưới nhớ gửi thiệp, tụi này sẽ đến ăn hộ
- Bla bla....

- Vy, chị làm cái gì mà lâu thế, có nhanh lên không? – Long đang đứng ở dưới nhà nói vọng lên
- Đợi tí, sắp xong rồi

5 phút sau

- Cái bà thím kia, bà có nhanh lên không thì bảo – lần này không phải Long mà là Hàn Phong ạ
- Đã bảo đợi tí mà

5 phút tiếp

- Trời ơi cái bà cô ế kia có xuồng không hả, đã xấu trang điểm kĩ thế nào thì vẫn xấu, vẫn ế thôi, xuồng nhanh

Chịu hết nổi rồi, từ bấy đến giờ chắc phải chực cái “tí” rồi đấy. Hàn Phong hùng hổ bước chân lên cầu thang, đến thẳng phòng của bà thím Tú Vy, hung hăng mở cửa thì ...

“Hập”

Giờ đây, cậu Phong đang nằm sổng soài dưới đất

- Hơ, dậy đi cưng, chị đã bảo là phải kiểm nhẫn với gái đẹp rồi mà, nếu không thì ông trời sẽ trách đấy – nói rồi chị Vy nhà mình đi qua người cậu bước xuống dưới nhà cùng cậu em trai Minh Long ra xe trước. Còn cậu, sau khi được một nụ hôn thăm thiết với mẹ đất thì cũng lồm cồm bò dậy, đá thẳng chân vào cái cửa mà kêu lên
- Cái cửa chết tiệt

- Nhi, Hân, hai em thay xong chưa? – chị Hạnh từ bên ngoài kêu lên
- Em xong rồi nhưng bộ con Hân khó mặc quá, vấy gì đâu mà rườm rà thấy sợ à – Nhi hét lên khi đang loay hoay buộc mấy cái dây sau lưng cho con bạn
- Nhanh đi, giờ đang chào cờ rồi
- Chị đừng có hời, em rồi hết cả lên rồi
- A, bà giết tôi à, làm gì mà đau thế
- Mời các em ngồi, tiếp theo chương trình là những tiết mục vô cùng đặc sắc của đội văn nghệ trường ta
- Đó thấy chưa, đến phần văn nghệ rồi kìa, nhanh lên coi nào- chị Hạnh lại giục
- Xong- Nhi hô to

Cánh cửa phòng thay đồ mở ra, hiện trước mặt của những người có mặt quanh đây là cô bé với mái tóc đen dài thả tự nhiên, mái ngó dễ thương, trang điểm nhẹ nhàng trông rất trong sáng cùng với bộ váy trắng tinh, đơn giản, nhã nhặn, đẹp long lanh kết hợp với đôi búp bê màu bạc có gắn đá lấp la lấp lánh. Theo sau là một cô bé cao hơn một chút, mái tóc được búi cao trang nhã để thừa vài sợi xoăn hơi xoăn. Tuy nó là cổ tính nhưng lại trông rất tự nhiên. Trên mặt có trang điểm kĩ hơn người kia một tý nhưng lại rất cổ điển, không có gì gọi là “mặt võ ra phẫn” cả Trên người mặc một bộ váy dài đến đất, phồng lên theo kiểu nhưng công nương xưa màu vàng nhẹ xen với một chút màu cam và nâu đất. Nếu nói người thứ nhất là công chúa của thời hiện đại thì người thứ hai chính là hiện thân của công chúa ngày xưa. Nếu họ là chị em chắc chẳng ai tiếc câu nói “họ là Thúy Kiều và Thúy Vân”

Chà mừng đến những lời bàn tán khen ngợi đằng sau, nó cùng cô bạn thân và chị Hạnh nhanh chóng di chuyển sang lớp nó, cái lớp gần sân khấu nhất.

Trong khi nó đang rất nhẹ nhàng nhắc cái tà váy dài kia theo sau Trang Nhi và chị Hạnh nhanh chóng di chuyển tới cái cửa của lớp học quen thuộc để tránh mọi người chú ý nhiều thì ngoài cổng có một chiếc ô tô rất chi là sang trọng đỗ xích lại khiến tất cả học sinh trong trường đều ngoái mắt nhìn theo. Ba cánh cửa được mở ra, đầu tiên là anh chàng có mái tóc màu nâu, gương mặt đẹp tuyệt mỹ cực cool với bộ vest đen lịch sự. Bước ra tiếp theo là một cô gái rất ư là xinh đẹp, khuôn mặt thanh tú, đôi môi đang vẽ lên một nụ cười nhẹ cùng với bộ váy cup ngực màu xanh ngọc có đính đá quanh eo. Và cuối cùng là chàng trai với khuôn mặt đẹp hoàn hảo, đẹp không tì vết, mái tóc đen để tự nhiên, cũng như người đàn ông trước mặc vest đen nhưng lại nhìn có vẻ chừng chạc, áp áp hơn chứ không có lạnh. Cả ba song hành đi đến 3 chỗ ngồi còn trống duy nhất trên dãy của các thầy cô trong con mắt ngưỡng mộ của tất cả học sinh trong trường. Giương đôi mắt tìm kiếm ai đó trong đám người đông đúc đang ngồi dưới kia, người con trai có mái tóc màu nâu hết nhìn trái lại nhìn phải, hết ngo ngang lại ngo dọc làm ai đó bức hể cả mình:

- Phong, cùng tìm ai à? – chị Vy lên tiếng

- Im lặng

- Chị trật tự để nó tìm người đi, nhóc ý không tìm được mà chị cứ làm nhảm là nhóc đó đồ thừa do chị làm đấy – Long lên tiếng

Nghĩ cũng đúng nên người con gái nhìn người con trai đang nháo nhác tìm người kia mà lắc đầu, tặc lưỡi cho qua. Mặc xác cùng

Đi thêm vài bước nữa, Phong vẫn đang dáo dác tìm người, chị Tú Vy thì đang cười tươi như hoa với những cái máy ảnh nhỏ được đưa ra chỗ mình còn Long thì anh đang nhìn lại toàn bộ khung cảnh của Star “ Cũng không thay đổi gì nhiều lắm” – anh nghĩ thế

Bỗng anh dừng mắt lại ở dãy nhà gần cái sân khấu được trang hoàng lộng lẫy nhất, nơi có một cô gái trong trang phục công chúa cô điểm màu vàng đang từ từ đi vào trong lớp học. Cô gái đó nhẹ nhàng quay mặt ra chỗ anh cúi xuống chỉnh váy rồi lại quay lên đi tiếp. Chỉ trong chưa đầy 5s ngắn ngủi nhưng cô gái ấy đã gây ấn tượng rất mạnh với anh bởi cái phong cách rất nhẹ nhàng, rất cao quý. Chân anh cứ bước mà mắt anh thì cứ nhìn chăm chăm vào hình bóng nhỏ nhắn ấy đang khuất dần sau cánh cửa phòng học mà không hề hay biết rằng cũng có một người khác cũng đang nhìn về cùng một phía với anh nhưng không phải nhìn công chúa kiều sa, quyền quý đó mà lại là nhìn một nàng công chúa nhỏ khác trong bộ váy trắng quen quen.

Từ tốn cúi chào các thầy cô có mặt tại đây, ba thành viên làm náo loạn trường Star nhanh chóng ngồi xuống vị trí của mình, nơi có thể thuận tiện nhìn rõ được các tiết mục văn nghệ nhất.

Vừa nhìn thấy ba nhân vật quan trọng đã đến, cô giám thị cũng là người điều khiển buổi lễ bế giảng này liền đi ra sân khấu

- Kính thưa các thầy cô cùng toàn thể các em học sinh, hôm nay, trong buổi bế giảng năm học 2014- 2015 này, trường ta rất vui khi có ba vị khách rất là đặc biệt tới dự. Đầu tiên xin được giới thiệu, TGD công ty Khải Phong- anh Triệu Hàn Phong, quản lý lớp đào tạo ca sĩ đặc biệt – chị Nguyễn Hoàng Tú Vy và đại diện cho công ty quản lý Star và cũng là quản lý lớp diễn viên đặc biệt– anh Hoàng Minh Long

“Bộp”, “bộp”, “bộp”

Cả ba cũng đứng lên cúi chào lịch sự. Còn ở trong cái lớp 11A1 kia thì khi nghe thấy những cái tên rất chi là quen thuộc kia thì “ hai chị em Thúy Kiều Thúy Vân” cùng lòi nhau ra cửa ghé. Mắt hai người cứ gọi là sáng chum chum, hết nhìn thần tượng của mình lại nhìn sang thần tượng của bạn, nó sướng rên “ Đúng là thần tượng của nhiều người trong đó có mình có khác, đẹp hết biết, chắc con bạn mình đang sướng rên lên cho xem”. Nó lên nhìn con bạn xem có giống như những gì mình đoán không nhưng sao mắt nó không nhìn chị Tú Vy hay anh Long mà lại là nhìn... Triệu Hàn Phong nhỉ, ờ, chẳng phải báo ghét sao ...

- Để mở đầu cho phần văn nghệ của buổi bế giảng hôm nay, chúng ta hãy cùng đến với ca khúc *Mong ước kỉ niệm xưa* qua phần trình diễn đến từ lớp 12C1 - lời giới thiệu của cô tổng phụ trách vang lên bắt đầu những tiết mục văn nghệ đặc sắc ngày hôm nay, đồng thời cũng nhe nhóm trong lòng ai kia chút chờ đợi

END CHAP 8

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 9

- Để mở đầu cho phần văn nghệ của buổi bế giảng hôm nay, chúng ta hãy cùng đến với ca khúc *Mong ước kỉ niệm xưa* qua phần trình diễn đến từ lớp 12C1

Tiếng cô giám thị vang lên, tất cả học sinh trong trường cũng bất giác quay lên trên bục giảng vì đã được dặn sẵn là không được ngắm người ta quá nhiều nếu không sẽ bị phạt.

Tiếng nhạc dạo quen thuộc vang lên, giọng hát cũng rất hay nữa, tất cả học sinh đều chú ý lắng nghe, vài người còn hát theo.

Bên cạnh sân khấu, nó cũng đang chú ý lên sân khấu còn cô bạn bên cạnh thì vẫn đang nhìn ai đó mà không biết gì là vô duyên cả

- Chị thấy người này thế nào? – Long quay sang hỏi

- Hát cũng rất hay nhưng phong cách trình bày còn chưa được – Tú Vy nhận xét

- Đúng đúng – Phong cũng chen ngang “ Sao hay bằng người em chọn được”

Về mặt cậu ta hí ha hí hửng. Hai người bên cạnh quay sang nhìn cậu chằm chằm rất lâu mà cậu ta mới nhận ra, chỉ cười ái ngại

Rồi họ lại tiếp tục lắng nghe những tiết mục tiếp theo và chưa có một người nào làm cho chị Vy nhà mình hài lòng được

- Đội kịch chú ý, đi theo hàng ra đứng sau cánh gà đi, hết tiết mục này là đến phần của chúng ta

Tiếng chị Hạnh vang lên làm nó đang chú ý cũng giật thót, tim bỗng nhiên đập rõ nhanh, trong lòng nóng như lửa đốt. Bắt đầu lo lắng. Còn Nhi, cô cũng bị tiếng gọi của chị Hạnh ưu tú làm cho hoàn hồn, ánh mắt đưa vào trong, tưởng mãi chị Hạnh vô trách nhiệm từ bấy đến giờ ở dưới sân trường cũng các bạn hóa ra là đi thay trang phục. Chị mặc một chiếc váy màu tím nhạt lệch vai, ở eo là chiếc đai nhỏ mà bạc óng ánh nổi bật, váy xùn, không bó, nhẹ nhàng, đơn giản. Nhìn hết trang phục của đội kịch, cô thấy anh Huy rất điển trai trong bộ áo đuôi tôm màu trắng có đính cúc vàng từ vai đến hai dây khuy, trên vai đeo cái guom dù là giả thôi nhưng trông anh cũng rất oai nhé. Những thành viên khác trong đội kịch ăn mặc, trang điểm cũng rất đẹp, trang phục ai cũng rất giản đơn, không quá cầu kì. Nhìn cả lượt, cô chốt lại một câu mà cô coi là rất đúng đắn “ Bộ của con bạn mình là công kênh, rắc rối, và phức tạp nhất”

Còn nó thì đang đứng nghe chị Hạnh dặn lại những thứ cần thiết khi đứng trên sân khấu, nó lắng nghe chị nói mà nó cảm giác như nếu nó làm không tốt hôm nay thì nó sẽ mất đi một cơ hội lớn vậy. Tim nó vẫn đập khá nhanh, những nét lo lắng, hồi hộp hiện rõ trên khuôn mặt, anh Huy đứng cạnh vỗ vai nó, nó cũng mỉm cười lại.

- Hân, em đừng lo lắng quá, cứ coi như đang diễn cho chị xem là được – chị Hạnh hiểu rõ tâm trạng lúc này của nó, hồi hộp, lo lắng muốn chết đi được vì chị cũng đã trải qua rồi mà.

- Dạ, em sẽ cố gắng làm thật tốt – nó cũng đáp lại “Dù sao đây cũng là lần đầu diễn, phải làm thật tốt để chị Hạnh và mọi người không buồn về mình được”

- Ê, bà cứ mình thường mà diễn nhé, đừng quá căng thẳng, nếu có thì nhìn vào thần tượng bà á, hết căng thẳng liền à – Nhi đến vỗ vai nó cười cười

- Bà chỉ được cái treu tôi thôi – nó đánh nhẹ vào vai con bạn

Ừ, thì lúc trước, cứ gặp chuyện gì lo lắng là nó lại lôi ảnh thần tượng ra nhìn mà, bây giờ không có ảnh mà có người thật luôn, nếu nhìn thì chắc hiệu quả cũng cao hơn nhỉ?

- Rồi, cả đội làm tốt nhé, ra sân khấu nào – chị Hạnh lên tiếng, cầm cái tờ giấy nhỏ trên tay, nắm tay nó dẫn nó ra ngoài để truyền cho nó cảm giác tự tin chứ nó vẫn còn run lăm, chị biết mà

Nó nắm tay chị, hình như cảm nhận được sự tin tưởng của chị dành cho mình, nó cũng tự tin hơn hẳn

- Bà làm tốt nhé – Nhi nói với theo và nhận được cái gật đầu chắc nịch cùng nụ cười siêu đẹp của nó, đúng là no.3 của khối 11 có khác, đẹp thiệt.

Ở đằng kia, phía trước sân khấu, trên cái bàn dài và trang trọng nhất có hai người đang nhìn nó chằm chằm:

- Cô bé đó xinh đúng không? – chị Vy lên tiếng, mắt không rời khỏi nó

Nghe thấy thế, Phong cũng quay sang nhìn nó, thì ra là cô bé đi cùng cô nhóc của mình hôm nọ

- Ừ, đẹp, Long, anh thấy cô bé đó thế nào? – cậu hỏi mà không thèm quay sang

Một lúc lâu mà vẫn không thấy anh trả lời, chị Vy và cậu em Hàn Phong quay ra thì... thấy anh đang nhìn người ta không rời mắt, dõi theo từng hành động của cô bé ấy

- Hà??? À, cũng đẹp và có cảm giác rất có tố chất – anh hơi giật mình tí rồi cũng trả lời câu hỏi của Phong

- Phong, em có biết cô bé này là ai không? – chị Vy lên tiếng hỏi, Long cũng chú ý nghe ngóng

- Trương Ngọc Gia Hân, một tiềm năng của đội kịch, rất được mọi người yêu quý, coi như cục cưng, chăm chút từng tí một mặc dù năm sau đã lên lớp 12 rồi.

- Ồ, thế phải xem tiềm năng của đội kịch thể nào chứ nhỉ? – chị nó rồi chăm chú nhìn lên sân khấu. Phong cũng vậy

“Trương Ngọc Gia Hân, cái tên rất dễ thuộc và cũng rất dễ để ... yêu” – ai đó nghĩ vậy

Giờ đây trên sân khấu, tất cả đã đứng vào vị trí của mình, chị Hạnh đi ra trong tiếng hô hoan cổ vũ của mọi người, nhắc mic lên, chị nhẹ nhàng lên tiếng

- Ở Verona diễm lệ, là nơi vở kịch của chúng tôi xảy ra,

Vì mối thù xưa bùng lên thành loạn;

Nơi những vụ đổ máu giết nhau làm như nhuộm những bàn tay hiền lành.

Từ hai gia-đình từ thù này,

Đôi tình nhân vì định mệnh yêu nhau, rồi kết liễu đời mình;

Nhưng cái chết thảm thương của họ

Đã chôn theo mối thù khôn gột rửa của mẹ cha.

Vở bi kịch sắp tới này sẽ kể câu chuyện

Về mối tình bi-thảm của họ, và cơn thịnh nộ của cha mẹ,

Mà chỉ có cái chết của đôi trẻ mới chấm dứt.

Mời quý khán giả kiên nhẫn lắng nghe,

Chị dừng mic cúi chào, bước nhanh sang phía bên phải sân khấu đứng cạnh chị “Trang lớn” toàn bộ sân trường rào rào tiếng vỗ tay, cây cối cũng đứng đưa như đang chờ đợi

Ở hai bên sân khấu, 6 nam 6 nữ đang đứng thành hai hàng, đứng đầu mỗi hàng là nó và anh Huy. Nó hít một hơi thật sâu, đưa ánh mắt ra nhìn chị Hạnh. Chị gật đầu mỉm cười với ý cổ vũ, nó vững tâm và nhắc nhẹ vẩy lên, chuẩn bị cho vai chính đầu tiên trong đời của mình

Tiếng nhạc nhẹ nhàng vang lên, nó bước nhẹ lên sân khấu, anh Huy đi đến chỗ nó, đưa tay ra, nó nắm lấy tay anh và cả hai cùng nhảy những bước đầu tiên. Lúc đầu nó còn hơi run nhưng chẳng hiểu sao giờ lại cảm thấy rất bình thường, nó bị cuốn theo tiếng nhạc và những bước nhảy.

Tiếng nhạc dừng, mọi người tản về hai bên sân khấu

- Dạ tiệc kết thúc, mọi người cùng nhau ra về, căn phòng chỉ còn mỗi nàng và vú nuôi bên cạnh, chỉ tay về từng người con trai vẫn chưa ra khỏi cửa, Juliet e lệ

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 10

Tiếng chị Hạnh vang lên sau khi tiếng nhạc tắt, nó hướng mắt về phía rìa sân khấu đối diện, đưa tay ra và e lệ hỏi người đứng cạnh mình, chị My:

- Vú ơi! Nói cho con biết, chàng quý tộc kia là ai thế?

Giọng nó nhẹ nhàng, tinh tế, rất e lệ, rất khéo léo và rất hay

- Đó là con trai và là người thừa kế lão Tiberio.

Chị My – người đóng vai vú nuôi của Juliet nhanh chóng trả lời nó

- Còn anh chàng vừa bước qua cửa?

- Đó có lẽ là chàng trai trẻ Petruchio.

- Này, còn anh chàng đi theo sau, đấy, cái người không hề khiêu vũ.

- À, vú không biết.

- Vú hỏi tên chàng đi, -rồi nó nói thêm, nhẹ hơn, - nếu chàng đã có vợ, con nhất quyết sẽ chẳng bao giờ lấy chồng!

- Tên chàng là Roméo - chị My quay lại - dòng họ Montaigu, con trai độc nhất của kẻ đại thù nhà ta.

- Mỗi tình duy nhất của ta lại trao gửi cho kẻ duy nhất ta phải thù ghét! Ôi! Ta đã gặp chàng quá muộn mà chẳng hề quen! Ôi! Ta đã quen chàng quá muộn. Ôi! Mỗi tình kỳ lạ vừa chớm nở trong lòng ta! Ta phải yêu một kẻ thù phải căm ghét.

Nó diễn ngày một hay hơn, hôm nay nó như một diễn viên thực thụ đứng trên sân khấu. Nó lại nhẹ nhàng đi vòng lên một bậc thang nhỏ được dựng sẵn ở trên sân khấu.

Mọi người ở dưới ai ai cũng im lặng để lắng nghe những gì nó nói, thực sự rất cuốn hút cả về bên ngoài lẫn những gì nó thể hiện này giờ

Trên bàn, ba người kia đang nhìn chăm chú lên sân khấu. Người thì gật gù, người thì mỉm cười thích thú còn một người thì không biểu cảm, chả biết trong đầu nghĩ gì

- Dạ tiếc kết thúc, mọi người đã ra về, Juliet nàng cũng trở về phòng của mình, đứng ở trước cửa sổ, nàng thì thầm

Tiếng chị Trang kết thúc, ánh mắt nó hướng đến nơi xa xăm, tran chứa tình yêu vừa chớm nở, nhẹ nhàng cất tiếng, giọng nói đúng chất của một tiểu thư hiền lành, cao quý, đúng chất của một cô gái nhỏ vừa biết yêu

- *Than ôi! Khốn khổ thân tôi! Roméo! Sao chàng lại là Roméo? Hãy từ bỏ gia đình, hay từ bỏ tên họ đi. Hoặc là chàng hãy hứa yêu em, rồi em sẽ chẳng còn là người thuộc dòng Capulet nữa.*

Ngưng một lúc, nó lại tiếp

- *Chỉ có tên chàng thù hận với em thôi. Còn chàng là chàng, đâu phải là Montaigu. Nghĩa lý gì một cái tên? Đóa hoa mà ta gọi là bông hồng, dù mang tên gì, cũng vẫn ngào ngạt hương thơm. Tên chàng, Roméo ơi! Có dính dáng gì đến bản chất của chàng đâu.*

- *Nàng cứ thế nói nhưng nàng không hề hay biết rằng, Romeo vẫn chưa về, chàng đang ở trong vườn cây ngay trước cửa sổ phòng nàng và đã nghe hết được những gì nàng nói, chàng bây giờ mới lên tiếng*

Anh Huy từ bấy đến giờ đứng ở phía dia sân khấu cũng từ từ bước ra

- *Cứ gọi anh là tình yêu của em, thế là anh được đổi tên rồi! Anh chẳng còn muốn mình là Roméo nữa.*

Giọng anh Huy vốn ấm áp và có vẻ chừng chạc nên khi vào vai này, anh làm rất rất tốt và gặp không nhiều khó khăn như nó

Ngay sau câu nói đó, nó cúi mặt xuống vừa hồ thẹn, vừa lo lắng

- *“Sợ gì! Anh đã vượt qua những bức tường cao ngất này bằng đôi cánh nhẹ của tình yêu. Mắt em còn chứa nhiều nguy hiểm hơn là hàng chục lưỡi gươm của họ. Hãy nhìn anh đắm thắm hơn, tức khắc thân anh sẽ được che chở trước hận thù của chúng*

Anh Huy lại tiếp tục lời thoại của mình một cách chon chu. Nó cùng anh Huy cứ tiếp tục diễn với tất cả những gì mình có, thi thoảng nó cũng có liếc nhìn thần tượng của mình mà tim nó lại đập loạn nhịp “Đó phải chăng là tình yêu như lúc chị Hạnh nói?” nó nghĩ như thế lúc ấy rồi gạt phăng ý nghĩ đó đi bằng cách biện hộ rằng là do đây là lần đầu gặp thần tượng vừa giỏi vừa tài năng vừa đẹp ngoài đời nên mới thế và tiếp tục tập trung vào vở diễn

Trong khi đó, chị Vy quay sang nhìn hai thằng em đang chăm chú xem kịch, nhẹ hých tay cái đĩa xem cho có lệ kia, nói nhỏ:

- Xem ra đội kịch sắp mất đi một tiềm năng rồi?

- Chị nói thế là chị nghĩ Long anh ấy sẽ chọn Hân sao? – Phong cũng nhỏ tiếng đáp lại

- Ủ, em nhìn kìa – đưa ánh mắt sang bên phải, Long – anh đang chú ý lắng nghe thi thoảng mỉm cười nhẹ khi phát hiện ra những lỗi sai ngớ ngẩn của nó nhưng chỉ có mỗi anh nhìn thấy.

Chẳng mấy chốc vở kịch bi thảm đã đến đoạn cuối, nó nằm trên chiếc bàn dài, từ từ mở mắt, nhìn sang bên phải mình, ánh mắt bàng hoàng và xót xa khi phát hiện Romeo đã chết, ánh mắt xót thương, nhẹ nhàng nó rút cây dao ở thắt lưng anh, nhìn anh đang nằm bất động, rồi nó từ từ di chuyển ánh mắt đến cây dao trên tay, thì thào lên tiếng:

- *Dao ơi. Mày ở đây thật là đúng lúc. Mày hãy hoen giết trong vết thương này. Hãy đem đến cho ta cái chết.*

Nói rồi nó đưa con dao lên và đâm xuống, cánh tay thông xuống và cuối cùng nó nằm gục trên thi hài của chàng Romeo

Từ từ bên rìa sân khấu, chị Hạnh và chị Trang bước lên góc sân khấu

- *Thế là đôi tình nhân của thành Vérone đã chết như họ đã sống.*

- Hai đứa trẻ từng yêu nhau, bất chấp mọi điều, bị chia lìa nhưng mà lại đại đoàn viên.

Vở kịch kết thúc tất cả mọi người trong đội kịch đi ra, nó được mọi người đỡ dậy, thở phào nhẹ nhõm nhưng khi nhìn xuống dưới thì... cả sân trường đều im lặng, nó thề là lúc ấy nó còn nghe được cả tiếng gió thổi nhẹ nhẹ, tiếng lá cây xào xác và cả tiếng tim đập thình thịch của mình. Nó bắt đầu sợ hãi, nhìn đội kịch xung quanh dường như ai cũng ngạc nhiên trước khung cảnh này, một điều từ trước đến giờ chưa từng xảy ra. Tim nó như ngừng đập, mọi thứ xung quanh nó như dừng lại.

2 phút sau tiếng vỗ tay đầu tiên vang lên phá vỡ khoảnh khắc kinh hoàng đó. Nó phát ra không phải từ phía học sinh, không phải từ trong cánh gà, cũng không phải là từ phía chỗ của các thầy cô giáo mà từ chỗ khách mời danh dự. Chủ nhân của tiếng vỗ tay ấy đang đứng lên, mỉm cười hài lòng và nhìn thẳng vào nó. Nó giật mình quay sang người duy nhất vỗ tay cho mình và đội kịch lại là thần tượng của nó- Hoàng Minh Long. Lúc nhìn thấy ánh mắt anh cùng với nụ cười ấy hướng tới chỗ mình, tim nó lại một lần nữa đập thình thịch và cũng chẳng hiểu sao giờ đây nó không thể kiểm soát được nhịp tim mình nữa. Nó vẫn đứng ngơ ra đây nhìn anh, dường như trên cả sân trường rộng lớn này chỉ còn lại anh và nó.

Tiếng vỗ tay của anh cũng thức tỉnh những cánh tay, những tâm hồn của những người xung quanh vậy. Tất cả học sinh đều đứng dậy theo anh, tiếng vỗ tay âm ỉ của học sinh trong trường đều vang lên rộn rã, tất cả giáo viên đều mỉm cười hài lòng, có vài giáo viên dạy văn mau nước mắt còn vội gạt đi giọt lệ trên mi mà vỗ tay tán thưởng.

Nó giật mình nhìn xuống dưới, mọi người đều đang tán thưởng tiết mục của nó. Bỗng chốc nó trở nên vui vẻ, tâm trạng hạnh phúc, một nở cười vui vẻ chợt được nâng lên.

Ba người tỏa sáng bầu trời kia cũng vỗ tay bộp bộp, Phong và Vy cùng nhau nhìn chàng trai nào đó đang mỉm cười hài lòng chiếu ánh nhìn lên người cô bé đang được mọi người nắm tay dẫn vào sau cánh gà mà cùng nhìn nhau gật đầu chắc nịch.

Để lại nụ cười điên đảo chúng sinh, nó đi vào trong. Trước khi khuất hẳn, nó còn liếc mắt nhìn Long

“Anh vẫn đang cười, anh vẫn đang nhìn mình, anh đang cười với mình, đây là thật sao. Trời ơi!!!”

- Một vở kịch nổi tiếng, một vở kịch kinh điển đã đi vào lòng của rất nhiều người trên toàn thế giới. Cảm ơn các em trong đội kịch đã mang đến lễ bế giảng này một câu chuyện tình kinh điển như vậy. Để kết thúc chương trình của buổi lễ bế giảng hôm nay, chúng ta sẽ cùng đến với một ca khúc có thể nói là dành riêng cho khối 12, ca khúc “Tạm biệt nhé”

Nói rồi cô giám thị đi vào trong, đưa mic cho cô bé đang bận một chiếc váy trắng đơn giản xinh đẹp. Đáp lại cô bằng nụ cười vui, cô cầm lấy mic và bước đến sân khấu

Nhạc dạo bắt đầu vang lên, những cánh tay phía dưới cũng đang đưa lên cao đu đưa theo nhịp bài hát quen thuộc, khối 12 giờ đây đang tràn ngập trong bóng bay, mỗi người hai quả và cùng hướng mắt lên sân khấu

Tại cái bàn trắng dài rộng kia, một chàng trai đang mỉm cười vui vẻ khi nhận ra cái váy trắng quen quen và cả cô bé đang mặc nó nữa: “Cái váy đó rất đẹp nhưng nó lại không thể đẹp bằng em”

Trên sân khấu, Hạ Trang Nhi, cô đang tự tin di chuyển trên đó, tay đang đưa theo nhịp nhạc cùng bên dưới. Ánh mắt vô tình chạm vào ánh mắt của ai đó, cô hơi ngượng rồi chuyển ánh mắt sang nơi khác. Giọng hát của Nhi vang lên, trong trẻo, nhẹ nhàng, vẫn thế, không hề nhiều luyến láy nhưng vẫn rất thu hút.

Sẽ đến lúc phải nói tạm biệt nơi đây

Tiểu muối bao ngậy thơ của một thời

Ngày mới tới lớp xa lạ, không quen thuộc

Làm quen mới thấy vui

Ngày tháng trôi qua không kịp đếm

Qua đi bao nhiêu vui buồn nào ai hay

Một thời hồn nhiên mơ mộng, nhiều vu vơ

Hãy lưu lại sâu trong trái tim mình

[ĐK]

Lang thang đi trên sân trường vắng

Nhật cảnh phương hồng còn vương nơi này
Tạm biệt từng lớp học buồn giờ chia tay rồi
Cho tôi yêu thêm nơi này một chút, một chút thôi
Để tôi nhớ...

Mai xa rồi sẽ nhớ nhau thật nhiều

Tạm biệt tạm biệt

Lúc ta đi với nhau khi tan trường

Tạm biệt giờ tạm biệt

Mãi là người bạn thân nhé

Tạm biệt tạm biệt

Xa rồi bạn đừng quên tôi

Xin chào tạm biệt, giờ tạm biệt

Tạm biệt nhé nơi này

Bye bye

Khi ve rộn ràng khắp sân trường

Là hè đến mang theo nỗi buồn hàng ghế đá

Bạn với tôi mỗi người mỗi phương trời

Dù buồn trong tim nhưng tôi gắng không khóc

Nước mắt đừng tuôn trào khi xung quanh bạn luôn có tôi

Nhủ lòng hãy vững tin trong đời

Lang thang đi trên sân trường vắng

Nhật cảnh phương hồng còn vương nơi này

Tạm biệt từng lớp học buồn giờ chia tay rồi

Cho tôi yêu thêm nơi này một chút, một chút thôi

Để tôi nhớ...

Mai xa rồi sẽ nhớ nhau thật nhiều

Tạm biệt tạm biệt

Lúc ta đi với nhau khi tan trường

Tạm biệt giờ tạm biệt

Mãi là người bạn thân nhé

Tạm biệt tạm biệt

Xa rồi bạn đừng quên tôi

Xin chào tạm biệt, giờ tạm biệt

Tạm biệt nhé nơi này

Bye bye

Giọng hát của cô tiếp tục vang lên, những tiếng thút thít của khối 12 bắt đầu vang lên lẫn át tiếng hát theo.

Qua đi như giấc mơ thời học sinh đầu yêu

Để tôi ngu ngơ vẫn thương nhớ

Tìm lại một hình bóng ngày nào vẫn trông vẫn ngóng

Giờ đây.....

Sân trường giờ không một bóng

Còn hàng ghế và tôi

Một mình lẻ loi

Tạm biệt từng lớp học buồn giờ chia tay rồi

Cho tôi yêu thêm nơi này một chút, một chút thôi

Để tôi nhớ...

Mai xa rồi sẽ nhớ nhau thật nhiều

Lang thang đi trên sân trường vắng

Nhặt cành phượng hồng còn vương nơi này

Tạm biệt từng lớp học buồn giờ chia tay rồi

Cho tôi yêu thêm nơi này một chút, một chút thôi

Để tôi nhớ...

Mai xa rồi sẽ nhớ nhau thật nhiều

Tạm biệt tạm biệt

Lúc ta đi với nhau khi tan trường

Tạm biệt giờ tạm biệt

Mãi là người bạn thân nhé

Tạm biệt tạm biệt

Xa rồi bạn đừng quên tôi

Xin chào tạm biệt, giờ tạm biệt

Tạm biệt nhé nơi này

Bye bye

Nhạc dạo kết vẫn tiếp tục vang lên, những đôi tay của khối 10 và 11 vẫn đều đều đu đưa nhưng khi đó tất cả học sinh lớp 12 đều đã ôm nhau khóc thút thít, đầu đó vang lên những giọng nói nghẹn ngào trong nước mắt, những câu khẩu hiện mãi là bạn tốt vang lên. Ai ai cũng cười trong nước mắt.

Nhạc dạo kết thúc, những trái bóng bay trên tay các học sinh ngày nào đều đã thi nhau bay lên bầu trời cao của buổi lễ bế giảng, mỗi trái bóng bay mang theo những ước mơ của mỗi người. Gió thổi nhẹ nhẹ, nâng cánh cho ước mơ bay lên cao, nắng vàng trải dài khắp sân trường, đọng lại trên những tà áo dài trắng tinh khôi, vương trên ánh mắt cương nghị mang theo nỗi buồn của những nam sinh. Và cả hong khô những giọt nước mắt vẫn đang đua nhau rơi xuống kia. Một buổi bế giảng kết thúc như thế, bao nhiêu kỉ niệm được gói lại trong tim, giờ đây chỉ còn lại nụ cười hòa trong làn nước mắt. Sân trường

đã không còn một bóng người, cây cối chỉ lặng yên như đang nhung nhớ, gió thổi như muốn xua tan nỗi buồn của những người đã gắn bó với nơi đây ba năm trời, của một buổi lễ bế giảng đáng nhớ

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11

Tại các căn phòng được trang trí đẹp đẽ của khối 12, tất cả học sinh đang tập trung đông đủ tại lớp. Có lớp đang ăn liên hoan, có lớp thì đang chụp ảnh kỉ niệm, có lớp đang tranh thủ thời gian cuối cùng này để viết lưu bút cho nhau, có lớp đang cười toe toét khi xem lại những bức ảnh vui vẻ của cả lớp đang được chiếu thành một đoạn phim với những lời nhắn rất bá đạo của các nam sinh hay có lớp lại đang ôm nhau khóc lớn. Mỗi lớp lại có một cách thể hiện tình cảm khác nhau và lớp thể hiện tình cảm khác nhất là 12B1 của cô nàng đội trưởng đội kịch - Trần Mỹ Hạnh

- Toàn bộ tập thể 12B1 chú ý, nam nữ tách đôi. Tách – chị Hạnh lớn tiếng

Sau tiếng hô của Mỹ Hạnh, tất cả học sinh trong lớp đều chia nhau ra làm hai, trên tay ai ai cũng là hai quả bóng bay nước.

- Cuộc chiến bắt đầu!!!

- Yaaaaaaaaaaaaa!!!!!!!

Tất cả hú lên vào không ngừng ném bóng bay nước vào người nhau, họ đã quy định với nhau là vào ngày chia tay không ai được khóc, nếu khóc sẽ phải chịu phạt nhưng thật tiếc là lúc nghe Nhi hát thì toàn bộ nữ sinh 12B1 đã xúm lại ôm nhau khóc um lên. Lúc đầu lũ con trai nhìn thấy thế thì cười vui vì tụi con gái đã không giữ được lời hứa nhưng rồi nghe những tâm sự trong nước mắt của hơn chục con vịt giòi lắm mồm nói với nhau thì tụi con trai cũng mềm lòng và... khóc theo

Sau khi vào lớp, mắt ai nấy đỏ hoe, cả lũ nhìn nhau rồi cười như bỏ giúp mẹ đẻ em bé và cuối cùng hình phạt như trẻ con đó là cả lũ ném bóng bay nước vào nhau.

Giờ đây trong lớp học rất ư là trang nghiêm, bóng bay nước đang bay vèo vèo, lũ con gái không ngừng la hét, tay vẫn vớ bóng bay trên bàn và ném tới tấp vào lũ con trai hò hét cũng nhỏ không kém

- Dù thế nào đi nữa thì mày cũng sẽ không thể được quên tao nghe chưa thằng béo

Chị Hạnh vừa hét vừa ném quả bóng bay trên tay mình vào người thằng con trai béo nhất lớp

Tiếng hét của chị làm mọi người giật mình, dừng ngay tay lại, nhìn mắt bà chằn đang dưng dưng nước, “thằng béo” bị ném cộng thêm câu nói của bà chằn tinh của lớp nên ngớ người vài giây rồi với tay lấy một quả bóng bay nước trên bàn rồi ném thẳng vào mặt chị Hạnh và hét lên

- Bà chằn cũng không được quên thằng béo này đây

Hạnh bị ném, nước dính đầy lên mặt, miệng nở nụ cười tươi:

- Chắc chắn không bao giờ quên

Rồi chị cười to, “thằng béo” kia cũng cười to rồi cả lớp cũng cười theo. Chị “Trang lớn” cũng bắt chước chị Hạnh ném bóng bay vào một tên con trai khác vào gửi theo một lời nhắn, và cứ như thế, những quả bóng bay nước cứ thế trở thành những con bò câu đưa thư mang tất cả những gì muốn nói cho người khác. Bây giờ không còn phân biệt được bóng bay là của bên nào ném ra nữa mà hình như là nữ cũng ném nữ và nam cũng tự ném nam lun rồi, thi thoảng có người còn tự ném vào mình và nói: “Mày không được quên 24 con người đang ném bóng bay nước ở đây, nghe chưa” (đến chịu)

Trận chiến bóng bay nước tiếp tục diễn ra như thế, trong khi đó, tại phòng văn nghệ, sau khi thay trang phục, nó bước ra với một chiếc váy ngắn liền màu xanh bạc hà kết hợp với vài gen trắng ở ngoài, chân đi đôi búp bê mà trắng. Phòng văn nghệ hiện nay đang được gấp rút trang hoàng đẹp đẽ. Dây kim tuyến chằng chằng chịt như mạng nhện ở trên cao, nhìn cũng biết đó là sản phẩm của lũ con trai khi không có con gái bên cạnh mà. Lúc con trai vẫn đang tềoos tục cật lực thổi bóng bay, một số đứa thì đang treo chúng lên. Một số đứa con gái đang kết bóng bay, một số khác nhiều hơn đang kết nốt mấy cái vòng tay bằng dây đan cính xắn. Còn Nhi bạn nó đang đứng bày biện đồ ăn ra bàn, nó bước lại gần, cùng một tay giúp con bạn:

- Bà vừa nãy hát hay thật đấy, đến cả bà chằn cũng phải khóc nữa cơ

- Hi, bà cứ nói thế, tôi bước tôi hát hay rồi, cứ khen hoài à - Nhi vừa bày mấy cái báng ra đĩa vừa tranh thủ tự sướng

- À, vừa nãy đội kịch diễn xong sân trường im lặng ghê thật

- Ồ, kinh khủng luôn, tôi còn tưởng mình diễn dở quá cơ, sợ chết đc – về mặt nó lại bắt đầu trầm ngâm lại
- Mà hoàng tử của lòng bà cũng đã ủng hộ bà đầu tiên còn gì- Nhi tranh thủ trêu nó, tưởng sẽ bị chửi ai ngờ đầu lại chẳng bị gì vì nó còn mãi nhớ đến nụ cười và ánh mắt của ai đó mà đứng ngây ra.

Nhi nhà mình thấy nó thế lại tưởng nó giận, thế là lặng lặng chuồn luôn, bỏ lại nó bơ vơ một mình trong cái đồng hồ tạp mà cái đầu mình tạo ra.

Mọi người nhanh chóng giúp nhau bày đồ liên hoan ra, dù sao chắc những người quan trọng kia cũng sắp đến rồi. Nó đã bảo hôm nay đến phòng nghệ thuật rồi, còn mục đích, lý do thì có cây miệng nó bằng kem thì nó cũng không nói

“Cốc”, “Cốc ”, “Cốc”

- Mời vào

Tiếng cửa phòng hiệu trưởng vang lên tiếng gõ nhẹ, ông lên giọng nói lịch sự. Cánh cửa được mở ra, bước vào là ba mặt trời rực rỡ.

- Chào cô, chào cậu

Vừa nhìn thấy ba người kia bước vào thì ông hiệu trưởng liền lịch sự mời học cười rồi cũng từ tốn bước đến chiếc ghế sofa đối diện

- Chúng tôi đến đây để báo với nhà trường học viện được chọn vào hai lớp được biệt – Phong lạnh lùng lên tiếng
- Dạ vâng, các cô cậu cứ nói
- Hai người được chọn là ...

- Chị Hạnh, chị ở đâu, đến phòng nghệ thuật chưa? – tiếng Hân vang lên ở một đầu dây điện thoại
- Ồ, chị với mấy đứa khủng kia sắp lên rồi, đang thay quần áo khác, đợi xiu
- Hạnh, vậy em để ở đâu hả?
- Trong túi của em trên lớp á, sao từ nãy đến giờ anh không lấy, lấy nhanh lên coi – Chị Hạnh nhà mình kêu to
- Ồ trong đây đợi xiu đi, anh lên lớp lấy

Tiếng anh Huy vội vàng vang vào trong đầu điện thoại

- Em cúp máy đây, chị mau đến sớm nhé mà chị đừng có bắt nạt anh Huy quá nhé có bữa anh ấy bỏ chị đấy

Hân lên tiếng, cô nghe thấy hết cuộc đối thoại vô cùng “nhỏ nhẹ” vừa nãy rồi

- Anh ấy dám

Hạnh mạnh miệng rồi cúp máy lên. Một lúc sau thì một chiếc váy mà hồng phán được đưa vào từ phía khe nhỏ trên cánh cửa. Nhận lấy cái váy, nhanh chóng thay vào rồi Mỹ Hạnh cùng Huy đi đến nơi tất cả thành viên khối 12 của đội văn nghệ đang tập chung và cùng nhau tiến đến phòng văn nghệ

- Hạnh, em đang định đi đâu đấy

Đang đi thi đằng sau vang lên một giọng nữ vui vẻ, Hạnh cùng Huy dừng bước quay lại

- À, chị Vy, chào chị, chị định đi đâu vậy?

Tú Vy đi lên trên đằng sau chị là hai mỹ nam hộ tổng

- Chị định đi tìm em, báo cho em một số chuyện, mà đây là... bạn trai hả? – chị quay mặt về phía Huy và hỏi
- Dạ, chào chị, em là bạn trai Hạnh – Huy lịch sự đưa tay ra bắt
- Chào em, chị là Vy, hai tên bên dưới là Long và Phong, rất vui được quen em mà chị phải khâm phục em khi em có thể chịu được cái loa này đấy – chị cười tươi

Trong khi anh Huy đang làm quen với ba người mới kia thì chị Hạnh nhà mình đang dỗi ạ. Mà đang dỗi lại nhận ra chẳng ai để ý đến mình nên đâm ra giận, giờ giọng bực tức:

- Vâng, em là cái loa, thế ba người đến tìm cái loa này làm gì?- chị hét lên, loa cái trở lại rồi

Cười hi hi đến bên cạnh Hạnh, khoác tay lên vai, Tú Vy nhẹ nhàng hòa hoãn:

- Thôi được rồi, loa cũng được, không loa cũng được, em mãi xinh mà ha, thôi không giận nữa, cười lên coi

- Không cười!!! – vẫn giận dỗi,

Nhìn bộ mặt giận dỗi con nít của người được gọi là trưởng thành này mà ba người còn lại phát nín cười:

- Thôi đưa bọn anh đến gặp đội văn nghệ trường đi, có việc cần nói – Phong

- Anh em cái nỗi gì, không anh em gì nữa, bằng tuổi cơ mà, không anh em gì hết! – vẫn giận dỗi, đúng là giận dai mà

- Ồ, thì không anh em, mày có đưa tao đến gặp đội văn nghệ trường không? – mặt nóng lấm rồi nhé

- Hơ, thay đổi nhanh thế, thôi cứ anh em đi, mày tao nghe không quen – Hạnh ngơ người một tẹo rồi cũng cười hi hi

- Thôi, em bây giờ chắc đi gặp đội văn nghệ nên em dẫn bọn anh tới luôn đi – Long từ bấy đến giờ chỉ cười, bấy mới lên tiếng

Quay mặt ra nhìn anh đẹp trai ngồi ngồi, chị Hạnh vui vẻ trở lại:

- Mọi người đi theo em

Nói rồi chị nắm tay Huy đi trước, hai người vui vẻ nói chuyện bỏ mặc ba người kia đằng sau cùng với nụ cười vui vẻ nghiêng thùng đồ chậu

* Tại phòng nghệ thuật*

- Đến rồi đến rồi – một giọng nói vang lên bên trong phòng nghệ thuật làm mọi người đều đứng dậy dọn nốt đồ nhanh chóng và ai về chỗ nấy

Tiếng bước chân cùng tiếng nói chuyện ngày càng to và rõ ràng hơn

- Ồ, sao phòng lại tối om thế này? – một giọng nói đi đầu vang lên

- Cứ mở cửa vào đi - một giọng khác

“ Ầm”

Cánh cửa được mở mạnh ra, ánh sáng từ bên ngoài cánh cửa chiếu sáng vào trong căn phòng rộng, tối om, không một bóng người, đó là những gì hiện có trong căn phòng này. Mọi người bên ngoài ngơ ngác nhìn nhau khó hiểu, giờ này bọn nhóc phải tới rồi chứ. Trong lúc đó, chị Hạnh dẫn cả nhóm đi 6 người vào, lần mò chỗ công tắc, bật điện. Đèn vừa sáng lên:

“ Phụt”, “ Phụt ”, “ Phụt”

- Ngạc nhiên chưa

Pháo hoa được tung ra bay khắp phòng, đủ loại hình từ tam giác đến chữ nhật, đủ loại màu từ Đỏ cho tới xanh (thực ra là có mỗi hai màu ý thôi). Bọn nó từ đầu đó (tụi cũng chịu, trốn kì lắm) chui ra mồm ngoan ngoác. Còn ở ngoài cửa thì 6 học sinh cùng 3 người không phải học sinh đang dơ như cây cơ, giật mình tí chết

Trong khí đó, Hân và Nhi bê ra một cái bánh gato nhỏ xinh đến trước của đám ngô nghê:

- Hi hi, chào mọi người, bắt ngờ đến thế cơ à? – Hân nở nụ cười tươi

- Ủ - 6 cái đầu cùng gật xuống

- Thế mọi người hết bánh hoàng chưa? – giờ là Nhi nè

- Chưa – sáu cái đầu lại đồng loạt lắc

- Thế trong tình trạng này bao lâu nữa? – cả lũ trong phòng

- Không biết – Người lắc người gật

- Sao mấy đứa lại làm cái này? – người tỉnh lại đầu tiên đã đến

- Chị Hạnh, hi, vì hôm nay là bé giảng, là ngày cuối tại em được gặp những trai xinh gái đẹp ở đây nên bọn em mới tổ chức bữa tiệc này, thôi giờ chị ước gì đi

- O, hôm nay có phải sinh nhật chị đâu mà ước mới cả ước

- Thì cứ ước đi coi

- Khùng!! – Mỹ Hạnh nói một từ nhưng cũng chấp tay lên và nói to: “Tôi ước tất cả những người hôm nay có mặt ở đây đều không bao giờ quên nhau”
– nói xong chị bỏ tay xuống, mở mắt ra rồi nói to – Mọi người cùng ra đây thổi nến nào

- 1, 2, 3 . Phù

5 cây nến nhỏ trên chiếc bánh gato xinh xắn được thổi tắt, mọi người nở nụ cười ròn tan rồi nối tay nhau vào trong bàn trên phòng ngồi

- Trước khi nhập tiệc này thì mình có ba người muốn giới thiệu với mọi người, chắc ai cũng biết rồi nhưng cũng phải giới thiệu cho nó có nhĩ? Đầu tiên là chị Tú Vy

Chị Vy xinh đẹp nhà mình cười tươi vẫy tay thân thiện với mọi người. Mọi người ngồi dưới đều cười đáp lại chị:

- Chào chị

- Chị đẹp thật đấy

- ...

- Năm nay chị ấy 21 rồi mà chưa có một mảnh tình vắt vai nên ai có người nào thì giới thiệu cho bà chị ế chồng ế vợ này nhé

Câu nói tiếp theo của chị Hạnh làm cho mọi người im lặng trong 2s rồi cùng phá lên cười. Chị Vy của mình thì đang cười tươi hơn hoa mặt cũng biến sắc, nhìn hai thằng em, một đứa thì cười không nhặt được mồm còn một thằng thì cười rớt hàm cũng không biết. Bực. Chị chu mỏ lên cãi lại:

- Không phải ế mà chả có thằng nào tử tế để yêu nghe chưa hả cái loa kia, hơn nữa giờ ế giờ là một xu thế đấy bé ạ.

- Ế thì cứ nói là ế chứ không phải nói thế để chống chế nghe chứ bà chị - chị Hạnh cũng đâu vừa, đáp lại ngay ấy chứ

Mọi người thì cứ cười lăn cười bò còn chị Vy thì hậm hực ngồi xuống. Phong ngồi bên cạnh đang cố nín cười nhưng không được, miệng vẫn nhếch lên nụ cười, đập vai bà chị vừa bị trêu kia làm chị đã bực nay còn bực hơn, gạt tay Phong ra rồi khoan tay trước ngực phồng miêng lên không thèm nhìn cái loa kia nữa. Giận dữ y như con nít

- Em thấy chị Vy nói đúng mà, chả thằng con trai nào tử tế để yêu cả, cứ ở thế cho giai nó thêm chị nhò? – Nhi bỗng đứng lên tiếng, mắt liếc xéo thằng cha nào đấy ngồi bên cạnh Tú Vy đến rách cả mắt.

Chị Vy nghe có người ủng hộ mình thì liền cười tươi, vui vẻ trông thấy:

- Em chỉ được cái nói chuẩn, chị thích em rồi đấy, em ơi về với đội của chị

- Đương nhiên, em về với đội FC của chị lâu rồi – Nhi vui vẻ

- O, cô bé dễ thương này... hay quá đi – chị cười tươi khi nhận ra cô bé vừa mới đồng ý với mình về lí tưởng sông rất chi là vĩ đại là người mà mình...

- Thôi, không đùa nữa, xin giới thiệu với mọi người, tiếp theo anh Hàn Phong tuy vẻ ngoài lạnh lùng nhưng lại rất trẻ con

Sau lời giới thiệu của chị Hạnh, Phong đứng lên chào mọi người, đúng là có lạnh thật nhưng cái điệu cười ngất nghẻo vừa rồi của cậu cũng đủ chứng minh cậu không hề lạnh như vẻ bề ngoài rồi

- Và cuối cùng là anh Long

Anh chào mọi người, nó nhìn theo, chả biết nghĩ gì mà nó lại “1, 2, 3, 5 trái tim đánh rơi nhịp thứ tư”

- Bây giờ ba người này có chuyện muốn thông báo với mọi người nên mọi người vừa ăn vừa nghe nhé, nhập tiệc thôi!!

Chị Hạnh nói nốt rồi ngồi xuống cầm cái bánh lên cắn một miếng ngon lành. Mọi người cũng bắt đầu nhập bữa tiệc nhỏ. Đồng thời, ở dãy ghế trên, chị Vy lấy lại vẻ điềm tĩnh, nghiêm túc mà đứng lên, quay mặt lại với tất cả thành viên trong đội nói:

- Các em nghe chị nói nhé, như các em biết thì hôm nay ba người bọn chị tới đây không chỉ đơn thuần là đến dự buổi lễ bé giảng như thư mời của hiệu trưởng mà con có một việc khác là chọn học trò cho 2 lớp đặc biệt cũng như là chọn học trò cho mình đúng không?

- Dạ - tất cả đồng thanh

- Tốt lắm. Hôm nay, buổi lễ này các rất nhiều tiết mục hay và các em thể hiện rất xuất sắc hơn hết chị rất vui khi chị Và Long đã chọn được hai người rất có tiềm năng trong số các em để Star đào tạo thành những người giỏi cống hiến cho nghệ thuật

Chị ngưng lại, mọi người bắt đầu xôn xao nhìn nhau, ai ai cũng đoán già đoán non, chắc là người này lớp này, người kia lớp kia

- Hai người này sẽ chuyển đến căn nhà của chị và Long cùng sinh sống trong thời gian học tập để thuận tiện hơn về cả phần công việc của chị và Long cũng như về phần các em đỡ phải đi xa.

Mọi người gật gù đồng ý, dù sao như thế cũng tốt thật

- Và cuối là xin lấy hai thành viên của đội mình là... em Trương Ngọc Gia Hân và Hạ Trang Nhi

Sau câu nói cuối thì tất cả mọi người đều cười và vỗ tay ầm ầm, chị Hạnh, chị Vy, Minh Long và Hàn Phong đều như vậy chỉ riêng hai người được xướng tên là vẫn đang trong tình trạng hỗn loạn. Lúc đầu là hồi hộp, tiếp đến là mong chờ, rồi sau là ngạc nhiên, rồi hạnh phúc và bây giờ là đơ toàng tập, không tin nổi vào tai mình

- Là hai bọn em thật ạ? – cả hai mắt mở to, sáng trưng, hét lên hỏi lại người đưa ra thông tin ấy

Tất cả đều lăn ra cười, hai đứa nó cũng chẳng để ý nữa, giờ chúng chỉ cần câu trả lời của người lớn kia thôi

“Gật” là câu trả lời bằng hành động mà nó và Nhi nhận được. Hai đứa nhìn nhau, ôm nhau vỗ lưng con bạn đến hết hơi rồi hét ầm lên

- Ước mơ của bà với tui sắp thành sự thật rồi

- Ủ, tiến thêm được một bước xa rồi

Hai con đó cứ ôm nhau chăm chăm như hai con bị less mà bỏ mặc nụ cười cùng cái lắc đầu bó tay của chị Vy, cái nhìn đầy yêu thương của Hàn Phong và nụ cười thích thú của Minh Long nữa ạ.

Bữa tiệc hôm đó diễn ra rất vui vẻ. Hai con người vừa nhận được thông tin kia thì sướng quá nên quẩy rất sung. Nhi thì lôi chị Vy lên hát Roly Poly cùng mình còn Hàn thì nó lôi tất cả mọi người lên sân khấu nhảy cùng, chả chừa một ai, chắc tại vui quá mà quên luôn mình đang nhảy bên cạnh thần tượng. Phòng nghệ thuật giờ còn khủng khiếp hơn là những lần họp thông thường vì nó là ngày đặc biệt, ngày họp cuối cùng của đội văn nghệ.

END CHAP 11

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 12

Sáng hôm sau, mặt trời lại lấp ló sau những áng mây đã mặc áo cam đỏ của buổi sớm mùa hè. những tia nắng vàng tươi được tỏa ra làm khung trời buổi sớm càng thêm rạng rỡ. Trên vòm cây giờ đây không còn nghe tíu tít những tiếng trò chuyện của những chú chim non xinh đẹp nữa mà là tiếng ve râm ran bản nhạc mùa hạ sôi động và rục rịch. Trong căn nhà đằng kia, hai cô bạn thân đang nhanh chóng thu dọn đồ đạc, vừa làm vừa tán ngẫu vui vẻ

- Đến bây giờ tôi vẫn chưa tin vào điều này lắm bà ạ - Hân nói

- Ủ, tôi cũng vậy nhưng mà đây chắc chắn là sự thật

- Tôi xong rồi, bà nhanh lên coi – Kéo cái khóa của vali lại, nó đập mạnh tay lên thân vali và giục con bạn thân

- Bà xuống trước đi, tôi cũng sắp xong rồi

Nói rồi Nhi tiếp tục với công việc còn đang dang dở của mình còn nó thì kéo cái vali nhỏ của mình xuống phòng khách bật tivi xem đội con bạn. Hôm nay trông nó rất là năng động nhá, quần short bó với áo cánh dài trắng, tóc buộc cao, chân đi đôi bốt thấp cổ đen. Đang ngồi xem tivi thì chuông cửa vang lên, nó chạy nhanh ra ngoài cổng vì nghĩ là chị Hạnh đến đón hai đứa nhưng ra đến cửa thì nó bất gặp một thân hình rất cao, mái tóc nâu bay bay theo đường hất tóc, hai tay ung dung đút trong túi quần, người dựa lưng vào chiếc ô tô sang chảnh ở đằng sau và miệng đang cười với nó. Nó nhanh chóng chạy ra mở cửa cho chàng trai đó vào rồi dẫn khách vào phòng khách ngồi:

- Anh Phong đến đây làm gì ạ?

Nó lễ phép hỏi, tay thì đang đặt cốc nước xuống bàn

- Anh đến đón hai học trò xinh đẹp của thằng anh với con chị
- Hơ, thế ạ, em cứ tưởng là chị Hạnh tới đưa tụi em đi chứ - nó cười hi hi
- Sao, chê anh không đủ đẹp trai để đón hai em à?

Nó đang mở miệng ra nói là không phải nhưng âm thanh phủ định đó chưa kịp nói ra thì bên trên cầu thang đã vọng xuống câu nói chặn ngang họng nó:

- Hân ơ, bà giúp tôi mang cái vali xuống cái, nặng quá tôi không mang xuống được
- Ồ, đợi tôi xú – nó nói vọng lên rồi quay sang bên cạnh nói nhỏ: - Anh ở đây đợi em lên giúp con kia một chút rồi chúng ta đi

Nó nói rồi đứng dậy định đi lên tầng thì Phong nhanh tay túm lấy cổ tay nó giữa lại. Nó hơi giật mình quay lại, nhìn chằm chằm vào cậu:

- Để anh đi cho

Xong cậu bỏ tay nó ra và đi nhanh lên trên cầu thang, nó ngo ngác nhìn theo mắt mấy giây rồi cũng ngồi xuống xem tivi tiếp.

Trên đầu kia của cầu thang, nghe thấy tiếng bước chân đang tiến về phía mình Nhi liền cẩn thận vì cứ nghĩ là nó lên:

- Bà làm gì mà lâu vậy hả, biết cái vali này nó nặng lắm không mà bắt một mình tôi lôi từ phòng ra tận cầu thang vậy hả?

Chưa nhìn thấy người đi lên là ai nhưng cô cứ chửi, nhà này chỉ có nó thôi chứ còn ai nữa

- Nếu như không muốn một mình vác nó xuống thì cầm miệng lại

Giọng nói lạnh tanh của Phong cậu vang lên làm cô giật bắn mình, mắt mở to không thể nào to hơn khi thấy Hàn Phong đang đứng trước mặt mình và đang vói tay cầm lấy cái vali trong tay mình. Trong vô thức, cô nắm chặt tay lại không cho cậu lấy đi thì cậu lại cười nham hiểm:

- Cô không bỏ tay ra là cô muốn tự mình vác đấy nhé

Nghe thấy thế thì cô liền bỏ tay ra, nhìn thấy bộ mặt khinh khỉnh đắc ý của cậu ta kia, nhìn kia, nhìn thấy ghét quá đi mất. Cô lầm lì đi đằng sau miệng thì lầm bầm chửi thẳng cha đi trước. Phong thì mang cái vali nặng trĩu của con nhỏ đi sau mà mỉm cười thích thú:

- Đừng có ở đằng sau lưng chửi người ta như thế

Cô đứng hình, chân đứng yên trên cái bậc thang thứ tư tính từ dưới lên, mắt lại được bữa dẫn to ra. “Sao cậu ta lại biết nhỉ? Có mắt sau lưng à? Đúng là thằng cha quái vật, người ngoài hành tinh mà!!!”

Bước xuống phòng khách, thấy hai nhân vật kia đã xuống, nó nắm lấy vali của mình và bước đi ra phía cổng nhưng vừa mới đi được ba bước thì vali của nó đã bị cướp lấy. Nó quay sang bên cạnh thì thấy Phong đang hai tay giữa hai cái vali, một cái to dùng ngã ngửa của con Nhi và một cái vừa chần lột được từ nó. Nó chưa kịp nói câu gì thì Phong đã lên tiếng:

- Để anh ga lăng một tí

Xong cậu xách hai cái vali đi lên trước, nó với Nhi đi sau:

- Anh ấy cũng được đấy chứ, ngoài vụ cướp kem ra – nó nói nhỏ với con bạn
- Xí, được cái gì mà được, chỉ tỏ vẻ thôi

Nói với vẻ giận dữ, nó cũng chả biết nói gì, vừa nãy thấy Phong cười cười còn bà Nhi thì đứng trơ ở cầu thang nhìn chằm chằm vào cậu ta thì nó cũng biết sao con bạn mình thế rồi... thật ra nó cũng chẳng biết rõ lắm (-_-)

Trên đường về nhà của chị Vy và Minh Long, nó cùng với Nhi ngồi sau nói chuyện vớ vẩn, Phong cậu ta thì ngồi lái xe, thì thoảng lại nói được một vài câu nhưng toàn là những câu trêu chọc Nhi nhà mình làm nó phải phá lên cười. Và cứ mỗi lần như thế là trên xe đại loạn, toàn là chửi nhau không.

Sau khoảng thời gian quay đường nó lại ngoảnh đường kia cứ như chong chóng thì chiếc xe cũng dừng lại trước một căn nhà... à không một căn biệt thự to lớn. Bước chân xuống xe, mắt của hai đứa nó của gọi lại to như mắt ếch. Đây quả thực là một tòa lâu đài mát thôi. Nó được mặc chiếc áo màu vàng kiểu Pháp, đằng sau chiếc cổng sắt to lớn nguy nga là đường đi lớn được lát đá rất đẹp, con đường này chia khu vực trước nhà là hai. Bên phải là cái bể bơi xanh trong lớn oi là lớn, phải nói là nó phải lên đến hơn 60m, một bên nối liền với căn biệt thự bởi bãi cỏ xanh mát bên trên là chiếc ghế mây màu trắng còn một bên (bên này là đối diện tường ạ) được xây một bức tường bảo vệ bằng cây. Trên là những tán dừa cao, che mát, lấp hết mọi thứ ở trên còn bên dưới là những cây trang thái có màu xanh nhạt hơn một chút lẫn lộn những bông hoa đỏ được tía thành hàng rào chắc chắn. Trông khu vực bể bơi này như một khu tắm biển rất ư là xanh mát và thoải mái. Còn bên trái là khu vườn. Trong khu vườn có đường đi lát đá nhỏ, có một chiếc xích đu xinh xắn mà nhìn từ đó có thể thấy được phía cổng, vườn còn có được trồng những khóm hoa hồng tỏa hương thơm ngát.

Nó với Nhi cứ nhìn hết bên nọ lại đến bên kia, chân không ngừng bước theo bóng của anh chàng đi trước, miệng vẫn không ngừng xuýt xoa.

Bước vào phòng khách, nó và Nhi còn được choáng ngợp hơn nữa cơ, bộ solon rộng chà bá, cái bàn uống nước phải rộng hơn cái ở nhà nó gấp 3 lần, tivi tinh thể lỏng 103 inh với dàn loa khủng nhất hiện nay. Không những thế, căn phòng này còn được chiếu sáng bởi chiếc đèn chùm đẹp như pha lê, mà nó được làm bằng pha lê mà.

- Hai em tới rồi hả?

Một giọng nói vui vẻ vang lên cất ngang ánh nhìn của nó, cả hai cùng hướng mắt ra nơi phát ra tiếng nói. Chị Vy. Hôm nay chị rất giản dị, quần short đen, áo phông in hình dễ thương, tóc thả tự nhiên.

- Dạ - cả hai cùng lên tiếng

- Phong mang đồ lên phòng cho hai nhóc đi, hai nhóc ở tầng 2 cùng tầng với chị, Long và cả thằng kia nữa

Nói rồi chị dẫn hai đứa nó lên cầu thang mặc xác tên con trai kia đang lúi thủi vác hai cái vali lên tầng.

Tầng hai này có 6 phòng đối nhau, phòng nào cũng rộng lớn hết à. Phòng nó, Nhi và chị Vy ở liền kề nhau. Đối diện phòng nó là phòng Long, đối diện phòng Nhi là phòng Phong và đối diện phòng chị Vy là phòng dành cho khách. Nó được chị Vy dẫn đến tận phòng rồi chị bảo chị phải đi có việc chút nên xin phép về phòng chuẩn bị trước, trước khi đi chị còn nhắc tụi nó nghỉ ngơi trước đi. Cậu Phong nhà mình sau khi đưa vali nó vào phòng xong thì nhanh gọn lẹ mang vali vào phòng Nhi và sung sướng nhìn cô xếp đồ đạc. Cha này khủng nặng hay sao ý, đuổi không chịu đi, dùng đủ mọi cách cũng không đi, nào là nũng nịu năn nỉ ỉ ôi rồi cả dọa nạt rồi mà cũng đứng ý đây nhìn Nhi. Lúc đầu cô bức lắm, xong chuyển sang ngại và bây giờ là thích nhìn thì nhìn, mặc xác anh. Cô loay hoay xếp quần áo vào tủ còn Phong thì cậu vẫn đang mãi miết ngắm cô. Đáng người cân đối, số đo ba vòng ổn (chuẩn thể kều ôn) mái tóc không được mượt nhưng được cái sóng (trời ơi trời, mượt vs sóng có khác nhau sao?) chân không được dài nhưng thon (kiểu này chắc chết) mà nói chung là tạm nhìn được (mẹ ơi phải gọi là mỹ nữ chứ) Cô thì chả để ý đến cậu (có nhìn được đâu mà để với cả ý) cứ miệt mài làm công việc của mình, nhưng đến lúc xếp xong quần áo lên ngăn cao của tủ thì than ôi, chiều cao nó có hạn nên là để được một ít là bấp bênh rơi xuống, mà nén lên cũng không được, vút xuống cũng không xong thế là chổng quần áo cứ yên ổn được 3s là lại rơi xuống, trong một lần không để ý, đóng quần áo bỗng nhiên rơi xuống, vì ngạc nhiên quá mà cô không phản ứng kịp, chỉ nhắm tịt mắt lại, chuẩn bị hứng trọn cơn mưa quần áo, nhưng một lúc sau không thấy gì là cô từ từ mở mắt, hướng lên trên, ơ, đóng quần áo đã không rơi xuống mà có phép màu nào đó đã mang chúng nằm yên ổn ở trong ngăn tủ, cô thở phào nhẹ nhõm rồi lùi hai bước đóng thật mạnh cái cánh cửa

- Xong

Cô vừa nói vừa quay lại, miệng cười rạng rỡ bỗng nhiên cứng ngắt. Đằng sau cô, Hàn Phong đang đứng nhìn cô chằm chằm, ánh mắt ánh lên những tia kì lạ mà cô không biết đó gọi là gì. Bị cậu ta nhìn chằm chằm, mặt cô đỏ ửng lên, rồi cô lại tưởng mặt mình dính gì liền định đưa tay lên lau đi thì Phong nắm chặt lấy tay cô, đặt tay cô lên cánh cửa, một tay giữ chặt tay cô, một tay chống lên cánh cửa, hai cánh tay cậu như hai bức tường ngăn cô ở trong. Cô thì mắt vẫn mở to, nhìn chằm chằm vào người con trai men lý đứng trước, mặt đỏ ửng lên. Bốn con mắt nhìn nhau, tim cô đập nhanh lên một nhịp, cậu từ từ tiến gần đến đôi môi xinh đẹp của cô, đến giờ thì đầu óc cô trống tuếch, chẳng còn nghĩ được gì nữa, tim đập nhanh rõ thấy. Khi hai đôi môi chỉ cách nhau 2cm thì cánh cửa bật mở, nó ngổ đầu vào. Lúc đầu là vào để gọi con bạn nói chuyện cho vui nhưng thật không ngờ là lại nhìn thấy cảnh này. Cánh cửa vào mở ra thì hai nhân vật đang “ ân ái” kia liền mở to mắt hướng đến chỗ nó đang đứng. Nó cười nham hiểm

- Xin lỗi, tôi đi liền, hai người cứ tiếp tục đi nhá, đừng bận tâm

Nói rồi nó liền đóng cửa chạy một mạch về phòng. Còn ở “ hiện trường vụ án” thì hai người vẫn đang ở trạng thái như cũ, mặt đỏ hơn gấc chín, Nhi đẩy Phong ra rồi trèo thẳng lên giường, kéo chăn lên che cả đầu nói vọng ra:

- Anh là cái đồ biến thái, biến đi, cái đồ háo sắc, Biến đi

Cô hét lên, còn cậu Phong nhà mình thì cười cười rồi cũng bước ra khỏi cửa phòng Nhi “Em ngại cũng rất đẹp”

Còn ở trong phòng, nghe thấy tiếng cửa được đóng lại cô liền mở chăn ra, mặt vẫn đỏ ửng, lẩn qua lẩn lại, miệng thì lẩm bẩm: “Phải làm sao đây?”, “Trời ơi, sao anh ta lại định hôn mình”, “Anh. Cái đồ đáng ghét”, “Giờ phải làm sao đây?”, “Nhưng sao lúc ấy mình lại...”, “Ầyyyy, làm gì vậyyyyyyy”

END CHAP 12

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13

Sau khi ra khỏi phòng Nhi, Phong nhà ta vẫn cười cười như thằng dở. Chỉ cần nghĩ đến gương mặt đỏ ửng lên vì ngại kia là cậu lại thấy buồn cười, lại

thấy tim mình gào thét.

Cậu cứ đứng ở cửa cười như vậy mà không biết rằng đang có 4 con mắt đang nhìn mình khó hiểu.

Còn nó vừa mới làm “bóng đèn rất sáng” xong liền chạy về phòng, miệng cười tủm tỉm, một âm mưu đã được vạch ra. Nó trở về phòng và ngủ.

Chắc vì sáng dậy sớm cộng với việc đi xe đường dài nên cả nó và Nhi đều ngủ đến tận hai giờ chiều mới dậy. Hai cánh cửa phòng được mở ra cùng một lúc, nó và Nhi nắm tay nhau bước xuống cầu thang:

- Tôi muốn hỏi bà một chuyện, bà phải nói thật cho tôi biết— nó mở miệng, vẻ mặt rất nghiêm túc

- Ồ, hỏi đi – bà Nhi thì vẫn đứng dưng

- Bà thích anh Phong à?

- Hà????? Bà bị khủng à, sao tự dưng hỏi thế? Tôi thề với cái bóng đèn sáng choang dưới tầng là tôi không hề, hoàn toàn không thích anh ta – Nhi giật mình, chối, chối ngay lập tức mà mặt thì lại đỏ ửng lên

- Ồ, không phải thì thôi, bà làm gì mà phải thề thốt, mà vừa nãy hai người có... - nó cười nham hiểm nhìn về mặt ngại kinh khủng của con bạn

- Có, có cái đầu bà đó, đi xuống tầng đi – Nhi nhà ta đi lên trước

Hễ cứ nhớ đến là cô lại thế, tim không tự chủ đập rõ nhanh. Còn Hân đằng sau chỉ cười

- Hai em dậy sớm quá đấy

Vừa bước đến phòng khách, nó và Nhi đã được đón tiếp rất nồng hậu bằng câu đầy yêu thương bởi chàng trai có vẻ lạnh lùng nhưng cũng chẳng hề lạnh lùng

- Nhóc, hai đứa nó mệt, nhóc cũng vừa mới dậy cách đây nửa tiếng đấy thôi – chị Vy bảo vệ tụi nó

- Hơ, thế mà còn nói người ta, cái đồ chó ché mèo lấm lông – Nhi cũng chồ mồm vào

- Em bảo ai là chó hả? – Phong cúi

- Anh bị ngu à, bảo anh chứ bảo ai, chẳng nhẽ bảo tôi hay bảo chị Vy – Nhi vênh mặt lên

- Em... - Phong tức đến mức chả biết nói gì luôn

- Tôi thì làm sao, làm sao nào?

- Thôi, bà đừng làm người ta giận nữa, hết người hôn giờ - nó nhảy vào can ngăn

Nhi nghe thấy thế vội bịt miệng nó lại, mặt lại đỏ ửng lên, mắt lườm nó:

- Hôn??? Phong hôn Nhi á?? – chị Vy mắt chữ O mồm chữ A hỏi lại

Nó muốn trả lời là vâng lắm ý nhưng bị ai kia bịt mắt mồm rồi nên không trả lời được, Nhi thì đỏ mặt nói:

- Chị tin nó làm gì, nói linh tinh đấy

Nó gạt tay Nhi cuống:

- Linh tinh gì mà linh tinh, rõ ràng vừa nãy... ummmm

Chưa nói hết câu, nó lại bị Nhi bịt mồm lại

- Chị ơi còn gì ăn không, em đói quá – Nhi lảng sang chuyện khác

- Ừm... thực ra chị chuẩn bị đi dự sự kiện nên chưa có cái gì ăn đâu, hay hai em đi nhà hàng cùng hai người kia ăn đi nhé

Nhìn Phong đang chăm chú xem điện thoại không bộc lộ cảm xúc, Long thì chuyên tâm đọc đọc cái gì đó chả để ý đến những gì mình nói, chị hét lên:

- Hai thằng kia có nghe gì không đấy???

- Có – cả hai đồng thanh nhưng mắt vẫn ở vị trí cũ

- Thế được rồi, hai đứa lên thay đồ đi nhé, chị đi đây

Nói rồi chị đứng dậy và bước đi ra ngoài, chiếc váy dạ hội trắng xinh đẹp dần khuất hẳn, nó chạy thẳng vào bếp. Cái bếp gì đâu mà rộng thế không biết. Mở tủ lạnh ra, trời ơi toàn đồ ăn liền. Nó quay đầu nhìn đồng hồ “ok, đủ”, xong nó quay ra phòng khách nhìn ba con người kia, nói:

- Thật ra thì em không quen ăn ở ngoài nên có được hay không khi cho em không đi ăn hàng?

Ba người kia nghe nó nói xong cũng quay lại nhìn nó, Nhi mở miệng:

- Bà không đi thì tôi cũng không đi, ăn cơm bà nấu cũng được

- Hân, em biết nấu cơm hả? – Phong ngạc nhiên

- Dạ biết – nó lễ phép trả lời

- Chả bù bà Vy, lớn đầu rồi mà cái chảo có khi còn không biết hình dạng như thế nào

- Cung nói tiếp đi, nên nhớ những lời cung vừa nói sẽ đưa cung vào địa ngục – Long mở miệng và đưa chiếc điện thoại về phía Phong

Anh bật loa lên và:

- Thằng kia mày hay nhò, chị mày mới đi có một chút mà đã nói xấu chị mày thế rồi. Đợi bà về bà cho cung chết – tiếng hét của chị Vy vang lên trong điện thoại

Thật ra vừa rồi chị Vy đi được một lúc thì quên không dặn hai thằng em ở nhà chăm sóc hai đứa tụi nó hộ chị bởi tối nay chị về muộn, ai dè vừa mở máy ra lại nghe luôn được những câu không nên nghe

Vừa nghe thấy thế, Hân Phong mặt tối sầm, quay sang nhìn Long với ánh mắt “Anh định giết em à” và câu trả lời mà cậu nhận được là cái nhìn vai không biết của Long

- Chị Vy xinh đẹp ơi, chị... – giọng nói nhẹ nhàng thay đổi ngay lập tức

- Im ngay, tối nay chị mày về thì mày xác định đi nhé, em trai thế đấy!

Nói rồi chị cúp điện thoại. Điện thoại vừa được dập thì Nhi cười ha hả, cười như chưa từng được cười.

- Em cười cái gì hả, hôm nay nhịn cơm giờ - Phong tức điên lên

- Ăn hay nhịn không đến lượt em quyết định bởi người nấu là Hân – Long nói một câu mà lòng tự trọng của Phong bị tổn thương nặng nề

Nhi được thế lại cười càng to hơn, vừa cười vừa nói mấy câu trêu tức, Phong nhà mình thì tức lắm đó nhưng chả làm gì được. Còn nó thì đang cười cười nhìn đôi “tình nhân” trước mặt mà không để ý Long đã đến bên mình lúc nào. Anh nói nhỏ vào tai nó:

- Em lên nhà thay đồ đi, tí nữa đi chợ

Nói rồi anh đi lên tầng, còn nó thì bị ngơ mất mấy giây rồi cũng chợt tỉnh lại và lên tầng chuẩn bị quần áo bỏ lại hai con người dưới kia vừa cười vừa đầu khẩu.

END CHAP 13

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 14

Ở trong phòng mình, nó không hiểu sao mình lại như vậy. Chỉ đi chợ thôi mà nó lại lục tung cái đồng quần áo vất vả lắm mới xếp xong lúc sáng ra. Hết lấy bộ nọ, xem bộ kia cuối cùng thì nó cũng chọn cho mình được một bộ trang phục hợp nhất, đó chính là chiếc váy xanh bạc hà đơn giản, giày thể thao và tóc búi gọn. Nó vui vẻ ra khỏi phòng đã thấy Long ở đấy. Anh mặc rất đơn giản nhưng vẫn đẹp ngời ngời.

- Anh đưa em đi chợ

- Vâng – nó rất ư là lễ phép

Rồi hai người song hành với nhau đi xuống dưới cầu thang. Anh hơn nó hẳn một cái đầu nên nó rất tự ti, toàn đi chậm hơn anh một bước để mình cao hơn một tí

Còn anh thấy nó cứ chần chừ bước theo từng bước của mình tưởng nó còn ngại, chưa quen bèn nói:

- Em lên đi cùng hàng với anh này, anh không có ăn thịt em đâu mà sợ. – anh nói kèm theo nụ cười rất đẹp

Nó nghe thấy vậy thì giật mình, mắt mở tròn to rồi cũng lí nhí nói: “Dạ”, rồi nhanh chân bước bằng anh mà lòng thầm nghĩ: “ Khó thể không biết!!!”

Chẳng mấy chốc hai người xuống tầng. Đến phòng khách, hai chiến sĩ vừa rồi còn đang chinh chiến quyết liệt thì nay đã mỗi người một nơi mà thờ hồn hèn bỏ lại bãi chiến trường kinh khủng khiếp. Gối đệm lung tung, bánh kẹo trên bàn rồi là tà, mọi thứ đều rối tung hết cả lên, nói chung là rất thảm họa cho một căn phòng sang trọng

Nó lắc đầu ngán ngẩm:

- Mình với anh Long đi chợ mua đồ về nấu, đến khi mình về mà cậu không dọn xong đồng này thì chết với mình.

- Biết rồi – Nhi mệt mỏi trả lời

Nói rồi nó đi ra ngoài cổng, Long nhà mình lạng lẽ ra gara lấy xe, rồi chờ nó đến cái siêu thị gần nhất

Trên xe, Long không nói câu nào làm nó thấy khó chịu thế nào ấy. Một không khí ngại ngùng bao trùm lên chiếc xe sang trọng. Một lúc lâu sau nó mới quyết định lên tiếng:

- Em muốn hỏi anh tại sao lại chọn em là học trò của anh?

- Em có tố chất, diễn rất tốt, vậy thôi

- Ồ

- À, phải rồi, em hôm nay định nấu cho bọn anh ăn cái gì đây – thấy bầu không khí lại trở lại ban đầu, Long nhà mình cũng mở miệng nói chuyện

- Em cũng chưa nghĩ ra

- Vậy nấu những món truyền thống nhé, đơn giản thôi, anh muốn thế

- Dạ, được thôi – nó vui vẻ nói lại

Không khí giữa hai người này từng bước có chút cải thiện. Nó thì hỏi anh mọi thứ xung quanh cuộc sống của anh, chia sẻ với anh ước mơ, hoài bão của mình. Long cũng vui vẻ trả lời, cho hắn những kiến thức cơ bản đầu tiên về nghề diễn. Trong không khí vui vẻ, họ nhanh chóng dừng trước cổng một siêu thị lớn.

- Em đứng ở đây đợi anh đi đậu xe

- Vâng – nó vui vẻ đáp lại

Sau một hồi nói chuyện trong xe, nó cũng đã không còn ngại trước mặt anh nữa, cũng trở lại với con người vui vẻ của mình.

Một lúc sau, Long quay trở lại, cả hai cùng tiến vào siêu thị. Vừa bước vào cửa đã có rất nhiều ánh mắt hướng về phía anh và nó. Anh bảo nó cứ đi đi, đừng để ý đến những ánh mắt ấy. Nó cũng gật đầu làm theo

Trong siêu thị, anh đẩy xe đẩy đằng sau nó, còn nó thì tự nhiên đi hết dãy nọ đến dãy kia, hàng nọ đến hàng kia. Nó chọn bao nhiêu là thứ, nhặt cái này lên xem rồi lại lấy cái khác xem, mãi nó mới chọn được cái vừa ý. Nó mãi đi, nhìn thấy cái gì tốt là chạy ngay ra chỗ ấy mà không chịu để ý đường đi, đâm sầm vào một cô bé tầm 6 tuổi. Cô bé ấy xinh xắn, dễ thương lắm, mặc một chiếc váy công chúa màu hồng dễ thương

Bị đâm, cả hai lăn đùng ra sàn. Chắc tại nó lớn hơn nên ko bị đau đớn gì còn cô bé thì khóc ầm lên. Nó vội vàng đỡ cô bé đứng dậy, phùi lại bộ váy cho cô bé, lau nước mắt cho cô. Miệng nó rí rí hỏi thăm, rí rí xin lỗi

- Chị xin lỗi, em có sao không, đừng khóc nữa, đau ở đâu, chị xin lỗi. . . - nó luống cuống nói

Còn đang không biết làm thế nào thì đằng sau vang lên giọng nói của Long:

- Có chuyện gì thế?

Nó đang quay lưng lại với anh nên anh không nhìn thấy gì. Vội vàng quay lại, chưa kịp nói gì thì Long đã đẩy nó ra, vội vàng quỳ xuống trước mặt cô bé đó. Lo lắng nhìn cô bé đó khóc mà nói

- Thư, em làm sao, sao mà khóc, đau ở chỗ nào?

Anh vừa hỏi vừa đưa tay cô bé lên xem hết bên này lại đến tay kia. Cô nhóc thì vừa nghe thấy giọng nói ấy liền ngưng khóc lớn, ngẩng khuôn mặt lấm lem nước mắt lên nhìn anh, cái miệng xinh xắn khẽ rung:

- Anh hai

Đúng lúc ý thì một đàn bà phúc hậu đi tới, thấy thế liền đứng lại, chỉ mở miệng chào hỏi:

- Cậu chủ

Anh ngẩng đầu lên và gật đầu đáp lại bà

* TẠI NHÀ*

Long và cô bé tên Thư vào trước, sau đó là nó và người phụ nữ gọi anh là cậu chủ kia, cuối cùng là bác tài xế đem số thức ăn mới đi siêu thị vào. Nó đi sau và không ngừng nghĩ về chuyện vừa xảy ra lúc này.

“Cô bé đó gọi anh ấy là anh hai, tức hai người ấy là anh em ruột sao? Nhưng dù gì cũng làm fan của anh ấy được gần 2 năm rồi sao mình lại không biết anh ấy có em gái nhỉ? Chắc chỉ là anh em họ. Nhưng hai người thật sự trông rất giống nhau, đúng, rất giống nhau, đặc biệt là đôi mắt, rất đẹp”

Nó cứ mãi nghĩ mà không biết rằng mình đã đi vào phòng khách từ khi nào. Mãi cho đến khi Nhi huych nhẹ vào tay nó nó mới chột tỉnh. Trên ghế sofa, cô bé Thư đang ngồi trên đùi Long còn anh thì đang vuốt tóc cô em gái. Ánh mắt của anh thật sự rất ấm áp, tràn đầy yêu thương, nhưng nhớ.

Bên cạnh anh là Phong, cậu cũng đang nhìn cô bé ấy. Còn những người còn lại đều đang đứng.

Long vừa xoa đầu em gái vừa nói:

- Rốt cuộc vừa nãy sao lại khóc

- Tại Thư đau – cô bé mở miệng, giọng nói rất dễ thương

- Sao lại đau, anh Long, có chuyện gì vậy? – Phong bên cạnh tò mò hỏi

Thật ra lúc thấy Thư về nhà mặt lấm lem nước mắt cậu đã tò mò rồi nhưng giờ mới có thể hỏi

Thư còn chưa kịp mở miệng nói thì nó đã nói xen vào

- Là tại em, tại em không chịu nhìn đường nên mới va vào em ấy, em xin lỗi

Nó cúi gầm mặt xuống, tất cả ánh mắt đều dồn vào nó. Cô bé Minh Thư hết nhìn nó lại nhìn đến anh hai mình, thấy mọi người im lặng, cô bé liền nói:

- Hai, hai đừng trách chị xinh đẹp ấy nhá, chị ý cũng không cố ý làm bé Thư đau đâu, nha hai

Thư vừa nói vừa lắc lắc cánh tay hai mình. Long nhìn cô em gái lâu, rất lâu rồi mới gập lại đang nũng nịu xin cho người khác mà anh bật cười. Véo yêu đôi má dễ thương em gái mình, anh nhẹ nhàng nói:

- Em đó, anh đâu có nói là trách chị xinh đẹp của em đâu

Thư nghe vậy thì cười tươi

- Cảm ơn hai

Còn nó thì cũng nhẹ cả người. Còn đang đứng trân trân tại chỗ thì nó có cảm giác ai đó chạm vào tay mình. Nó nhìn xuống thì thấy gương mặt nhỏ nhắn của Thư đang ngược lên đối mặt với mình.

- Em tên là Hoàng Minh Thư, năm nay em sáu tuổi, em là em gái của anh Long, rất vui được quen chị xinh đẹp

Cô bé lém lỉnh đưa bàn tay nhỏ nhắn của mình ra trước mặt nó. Lúc đầu nó có hơi giật mình rồi sau đó liền nở nụ cười xinh xắn. Hạ chiều cao của mình xuống, nó đưa đôi tay ra bắt vào tay Thư, dịu dàng nói:

- Chị là Trương Ngọc Gia Hân, là học trò của anh hai em, rất vui khi được em dễ thương

- Hi hi, em cũng muốn quen với chị xinh đẹp này nữa – Thư nói và quay mặt về phía Nhi

- Chị là Nhi, chào em

- Dạ

Rồi Thư lôi nó và Nhi ra ghế ngồi với mình, ba chị em nói chuyện cười đùa vui vẻ

- Cậu chủ, tôi xin phép đưa cô chủ về ạ

Bà Hà vẫn rất kính lễ với anh

- Bà, con muốn ở đây với hai, con không muốn về đâu

- Bà cứ ở đây ăn cơm với chúng cháu một bữa, tối rồi hãy về. Dù gì lâu rồi cháu cũng không được ăn cơm bà nấu

Bà trầm ngâm một lúc, tất cả ánh mắt đều đang đổ dồn vào bà, chờ đợi cái gật đầu của bà. Bỗng điện thoại rung lên, bà nhìn xuống chiếc điện thoại vừa được lấy ra khỏi túi.” Là số của ông chủ, phải nói thế nào đây” Bà cứ đứng đấy suy nghĩ không để ý là điện thoại vẫn đang rung, Long nói

- Bà đi nghe điện đi rồi trả lời cháu sau cũng được

Nghe thế bà liền đi ra ngoài, bắt máy

- Dạ chào ông chủ

-

- Dạ tôi vừa gặp cậu chủ, hiện tôi đang ở đây với cậu chủ và cả cô cậu chủ

-

- Dạ có nhưng mà

-

- Dạ, tôi biết rồi, tạm biệt ông

Nói rồi bà đi vào nhà, chưa kịp mở miệng thì Thư đã nhanh nhẩu

- Bà cho con ở đây với hai chứ bà?

- ừm – bà trả lời kèm theo nụ cười hiền hậu.

- Yeahhhhh, được ăn cơm với hai rồi.

Cô bé nhảy lên vui sướng, chạy thẳng đến chỗ hai mình

- Để tôi vào bếp nấu cơm cho mọi người

Nói rồi bà đi vào phòng bếp

- Để con vào giúp bà – nó liền vội vàng nói theo, rồi cũng chạy theo bà vào bếp

- Ế, đợi tui với bà – Nhi nhà mình cũng chạy vào theo

Trong bếp

Bà Hà đang nấu nồi canh chua to đùng, có thì đang rán sườn còn bạn Nhi thì đang bị đẩy ra xa khỏi khu vực bàn bếp vì... đụng vào cái gì hổng cái ấy. Cô đang phải ngồi rất xa hai người đầu bếp để nhặt rau- một việc theo lời nó nói là việc duy nhất cô bạn thân này làm được.

- Cháu là Hân hả? – bà Hà bỗng dừng hỏi nó

- Dạ - nó trả lời

- Chắc cháu là một người mà cậu chủ quan tâm- bà nói tiếp

Hai người nói chuyện rất nhỏ, đã thế còn bị tiếng cười cười nói nói vui vẻ của 2 người đàn ông và 1 người con gái bên ngoài át nên Nhi nhà mình hoàn toàn không nghe thấy gì cả mặc dù ở cách hai người có chưa đến 1 mét.

Nó nghe thấy bà nói thế liền giật mình

- Dạ? Không phải đâu

- Chắc cháu không biết, cậu chủ và bố cậu ấy có hiểu lầm lớn, rất lớn, từ khi mẹ cậu ấy mất khiến hai người luôn có không khí không lành gì. Cô chủ, chính là Thư ấy, là người mà cậu chủ dồn hết tình thương vào, bất kì ai cũng không được làm cô bé khóc, dù ai làm cô chủ khóc đi nữa thì không cần biết lí do, cậu chủ sẽ làm người đó phải hối hận, kể cả tôi hay là chính bố cậu ấy. Nhưng vừa này, cậu chủ lại chả làm gì cháu cả, chắc chắn cậu chủ cũng rất quan tâm cháu, giống như cậu ấy quan tâm Thư vậy

- Dạ. Chắc tại cháu là học trò của anh ấy bà ạ - nó trầm ngâm nghe bà Hà nói, rồi nhỏ nhẹ trả lời

- Tôi cũng không biết nhưng mà... Tôi mong cháu có thể quan tâm cậu chủ giúp tôi, mong cháu khuyên cậu chủ hãy sớm trở về thăm ông chủ, ông ấy rất muốn cậu ấy trở về.- bà hiền lành nở nụ cười, hướng ánh mắt mong mỏi nhìn nó và nó cũng nhìn lại bà.

Mặc dù nó không biết hai người có mâu thuẫn gì, hiểu lầm gì, cũng không biết mình thật sự có thể làm được gì không nhưng, ánh mắt đó của bà, tiếng cười nói vang dội của anh cũng như của Thư vang ra từ phòng khách đã thôi thúc nó đồng ý.

Nhận được cái gật đầu của nó, nụ cười của bà Hà càng sâu hơn, nó hiểu rằng, bà thương anh ấy rất nhiều và mình sẽ cố gắng hết sức để làm được những gì bà nhờ.

Rồi nó chợt nhớ ra con bạn thân sau lưng liền quay lưng lại. Nó chỉ cười khi con bạn đã không bóng dáng cô đâu mà chỉ thấy cái rổ đầy rau đã nhặt xong. Nó đi đến cần rổ rau lại, tình cờ nhìn ra phòng khách thấy anh đang vui đùa với Thư, nó thấy anh thật sự rất vui vẻ, rất hạnh phúc. Quyết tâm của nó càng vì thế mà được nâng cao hơn.

Quay lại vào bếp và tiếp tục nấu nướng với bà, nó thấy mình vui hơn bao giờ hết, lí do vì sao thì nó cũng không có câu trả lời

Một lúc sau, nó vui vẻ đi ra phòng khách mời mọi người vào phòng bếp ăn cơm

Trên bàn ăn, vô vàn món ngon được bày ra, Long ngồi xuống vị trí thân thuộc của mình, cô bé Thư nhí nhảnh ngồi cạnh hai của mình tiện tay lôi nó ngồi luôn sang ghế bên cạnh mình. Phong thì ngồi đối mặt với Long tay cũng lôi Nhi và ghế cạnh mình, còn bà Hà thì đứng ở xa xa. Thấy vậy nó nói:

- Bà ngồi xuống đây ăn với bọn con

Bà vẫn im lặng trầm ngâm thì Long bỗng lên tiếng

- Bà ngồi xuống đó đi.

Nghe vậy bà nhẹ nhàng gật đầu rồi đi đến chiếc ghế trống bên cạnh Nhi. Bà vừa ngồi xuống, Thư nhà ta liền sốt sắng, tay cầm đôi đũa vui vẻ

- Hôm nay nhiều món quá, hai ơi, em muốn ăn cái này – cô bé chỉ vào món sườn xào chua ngọt mà nó làm, nhìn đẹp mắt cực, nó còn được trang trí bằng hoa ớt nữa nhé

- Ừm để hai gấp cho Thư nhé!

Anh vui vẻ gấp cho em gái. Thư nhanh chóng ăn miếng sườn to đùng, vừa cắn được một miếng liền hét lên

- AAAAAA

Tất cả mọi người đều giật mình nhìn chằm chằm Thư bằng ánh mắt biết nói “Sao thế?”

- Ngon quá đi, cái đĩa này là của em, không cho ai ăn hết, lần sau bà làm cho con món này nhá- Thư vào nói vừa vươn tay kéo cái đĩa sườn lại gần mình cười khi khi

Mọi người đều thờ phào, tưởng mãi có chuyện gì.

- Món này là Hân làm đó, con bé khéo lắm – bà Hà bỗng lên tiếng khen ngợi nó làm nó sượng phòng cả mũi

- Á, món này là do chị xinh đẹp làm à, thế từ giờ chị về nhà Thư nấu cho Thư ăn nhé – Thư vui vẻ quay mặt sang bên nó, mắt phải nói là long lanh như có kim cương bên trong ấy

Nó cũng vui vẻ xoa đầu Thư

- Ừm, chị sẽ nấu cho Thư ăn nhưng vào nhà Thư làm sao được, ba Thư không cho đâu? – nó hỏi khó cô bé

- Là bạn thân của Thư, thế là ba Thư cho vào rồi
- Là bạn thân của Thư à, thế là từ nay chị được vào nhà Thư chơi rồi ha
- Dạ

Thế là bữa tối diễn ra vui vẻ, chị Vy cũng không hiểu sao về nhà rất sớm nên cũng kịp vui vẻ với mọi người

Một buổi tối kết thúc trong tiếng cười, tiếng nói và tiếng lòng riêng của mỗi người. Một buổi tối vui vẻ, hạnh phúc và có lẽ sẽ chẳng có ai quên được bữa tối đầy niềm vui này

END CHAP 14

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 15

CHƯƠNG 15

Thế là một ngày mới lại bắt đầu, trong ánh nắng chói chang của những ngày hè, nó từ từ tỉnh giấc. Vì chưa quen với nhà mới nên nó lần Nhi đều khó ngủ và kết quả là mất hai đứa nó giờ đây y chang con gấu trúc. Bước xuống phòng bếp trong bộ dạng ý thì tất nhiên chúng nó không khỏi nhận được những tiếng cười của những chủ nhân. Phong còn tranh thủ trêu chọc nữa làm chúng nó tức muốn chết. Mà nếu chỉ có anh Phong thôi thì không nói làm gì mà cả chị Vy lẫn anh Long cũng cười đùa trêu chọc nó thì ... Chúng nó bực lắm, đồng thanh hét lên

- Cười cái gì mà cười, chưa thấy con gái xinh đẹp mắt ngủ à!!!

Tất cả mọi người đều im bất, không một tiếng động nào được phát ra. Ba cặp mắt nhìn chăm chăm hai khuôn mặt tức tối kia của chúng nó rồi tự dưng lại phá lên cười như điên làm chúng nó lại càng tức hơn. Ngồi phịch xuống ghế, không để tâm đến ba người kia, lao đầu vào ăn bữa sáng mà người làm đã chuẩn bị trước.

Thấy vậy cả ba người cùng nín cười, cũng bắt chước hai em gái nhỏ ăn sáng mặc dù vai vẫn run run. Một lúc sau, Long lên tiếng

- Các em nhanh quen với nhà mới đi, cả việc thức khuya dậy sớm nữa, bắt đầu từ ngày kia các em bắt đầu nhập học lớp đặc biệt

Tất cả mọi người ngẩng lên nghe anh nói, anh nói xong, chị Vy tiếp lời

- Đúng vậy, nhập học càng sớm thì hai em càng có nhiều thời gian hơn cho việc học tập. Cả chị và Long đều nghĩ rồi, bây giờ anh chị đưa các em làm quen dần với công việc thì trước tiên phải mang hai em bên mình, vì vậy, hai đứa từ giờ sẽ trở thành trợ lý của hai anh chị trên danh nghĩa, được chứ?

- Dạ được – nó và Nhi tiếp lời
- Cụ thể thế nào thì anh với cả chị Vy sẽ hướng dẫn riêng hai đứa sau, hiểu chứ?
- Dạ hiểu- lại tiếp tục đồng thanh
- Được rồi, ăn cơm tiếp đi- Phong lên tiếng

Tất cả mọi người lại tiếp tục ăn cơm

Hết bữa sáng, họ lại ra phòng khách xem tivi. Thật sự những chương trình tivi bây giờ một nhàm chán, Phong chuyển kênh liên tục cho đến khi nhìn thấy tấm hình của Long và Hân trên màn hình mới ngừng lại. Đó là tấm hình chụp được vào chiều hôm qua, khi hai người đang ở trong siêu thị. Tấm hình là hình ảnh Hân cầm một mớ rau quay mặt lại đằng sau tươi cười vui vẻ, còn đằng sau nó là hình ảnh Long cầm xe chờ đồ nhìn nó cười đầy dịu dàng. Cả tấm hình nhìn rất giống một cặp đôi trẻ đang đi siêu thị vui đùa vậy. Chả trách sao nó được phát trên chương trình “Bản tin sao” với tiêu đề rất ư là hay ho “Phải chăng nam thần đã có bạn gái?”

Xem đến đây tất cả đều giật mình đưa mắt nhìn hai nhân vật chính, Phong lên tiếng:

- Xem ra hai người đi siêu thị vui nhỉ, lần sau để em với Nhi đi cho.

Cậu chỉ muốn nói cho vui để giảm cái không khí im lặng này vậy mà không khí càng tồi tệ hơn, cậu lại còn bị cả chị Vy lẫn Nhi lườm cho một cái nữa

chứ. Trong khi nó ngạc nhiên đến mức mồm vẫn chưa đóng vào được thì Long đã đứng lên đi ra ngoài hành lang và nghe điện thoại của ai đó. Chị Vy trong nhà nói với nó:

- Em đừng lo, chuyện này chỉ là chuyện nhỏ thôi, không có gì đâu

Lúc này nó vẫn ngỡ ngợ, sao có mỗi chuyện cùng đi siêu thị thôi mà cũng bị nghi là tình nhân nhỉ? Thật là hết nói nổi. Nó lắc lắc cái đầu khó hiểu, tình cờ nó nhìn thấy bóng dáng Long. Tuy chỉ nhìn được lưng anh nhưng nó có thể tưởng tượng ra khuôn mặt anh bình thản đến mức nào. Nó chợt nhận ra một việc, bước chân vào showbiz thật sự không dễ dàng như nó tưởng, có rất nhiều chuyện có thể xảy ra bất ngờ ngoài dự liệu và bài học đầu tiên anh đã dạy cho nó chính là sự bình tĩnh để giải quyết tất cả chúng. Đối với nó bây giờ, chính là thời gian lớp học đặc biệt của nó chính thức bắt đầu.

Nó đứng đó nhìn anh một lúc lâu mới về phòng mình. Vào phòng nó bắt đầu mở laptop ra và online fb. Vừa mở fb của mình, nó thật sự choáng khi có rất nhiều tin nhắn từ bạn bè. Tất cả đều hỏi về bức hình mà nó mới thấy sáng nay. Hầu như tất cả đều nghi ngờ nó là bạn gái của Long. Nó nhìn những dòng tin nhắn ấy mà ngán ngẫm, sao ai cũng chỉ vì một tấm hình mà lại có thể nghĩ nó là bạn gái của anh ấy được chứ. Nó di chuột ấn tất cả là chưa đọc rồi đóng laptop sang phòng Nhi. Thật không ngờ là cả Phong và chị Vy đều ở đấy. Thấy nó bước vào mọi người đều ngạc nhiên, vội vàng gấp máy tính trên giường lại, vui vẻ với nó:

- Ủa Hân, có chuyện gì vậy? Sao tự dưng lại đến phòng tui? – Nhi nói trước

Nó có cảm giác như mọi người đang làm cái gì đó mà giấu mình nên nó từ từ bước vào phòng, nhắm cái máy tính trên giường con bạn mà tiến, miệng tiện thể trả lời:

- Tui định đến phòng bà chơi cho vui thôi, sao mọi người lại tập trung ở đây vậy, có chuyện gì sao?

Nói đến những từ cuối, nó lao thẳng lên giường với ý định chộp lấy cái máy tính nhưng lại bị anh Phong đẹp trai nhanh tay giấu trước. Nó vẫn ở trong tư thế nằm sấp trên giường nhìn anh Phong, nói:

- Rốt cuộc là mọi người có chuyện gì giấu em?

Mọi người bắt đầu căng thẳng, nó đang nhìn thẳng vào mắt Nhi- người nó biết là không thể nhìn thẳng vào mắt nó mà nói dối được

Thấy mọi người im lặng nó lại càng nghi ngờ, ngồi thẳng dậy, nhìn quanh những gương mặt đang lo lắng kia một lượt. Nó không biết là trong đầu của ba người kia nào bộ đang hoạt động hết công suất để tìm ra một câu trả lời cho nó, để che dấu hành vi “sai trái” của mình. Họ đưa mắt nhìn nhau, ánh mắt chứa rõ một câu “Làm sao bây giờ?” Đến lúc Phong định nói gì đó thì bỗng nhiên nó chột lại một câu:

- Không phải mọi người đang cắt ghép ảnh của em đấy chứ? Nhi, bà không phải làm thế để đim hàng tui nhé!

Nghe nó nói thế là tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Nhi nhanh chóng lấy lại gương mặt tươi tắn, nhanh nhẩu đáp

- Đương nhiên không phải rồi, bà này sao lại nghĩ thế nhỉ?

- Đúng thế, sao anh chị có thể làm thế chứ! – Chị Vy cũng bè theo

- Phải đấy, bọn anh không có làm vậy đâu, em yên tâm đi, à anh vừa nhớ ra mình có chuyện phải làm nên anh đi trước đây, mấy chị em ở lại nói chuyện nhé.

Nói xong Phong ôm máy tính chuẩn thẳng

Sau Phong, cả chị Vy và nhỏ bạn thân của nó cũng bỏ lại nó đi nốt, một mình nó lại một mình một phòng. Chán nản đi ra vườn sau ngồi. Ngắm những bông hồng tươi tắn xung quanh, ngửi hương thơm thoang thoảng của chúng, nó thật sự rất thích. Nó hoàn đắm chìm trong sự tươi mát của hoa cỏ mà không để ý rằng có người đang ở xa xa ngắm nó. Ngắm hình ảnh nhỏ bé của nó hòa hợp với thiên nhiên nơi đây. Ngắm nụ cười xinh xắn dễ thương đầy trong sáng của nó. Anh nhìn nó, nhìn như muốn nói với nó rằng:

“Trương Ngọc Gia Hân, từ ngày mai, cuộc đời của em sẽ bước sang một trang giấy mới, một trang giấy mà em và anh phải cùng bước đi”

END CHAP 15

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 16

Chương 16

Ngày hôm sau, mặt trời lại mọc sau những ngọn cây cao, chiếu lên ngôi nhà màu trắng nơi những nam thanh nữ tú vẫn đang say sưa chuẩn bị trang phục chuẩn bị lên đường. Hôm nay là ngày mà nó và Nhi sẽ bắt đầu lớp học đặc biệt. Nó đã chuẩn bị xong từ tối hôm qua và giờ thì đang yên vị tại ghế ở bàn ăn với chị Vy, anh Phong và thầy giáo của mình còn Nhi thì vẫn đang ở trên phòng. Dù nó gọi mấy lần rồi vẫn chưa xuống

Một lúc sau Nhi xuống với bộ dạng xinh đẹp nhưng mà hình như vẫn còn hơi ngại. Nhìn thấy Nhi, nó lên tiếng trách nhẹ:

- Bà làm cái gì mà giờ này mới xuống, biết mọi người đợi bà lâu thế nào không, biết tôi gọi bà khản cả giọng ra rồi không?

Trước câu hỏi của nó, Nhi tỏ vẻ hối lỗi, đưa một tay lên gãi tai, thì nhí nói:

- Xin lỗi, tại hôm qua tôi mong chờ quá mãi mới ngủ được nên dậy hơi muộn

Cái vẻ mặt ngơ ngơ ngố ngố của Nhi làm mọi người bỗng dưng bật cười vui vẻ. Phong đùa giỡn nói:

- Em mong chờ cái gì? Mong chờ gương mặt đẹp trai của anh hả?

Phong vừa nói vừa tỏ vẻ quyến rũ, đưa tay vuốt theo đường tóc. Nhi nhà mình mặt còn đang ngơ ngơ nghe xong câu sắc mùi tự sướng ấy thì đơ lại. Dần dần lại gần chiếc ghế trống trên bàn (gần ghế Phong), ghé sát tai anh và nói

- Anh bị hoang tưởng à?

Câu trả lời của Nhi là Phong đơ trong vài giây, xấu hổ đến nỗi chẳng nói được gì. Còn mọi người đều được một trận cười sảng khoái. Nói gì thì nói chứ Phong cũng thuộc dạng trai đẹp hiếm thấy đây chứ, lần đầu tiên bị gái phũ như vậy đúng là xấu hổ thật.

- Đúng là hai cái đứa này, chẳng thể nào hòa hợp được, gặp là cãi nhau luôn – Chị Vy đùa đùa nói

- Em thấy thế cũng vui mà, em biết có nhiều đôi lúc đầu thường xuyên cãi nhau nhưng về sau lại rất yêu nhau đấy, có khi hai người này lại thế đó chị - nó vui đùa trêu

- Không bao giờ/ Đúng đấy – cả Nhi và Phong đều trả lời đồng thanh nhưng hai câu trả lời lại khác hoàn toàn nhau

- Ô- mọi người kêu lên nhìn nhìn gương mặt phơn hồng hoa của Phong đây ă, còn Nhi thì lườm Phong một cái dài thườn thượt.

Bữa sáng kết thúc trong không khí vui vẻ. Nó và Nhi chia tay nhau, mọi người đi một xe riêng nhưng lại cùng nhau bắt đầu ghi những chữ cái đầu tiên trên trang giấy mới- một trang giấy chắc chắn có xen lẫn nụ cười và nước mắt

Tại bãi cỏ xanh ngắt bên một dòng sông nhỏ nước trong vắt chảy hiền hòa, nó theo Long bước vào một nơi nó chưa từng đặt chân đến. Phim trường. Nơi nó sẽ được xem những cảnh quay cuối cùng của bộ phim đình đám hiện nay- “Nụ cười và nước mắt” của Long.

Nó thật sự ngạc nhiên khi đến đây, trời ơi, quá nhiều máy quay, ở đâu cũng có thể nhìn thấy máy quay đang được chuẩn bị. Diễn viên cũng đang được trang điểm cho hợp với cảnh quay trong phim. Không khí ở phim trường hoàn toàn khác, nghiêm túc nhưng cũng rất vui vẻ. Thấy Long đi vào, mọi người đều vẫy tay chào, anh cũng cúi đầu chào lại, nó rút rè đi sau anh, gặp ai thấy anh chào là cũng cúi rụp người chào theo. Cúi nhiều đến mức mà từ ô tô đến chỗ ngồi cho diễn viên mà nó cảm tưởng như lưng mình gãy luôn rồi. Anh từ từ ngồi xuống cho chuyên viên trang điểm sửa soạn cho mình còn nó đứng sau anh, mắt vẫn đang quan sát xung quanh, ngơ ngơ như bò đội nón. Cho đến khi có cảm giác như có người gọi mình thì nó mới giật mình hướng tầm mắt sang bên cạnh. Ôi! Nó ngạc nhiên cực độ khi thấy người bên cạnh mình là chị Huyền Huyền – Vương Huyền Huyền- là nữ chính của bộ phim này và cũng là người đoạt giải thưởng diễn viên xuất sắc của lễ trao giải vừa rồi, Chị đang cười tươi đưa tay ra với nó. Nó mắt mảy gia để trở lại bình thường và cuối cùng cũng bình thường nở nụ cười bắt tay chị, nó nhanh nhẩu:

-Chào chị, em là Gia Hân, là trợ lý của anh Long ạ

- Chào em, chị là Huyền Huyền, rất vui được gặp cô bé xinh xắn như em

- Dạ, cảm ơn chị đã khen

Sau khi chào hỏi xong, chị Huyền Huyền ngồi xuống ghế nói chuyện với anh Long, hôm nay anh mặc chiếc áo sơ mi trắng đơn giản nhưng mà rất đẹp, theo kiểu “nam thần” ý. Hai người nam nữ chính kia nói chuyện thì thoảng có liếc mắt cười trộm nó. Nó thì vẫn đang ngơ ngơ nhìn xung quanh, thích thú với những thứ mình nhìn được mà không để ý đến. Một lúc sau, có người đến gọi Long ra diễn, anh nhanh chóng đứng lên và sải bước đến chỗ quay phim, nhưng vừa bước được vài bước thì anh quay lại, đi thẳng đến chỗ nó. Chà hiểu sao nó lại nhìn thẳng vào mắt anh, tim thì đập thình thịch, đập mạnh kinh khủng. Nó cứ đứng chôn chân tại chỗ, mắt vẫn dán chặt vào anh, mặc dù não bộ vẫn hoạt động, vẫn gào thét không được nhìn như thế nhưng chẳng hiểu sao phép màu nó chẳng xảy ra. Anh từ từ lại gần chỗ nó, vòng tay qua người nó. Nó cảm nhận được hương thơm thoang thoang từ anh, tim nó lại đập mạnh hơn nữa. Mắt nó vẫn mở to. Nó như nín thở trong những giây anh chạm vào cánh tay nó.

- Em nhanh chóng trở lại về hoạt bát, quan sát những gì các anh chị khách diễn và học tập, đừng ngơ ngác như thế

Anh nó rất nhỏ và rất nhanh, giọng nói nhẹ nhàng như rót thẳng vào tai nó vậy. Anh tiện tay lấy cái áo vest đang treo ở sau lưng nó rồi nhanh chóng quanh đi. Khi anh đi hẳn, nó vẫn còn ngơ ngác đến mức buồn cười. Chị Huyền Huyền đứng bên cạnh nó ánh mắt tỏ rõ ý cười nhưng lại không cười thành tiếng. Chị nhìn nó và nhẹ nhàng đánh thức nó khỏi giấc mộng:

- Hân, em ngồi xuống đi

Nó giật mình nhìn chị, rồi lại nhìn chiếc ghế trống trước kia của Long, nó hơi lưỡng lự. Chị Huyền Huyền tươi cười gật đầu, ý nói nó cứ ngồi xuống đi, không phải ngại. Nó cũng từ từ ngồi xuống cạnh chị

- Em thích Long hả?

Chị bất ngờ hỏi làm nó giật thót, mặt đỏ ửng lên, vội vàng chối lấy chối để:

- Không... Không có đâu chị, em chỉ là fan của anh ấy thôi, không có như chị nghĩ đâu

- Có gì đâu phải ngại, một người đẹp trai, tài giỏi như Long thì cô gái nào lại không thích

Chị Huyền Huyền nhẹ nhàng nói, ánh mắt như có thêm ánh sáng, cổ tình tỏ vẻ như những thiếu nữ nhỏ bé đầy mơ mộng, nó:

- Nói như vậy thì... chị thích anh Long à?

END CHƯƠNG 16

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

Chương 17

- Nói như vậy thì... chị thích anh Long à?

Chị Huyền Huyền ngay lập tức tắt ánh mắt sáng sủa của mình, quay ngoắt về hướng nó, mặt lập tức vô cùng nghiêm trọng, giơ tay lên trước mặt nó, rất nghiêm túc nói:

- Xin lỗi!! Cậu ta không phải là một phi công giỏi!!

Nó bị đơ mắt mấy giây thì liền hiểu ra ý của chị, nó phá lên cười, chị Huyền Huyền cũng cười theo, bầu không khí bây giờ rất, rất vui vẻ. Chị Huyền Huyền bên cạnh nó chỉ cho nó từng người, từng người một của đoàn phim- những người sẽ giúp ích được cho nó rất nhiều.

Trong khi đó:

- Tôi là tài xế không công của hai người à?

Tiếng kêu bất bình của Phong vang lên đầy xe. Chả là hôm nay Nhi theo chị Vy đến phòng tập thanh nhạc ở công ty Star, Phong cứ nằng nặc đòi theo và giờ là anh đang bị "bỏ xó". Nhi và chị Vy vui vẻ tám chuyện, hoàn toàn không thèm đếm xỉa tới Phong. Sự thật chứng minh anh bây giờ đích thị là một tài xế không công thực thụ.

Một lúc sau:...

- Được rồi, cảm ơn cung đã làm tài xế không công cho bọn chị- Vy vừa nói vừa mở cửa bước xuống. Nhi cũng nhanh chóng xuống xe theo chị Vy, định không nói gì nhưng Phong lại lên tiếng:

- Em không có gì nói với anh à?

Mong ngóng, chờ đợi. Ánh mắt của Phong đầy. Đang định đóng cửa xe thì Nhi chợt dừng tay lại, cúi đầu quay lại trong xe

- Hi hi, cảm ơn anh nhiều, tài xế không công

Nhi nhấn mạnh bốn từ cuối rồi đóng cửa lon ton chạy theo chị Vy luôn. Bỏ mặc bộ mặt buồn một đồng của Phong ở trong: "Sao em không thay bốn từ đáng ghét kia thành hai chữ khác nhỉ, kiểu như anh yêu chẳng hạn. Hừ!"

Ngồi mơ mộng một lúc thì Phong cũng quay xe theo hướng ngược lại đến công ty mình.

Tại một căn phòng có một chiếc piano màu đen. Không có một ai trong phòng. Nhi theo chị Vy đi vào.

- Đây là nơi chị học hát với cô giáo chị, giờ nó là lớp học của em.

Chị từ từ lại gần chiếc piano, nhẹ nhàng mở nắp và ngồi xuống.

- Lại đây

Chị nhẹ nhàng gọi Nhi rồi nói:

- Rồi, chúng ta sẽ bắt đầu nhé

- Dạ

- Bây giờ em chọn một bài hát mà em thấy mình hát tốt nhất rồi hát thử cho chị nghe nhé

- Ừm... thế em chọn bài...

Nhi bắt đầu hát, giọng hát trong trẻo vang lên. Sau khi Nhi kết thúc chị Vy liền lên tiếng nhận xét:

- Nhi, giọng hát của em rất trong trẻo, rất bắt mic, những lúc lên cao giọng em rất vang, rất hay nhưng những nốt trầm em làm không tốt, nó bị mất tiếng ở đâu chị có thể nghe được nhưng hôm em hát ở trường thì nghe rất khó. Đây là một. Thứ hai là em không chỉ hát mộc mạc quá như thế được. Những chỗ nào nên luyến, láy thì em lại không biết. Làm như vậy bài hát sẽ không còn nhiều tính nghệ thuật nữa. Em hiểu không?

- Dạ hiểu – Nhi rất nghiêm túc trả lời

- Vậy em hát theo chị, chị sẽ sửa những nốt thấp cho em trước.

- Dạ

Chị Vy bắt đầu cất tiếng hát, Nhi cũng hát theo. Hai chị em cứ người hát trước nghe theo sau, cứ như vậy cho đến trưa

Tại chỗ ăn của diễn viên, nó, Long và chị Huyền Huyền đang chuẩn bị bữa ăn trưa. Nó trong lúc Long đi diễn đã làm thân với chị ấy, Giờ hai chị em cứ dính với nhau như sam, bỏ mặc Long ngồi một mình. Trên bàn ba người ăn mà hai chị em nhà kia nói chuyện với nhau, Long chẳng nói câu nào. Chẳng phải là nó ghê lạnh gì thần tượng mà chẳng qua là chuyện chị em nó nói là chuyện của con gái, con trai như Long hoàn toàn không có hứng thú.

- Chị đi toilet chút

- Dạ/ “gật đầu”

Chị Huyền Huyền vừa đi trên bàn ăn lập tức không còn tiếng nói cười. Cả hai người im re ăn cơm. Bỗng

- Em với chị Huyền Huyền rất thân nhau?

- Dạ, chị ấy không những xinh đẹp, tài năng mà còn rất dễ gần, rất vui tính nữa.

- Em nói như thể chị ấy là thần tượng của em ý nhỉ?

- Hơ, đấy là sự thật mà, anh nhìn xem ai cũng quý chị ấy cả, với cả dù có như thế thì em cũng không đòi anh lấy chị ấy đâu, em đâu mê chị ấy em mê anh mà.

Nó vô tư nói rồi lại vui đầu vào bát cơm đang ăn dở. Thấy bên kia không động tĩnh nó lại ngẩng mặt lên, thấy Long đang nhìn chăm chăm mình. Nó nhìn lại anh với ánh mắt thắc mắc: “Có gì sao ạ?”

Như hiểu được câu hỏi đó, Long nói:

- Em vừa nói cái gì cơ?

- Nói cái gì? Em chỉ bảo chị Huyền Huyền rất tốt, rất nhiều người yêu quý thôi mà, có gì đâu

Nó vẫn ngơ ngác không hiểu chuyện gì

- Không, câu sau cơ

- Câu sau... Nó nghĩ ngợi một lúc rồi từ từ, chậm rãi nói lại

- Em sẽ không đòi anh.... Ấy!!!

Nó giật bắn, nói thể khác nào nó đang tỏ tình, chết cha.

- Ấy, cái đó... không phải em có ý đó đâu... ý em là anh là thần tượng của em và em... em...

Nó rồi rít giải thích mà chả biết giải thích kiểu gì cả. Cứ em em hoài. Long lại rất thân nhiên

- À, ra là vậy, thế mà anh lại tưởng em...

- Em làm sao, anh đừng nghĩ linh tinh, em không có ý đó đâu, thật đấy, thật đấy.

- Không phải thì thôi

Anh lại thân nhiên ăn com. Nó thì thờ phào nhẹ nhõm “Sao mình lại nói thể nhỏ? Lần sau phải nghĩ kĩ trước khi nói mới được” Rồi nó lại ăn com tiếp.

Đúng lúc này chị Huyền Huyền quay trở lại, thấy bầu không khí có tí kì lạ. Định hỏi thì thấy dù có hỏi thì cũng không nhận được câu trả lời nên lặng lẽ ngồi xuống chỗ mình và ăn tiếp

Nó vừa cúi xuống liền nhìn thấy đậu hà lan. Có trời biết là nó ghét cái loại hạt này thế nào. Ấy khoan đã, không phải, phải là có Nhi biết là nó ghét cái loại hạt đó như thế nào. Nó nhìn chăm chăm cái hạt màu xanh kia. Nhìn nó như nhìn kẻ thù, ánh mắt phải nói là ác kinh khủng. Huyền Huyền nhìn thấy vậy liền hỏi:

- Em nhìn cái gì mà ghê thế?

Long nghe vậy cũng ngẩng lên xem tình hình. Choáng!! Ánh mắt, sắc mặt nó ác kinh khủng, đúng như một ác nữ. Nó vẫn giữa ánh mắt đó, lấy dũa chỉ thẳng vào mặt kẻ thù và nói:

- Nó! Chính nó! Nó là kẻ thù của em! Em ghét nó kinh khủng!!!!

Nó nói xong liền cầm dũa gấp mấy viên bi xanh xanh kia ra, mà gấp mãi chả xong, nó tròn tròn nên không thể nào gấp ra nổi. Mà mỗi lần gấp ra không được là mặt nó lại càng bức hơn, cái biểu cảm phải nói là... dễ thương mà cũng buồn cười ghê gớm. Thấy vậy, chị Huyền Huyền phá lên cười, Long cũng không ngoại lệ.

- Em có phải làm quá không vậy?- Huyền Huyền

- Không có quá, em thực sự rất ghét nó- nó vẫn chăm chú nhìn kĩ kẻ thù để tiêu diệt triệt để đối phương.

Những người xung quanh nhìn cái bàn đó như nhìn chuyện lạ Việt Nam. Mà cũng đúng, Long đang cười toe toét kia.

Nó vẫn đang dốc toàn lực chiến đấu thì kẻ thù của nó lại rút lui. Thay vào đó là đĩa thức ăn tương tự nhưng không hề có đậu Hà Lan. Nó ngẩng mặt lên, thấy kẻ thù của mình đang ở phía Long. Anh ăn rất thân nhiên, từ từ tiêu diệt triệt để kẻ thù của nó. Nó vẫn ngo ngác nhìn.

- Em ăn đi.

Mấy giây sau nó mới có câu trả lời

- Dạ

Nó cúi đầu xuống và ăn đĩa thức ăn của anh đưa cho. Chỉ còn một người còn trong tình trạng ngo ngo là chị Huyền Huyền

“Chẳng phải cậu ta không bao giờ động vào đồ ăn của người khác sao?”

END CHAP 17

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18

Chương 18

Chiều hôm ấy, nó ở lại phim trường cùng với anh. Anh dẫn nó đi làm quen với đạo diễn. Anh bảo đây là đạo diễn giỏi nhất, làm việc chuyên nghiệp nhất mà anh biết và ông ấy rất quý anh. Mà công nhận đạo diễn rất quý anh ấy, chưa gì đã nhấn nếu có kịch bản hay chắc chắn sẽ đưa cho anh vai nam chính. Và đạo diễn đó cũng rất hứng thú với nó

- Chào chú Minh, đây là Hân, cô bé cháu đã từng nói với chú

Nó nhanh nhẹn chào hỏi

- Chú chào chú

- Chào cháu, chú là đạo diễn Trần, chú đã xem đoạn kịch cháu diễn ở trường rồi, rất tốt

- Sao chú lại biết cháu đã diễn ở trường- nó ngạc nhiên

- Long đưa chú xem

Nó nhìn anh, anh chỉ cười nhẹ, đẹp lung linh

- Chú thấy em ý thế nào, khả năng diễn xuất ấy- Long lên tiếng hỏi

- Rất tự nhiên, rất hay, nhiều cảm xúc- chú Minh vui vẻ tán thưởng nó

- Dạ, cháu còn nhiều thiếu sót lắm- nó cười nói

- Cháu cũng biết khiêm tốn thật, cố gắng trau dồi thêm kinh nghiệm nhé, chú mong có ngày chú sẽ được làm việc với cháu với tư cách là một diễn viên, được không cô bé

- Dạ, cháu sẽ cố gắng ạ- nó vui vẻ cười tươi

Nói rồi chú Minh lại quay lại với đoàn làm phim, nó lại theo anh Long đến gặp những người có “vai vế” khác, gặp ai nó cũng vui vẻ chào hỏi, nó còn biết được rằng anh Long còn có sở thích trêu người nữa, anh trêu mọi người mà làm nó cười đến mức ngã lên ngã xuống. Hai anh em thầy trò họ vui vẻ cười đùa với nhau suốt buổi chiều.

Và chiều đó, cũng có rất nhiều người nhìn nó với ánh mắt kì quặc, ở trước mặt nó và Long thì tươi cười niềm nở, chào hỏi vui vẻ nhưng khi hai người nó đi qua liền chỉ chỉ trỏ trỏ nó. Nói những câu vớ vẩn kiểu như: “Chẳng phải cô bé đó là người dính tin đồn hẹn hò với anh Long sao?”, “Xấu thế mà cũng đòi với tới nam thần”, hay là “nhỏ này mặt dày thật, thế mà cũng bám theo được”, hoặc là “nghe nói chỉ là diễn viên mới thôi, bạn gái cái nổi gì, không xứng”, “thế lại càng không ra gì, bám theo anh Long để tăng độ nổi tiếng trước chắc, ghê thật”.... Nó chợt dừng lại. Nó nghe thấy hết, khó chịu lắm chứ nhưng cũng đành chịu, miệng là miệng của người ta, làm sao có ai khác quản được, muốn nói sao thì tùy nhưng trong lòng nó rất khó chịu, nó chưa bao giờ bị người ta nói này nói nọ như thế. Long cũng đâu phải điếc. anh nghe rõ mà. Thấy nó đứng lại, mặt mày có vẻ không ổn, anh liền đi đến gần nó, vỗ vỗ vai nó rồi nắm tay nó đi khỏi khu vực của những người lăm mồm đến chỗ khác. Hành động bất ngờ của anh làm tất cả mọi người nhìn thấy đều há hốc mồm. Nhưng chả ai nói gì, mọi tiếng xì xào cũng không còn nữa

Nó theo anh đến bãi cỏ xa xa chỗ quay phim, ngồi trên thảm cỏ xanh nhìn cảnh chiều tà, nó và anh cạnh nhau. Những tia nắng màu cam chiếu xuống thân ảnh anh làm anh càng đẹp, càng trở nên lung linh như một vị thần. Nó nhìn anh, anh nhìn những tia nắng, không ai nói gì nhưng không khí lại không hề cảm thấy gượng gạo khó chịu mà là một không khí rất thoải mái, rất tốt. Bỗng:

- Em ổn chứ?

Anh quan tâm hỏi

- Không ổn lắm, em không quen bị người khác nói này nói nọ sau lưng như thế, chưa từng bị

Nó thành thật trả lời, trong ánh mắt có chút buồn bực

- Anh hiểu mà, dần dần rồi sẽ quen thôi

Anh hiểu? nó ngờ vực

- Anh hiểu cái gì chứ?

- Thì cái cảm giác bị nói xấu sau lưng chứ còn cái gì. Chắc em không biết chứ ngày trước, khi anh bắt đầu theo nghề này thì anh cũng bị nói vậy suốt. Trước mặt mình thì họ luôn vui vẻ cười chào nhưng khi mình vừa quay lưng lại thì họ bắt đầu nói. Em biết họ nói gì không?

Anh nhìn nó, nó lắc lắc đầu. Anh quay lên nói tiếp

- Họ nói anh được nhận vai diễn ấy là nhờ khuôn mặt chứ không phải tài năng, nói anh dựa vào tài sản của gia đình mua vai diễn.

Nó nghe thấy vậy rất ngạc nhiên, nó chưa từng nghĩ anh mà cũng bị nói như vậy. Nó đã từng nghĩ từ khi bước vào nghề, anh đã được chú ý, yêu quý như bây giờ nhưng nó đã sai rồi. Nhìn ánh mắt anh nhìn về một phương trời xa xăm nào đó, một phương trời có lẽ nó cũng sẽ phải trải qua bỗng dưng nó thấy anh thật vĩ đại, cảm thấy có chút không cam lòng, cảm thấy có lỗi khi khơi gợi lại trong anh những hình ảnh đó. Nó rụt rè:

- Em... em...

- Không sao đâu, bây giờ em hãy như anh, hãy chứng minh cho họ thấy em không phải bám theo anh để gây sự chú ý, không phải như họ nghĩ, chứng minh thực lực của mình, được chứ? Anh sẽ giúp em

- Dạ được – nó trả lời rồi cười tươi rói. Anh nói đúng, không cần quan tâm đến những lời nói của họ, chỉ cần mình làm bằng chính sức lực của mình thì họ sẽ chẳng làm gì được nữa. Đúng vậy

Nó nghĩ vậy và theo anh nằm xuống bãi cỏ xanh ngắm nhìn bầu trời buổi chiều tối. Một ngày lại kết thúc, cánh cổng mặt trời đóng lại, đóng luôn cả cánh cổng có chứa một Gia Hân luôn đề ý đến những lời nói của người khác lại. Ngày mai, một ngày mới lại bắt đầu, một cánh cổng mặt trời mới lại mở ra và trong đó sẽ là một Gia Hân hoàn toàn khác, một Gia Hân mạnh mẽ bước trên con đường mình đã chọn.

END CHAP 18

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Chương 19

Ngày hôm sau, nó lại theo Phong tới phim trường. Hôm nay nó hoàn toàn khác với hôm qua, không còn rụt rè, ngơ ngơ nữa à thay vào đó là sự hoạt bát, tinh nghịch thường thấy. Gặp ai nó cũng vui vẻ chào hỏi, nói chuyện thoải mái. Trong lúc Long đang diễn, nó theo chị Huyền Huyền làm quen với những diễn viên khác. Huyền Huyền dẫn nó đến một nhóm diễn viên nữ đứng cạnh nhau. Chị giới thiệu nó với từng người

- Các em, đây là Hân, là diễn viên mới, mong các em giúp đỡ em ấy

Nghe thấy chị Huyền Huyền nói thế thì những người đó cũng quay lại, họ đều là những diễn viên đóng vai nhỏ trong phim, ở đó có một người nó biết là chị Thảo, chị ý xinh đẹp và cũng đóng nhiều phim lắm, chỉ tiếc là chưa có được đóng vai chính thôi. Những chị ở đây ai cũng vui vẻ nói chuyện chào hỏi nó:

- Chào em, chị là Thảo, rất vui khi biết em- Chị Thảo vui vẻ chào nó

- Còn chị là Ly

- Chị là Linh

Nó chào hỏi từng người một cho đến người cuối cùng, hình như chị ấy không có nhã ý chào trước, nó cũng vui vẻ giới thiệu

- Chào các chị, em là Gia Hân, rất vui khi được gặp các chị- nó cười tươi, rồi nhìn vào người cuối cùng chưa lên tiếng, nói tiếp

- Em có thể làm quen với chị không? Nó hỏi và tiếp tục cười tươi. Trước vẻ dễ thương thân thiện của nó mà người kia mãi không trả lời, những người ở đó đều nhìn người kia, mãi sau người kia mới chịu làm quen với nó:

- Ồ, chào, tôi tên Diễm My – chị ta tỏ vẻ không có nhã hứng muốn làm quen, chẳng qua bị mọi người nhìn thôi

- Chào chị ạ

Nó cũng không đề trong lòng, vẫn vui cười chào chị ta

- Em là lần đầu đến đây hả? – chị Thảo

- Dạ, em đến đây là lần thứ hai- nó lễ phép

- Chị này, em ý đến đây lần rồi, đi cùng với anh Long đấy, chị chả chịu để ý gì cả- chị Ly già vờ trách nhẹ chị Thảo

- À, vậy hả, tại chị mãi diễn quá ấy mà- chị Thảo tỏ ra vẻ ái ngại một chút

Nó cười tươi, lắc lắc đầu tỏ vẻ không sao. Bỗng chị Huyền Huyền vỗ vai nó, rồi chỉ ra chỗ quay, ý chị là chị phải đi quay rồi, nó hiểu ý của chị và gật đầu. Chị Huyền Huyền chào những người kia rồi ra chỗ quay, nó ở đây nói chuyện với các

chị mới quen

- Hân- có người gọi nó

- Dạ

- Có về em thân với anh Long nhỉ? – Linh

- Dạ, không có đâu, tại em là học trò của anh ý á- nó vui vẻ nói

- Học trò anh Long á?- tất cả ngạc nhiên

- Dạ

- Tưởng mãi sao anh ý quan tâm em vậy

- Hi, cũng có quan tâm nhiều lắm đâu ạ

- Còn nói không quan tâm, có biết hôm qua anh ý bỏ cả cảnh quay buổi chiều để nói chuyện với cô không cô nương – chị Thảo dí mũi nó nói

Nó ngo ngác

- Thật ý ạ?

- Lại chả thật- chị Thảo

Nó im re, ngạc nhiên tột độ, anh bỏ cả buổi quay để an ủi nó. Nó đưa mắt nhìn anh đang diễn cùng chị Huyền Huyền, chợt nó nhận ra hình như từ lúc đến đến giờ anh chỉ có thay đồ và diễn, cũng được ba bốn tiếng rồi đấy. Tự nhiên nó có cảm giác lạ, một cảm giác rất lạ, chưa bao giờ, chưa một lần nào nó có cảm giác này cả.

Thấy nó im lặng không nói gì, các chị cũng lần lượt chào nhau rồi đi, chỉ còn lại chị Thảo, chị vỗ vai nó, nói nhỏ

- Đây là lần đầu tiên trong suốt thời gian làm phim chị thấy anh ý bỏ quay đấy, Long, anh ấy rất quan tâm cảm xúc của em

- Dạ- nó cười cười nhìn chị. Thật như lời chị Thảo nói chứ, thật là anh ý quan tâm mình hơn mọi người chứ?

Nó cứ đứng đó nghĩ vẩn vơ.

- Ê, bà à? sắp về chưa? – một giọng phụ nữ vang lên ở đầu dây điện thoại

- Sắp, có chuyện gì thế? – một giọng nữ khác vang lên

- Người ý của bà sắp bị người ta cướp đi rồi đấy

- Đừng nói đùa

- Ai đùa với bà, về nhanh đi rồi biết

- Biết rồi- Nói rồi người kia cúp máy

Tại một căn phòng rộng lớn ở Nhật, cô gái vừa cúp máy liền nhấc điện thoại lên:

- Đặt tôi vé máy bay, tôi muốn về nước ngay ngày mai

Tại một nơi khác, Nhi và Vy đang luyện thanh rất nghiêm túc nhưng luôn có một người phá đám

- Hai người nghỉ ngơi một chút đi- Phong

- Tỉ nữa- hai người kia đồng thanh trả lời

Phong lại cô quạnh một chỗ, đi vòng vòng quanh căn phòng rồi đi ra ngoài, năm phút sau quay về với ba chai nước ngọt mát lạnh, đặt ngay ngắn lên bàn

- Hai người uống nước đi

- Tỉ nữa- hai người kia lại đồng thanh

2 giây sau

- Hai người đói chưa để em đi mua cái gì ăn nhớ

- ừ - cả hai lại đồng thanh

Phong vui vẻ khi được đáp lại, hỏi tiếp

- Thế hai người ăn gì, phở, bún, mì ý, ham bơ bơ hay bánh ngọt hay...

Phong chưa nói hết câu thì cả Nhi và chị Vy đều hét lên

- Anh/cậu mua gì thì mua, đi đi, đừng làm phiền người ta nữa!!!!

Nói à không hết xong thì Nhi và chị Vy lại tiếp tục công việc luyện thanh của mình, Phong sau khi bị mắng té tác thì buồn thiu, tự tức ngoan ngoãn ra ghế ngồi nghe hai người luyện thanh, ừ ừ nói:

- Thế hai người luyện tập tiếp đi, đừng quan tâm tôi làm gì

Nghe thế thì cả Nhi và chị Vy lập tức quay lại nhìn cậu em Phong đáng thương của mình, nhìn cái dáng vẻ buồn thiu của cậu ta kia, hai chị em nhà kia đưa mắt nhìn nhau rồi cả hai cùng đi ra ghế ngồi.

- Hây, hát từ bảy đến giờ một thật Nhi nhờ- Vy tỏ vẻ mệt mỏi

- Dạ, mệt ời là mệt ý. Nếu giờ có chai nước mát ở đây thì sướng biết mấy chị nhờ?- Nhi cũng bắt chước làm theo, cố ý trưng bộ mặt chết khát trước mặt Phong vậy mà anh lại làm ngơ

- Ừm, phải đó- Hai chị em làm bộ như đang mơ ước, đang khát khao có một chai nước

- Ôi, chị ơi, có nước ở đây này, em thích uống coca nhất, sao lại có người tình ý thế nhờ

- Chị thích nước cam hơn vậy mà người nào đó cũng biết ý nhỉ?

Hai chị em cứ người bè người hát rất ăn ý.

- Nhưng chặt quá em không mở được, anh Phong, mở hộ em- Nhi giả bộ yếu đuối rồi đưa chai coca đến trước mặt Phong cùng với gương mặt cún con dễ thương vô đối. Thế nào chứ chỉ cần Nhi nũng nịu một tý là anh Phong nổi tiếng lạnh lùng này lại có thể dễ dàng cười tươi và mở chai nước ra cho Nhi

- Hết rồi nhé, càng ngày càng trẻ con – Vy lên tiếng trách nhẹ

- Hừ, trẻ con cái gì? Không phải hai người bơ tôi à?

- Rồi, giờ hai chị em tôi không bơ cậu là được chứ gì?

- Cũng được

Xong ba người cùng nhau uống nước nói chuyện một lúc rồi ai lại tiếp tục việc của người này.

Nhưng hai người kia chẳng hề biết rằng, hai người đã luyện hát với nhau gần hai tiếng đồng hồ rồi, Phong muốn họ nghỉ ngơi giữa sức thôi mà chả ai nghe nên cậu mới phải giả trẻ con đó ra. Nhưng ít nhất là hai người con gái mà cậu yêu thương cũng chịu ngừng nghỉ, cũng chịu nghỉ ngơi một chút rồi. Và điều này sẽ chả ai biết được, đặc biệt là Nhi, cô không thể nào biết được những hành động trẻ con vừa rồi của Phong lại là cách thể hiện sự quan tâm của anh với cô nhiều đến nhường nào.

END CHAP 19

Chương 20

Chương 20

Sau khi nói chuyện với chị Thảo, nó quay trở lại chỗ nghỉ ngơi của Long, lúc này anh vẫn đang quay. Nó đứng chăm chú nhìn anh mà không để ý rằng đang có người đang nhìn nó.

- Xí, con nhò mặt dày, mày đừng có vội đắc ý, chắc chắn mày sẽ không cười được lâu nữa đâu.

Nói xong, cô gái kia nhếch mép cười đầy nham hiểm

Một lúc sau, Long quay xong, anh quay lại chỗ nghỉ với nó. Nó nhanh nhẩu lấy cho anh cốc nước, vui vẻ:

- Anh uống đi

Long nhận lấy cốc nước

- Cảm ơn em

- Không có gì ạ

Long uống xong đặt cái cốc lên bàn, tiếp tục hỏi nó

- Mấy bữa nay chắc em chán lắm nhỉ, ở đây cả ngày

- Không có đâu, em có nói chuyện với mấy chị diễn viên ở đây mà, các chị ấy dễ gần và vui tính lắm

- Ừm, thế cũng tốt

Nói rồi anh lại đọc kịch bản. Nó thì đang suy nghĩ chuyện gì đó

“Có nên hỏi không nhỉ?”, “Nhờ không phải thì sao?”

Nó cứ lưỡng lự, cứ định mở miệng ra thì lại không dám nữa, lại mím môi ngồi nghĩ. Một lúc sau lại định nói nhưng cuối cùng lại không nói. Cứ như vậy mấy lần, Long thấy lạ nên quay sang:

- Em có gì định hỏi anh hả?

Anh nhìn chăm chăm. Nhìn theo góc của nó thì anh chỉ lộ nửa mặt nhưng nhìn anh vẫn đẹp cực kì, cực kì luôn. Mà nó lại không nhìn thấy, bối rối

- Cái đó... à... - nó đang quyết tâm hỏi nhưng ngay giây sau đó mọi quyết tâm của nó liền bay đi hết

- Không có gì ạ

Nó cười cười cho qua chuyện. Anh chỉ gật đầu rồi lại quay lại đọc kịch bản. Nó thì vẫn tò mò, vẫn muốn hỏi cho rõ mọi chuyện nên vẫn nhìn anh lưỡng lự. Mãi cuối cùng thì nó cũng quyết tâm hỏi cho ra nhẽ. Hít một hơi thật sâu:

- Anh, có phải anh...

Nó đang rất nghiêm túc hỏi anh thì bất thành linh anh nghe nó gọi thì quay sang. Bốn mắt nhìn nhau, nó chợt cảm nín. Cái khoảng cách này giữa anh với nó gần đến nỗi mà nó có thể nhìn rõ từng sợi lông mày của anh thôi. Nó cứ thế ngây ngốc nhìn anh, mọi chữ, mọi câu nó định hỏi thì như có phép thần kỳ tự mọc cánh bay đi, bỏ lại trong đầu nó là khoảng không trống rỗng. Nó nhìn anh chăm chăm, bỗng anh hỏi:

- Có gì không?

- Ồ... - nó chợt tỉnh táo, nhưng giờ đây nó lại không dám hỏi, sợ bị anh coi là lảm chuyện, sợ mình bị tưởng bờ thể là nó cứ ầm ừ hoài

- Đọc thoải với anh

Bất ngờ anh đặt sấp thoải lên tay nó, bảo nó đọc cùng anh. Rốt cục anh đang nghĩ cái gì, anh nhìn thấy là nó muốn hỏi cái gì rồi nên mới chuyển việc khác hay chỉ là anh muốn nó đọc thoải với anh hay... Nó cứ thế nghĩ, mặt ngơ ra

- Không đồng ý hả?

- Dạ??? À, đâu có, trang bao nhiêu ạ? – nó chợt giật mình khi anh hỏi. Thôi kệ, cho qua, việc này có nghĩ cũng chỉ thêm nhức đầu

- Trang 15- anh trả lời rồi nghiêm chỉnh ngồi nhìn nó chăm chú giờ xấp giấy kịch bản. Anh chăm chú nhìn dáng vẻ chuyên tâm của nó, đây là lần đầu anh thấy nó chuyên tâm thế đấy.

- Anh, em...em hình như đang thích một người rồi thì phải?

Nó từ từ đọc câu thoại đầu tiên, nó bất cảm xúc tốt lắm, cũng khá hiểu nhân vật nữ chính trong phim này vì đây là bộ phim nó đang cày mả.

- Vậy thì em nói cho cậu ta biết đi. Em là một cô gái dễ thương, tốt bụng chắc chắn cậu ta sẽ rất thích em

- Anh chắc chứ, nhờ anh ấy không thích em thì sao?

Nó vẫn chăm chú nhìn kịch bản mà chả để ý xem anh vẫn đang nhìn nó và cả một người khác đang nhìn mình

- Ngốc quá, cứ gọi điện cho cậu ta, nói ra hết đi

Sau khi anh thoại xong nó ngo ngo ra, đọc qua những cảnh ở dưới, ngạc nhiên nó hỏi:

- Ô, em tưởng cảnh này quay, phát rồi mà sao giờ anh lại phải quay lại

Nó vừa nói vừa giờ giờ những trang khác xem thử, toàn bộ những trang sau đều là những cảnh đã quay rồi và phát luôn rồi mà bỏ mất mấy giây đơ người của anh. Nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, anh nói:

- À, tại bây giờ phải dùng những cảnh này cho tập cuối mà mấy cảnh đã quay lại mất nên mới phải quay lại.

Anh trả lời rất có tính thực nên hoàn toàn lừa được nó. Nó chỉ à ra tiếng rồi gật gật đầu tỏ vẻ hiểu ý rồi cũng không tra cứu gì thêm. Thấy nó như vậy thì anh mới nhẹ nhõm chứ nếu nó mà hỏi thêm điều gì thì anh cũng chả biết phải làm sao để dấu nó. Đầu óc anh nhanh nhạy thì đúng thật nhưng mà cũng chưa đến mức thần thánh mà có thể trả lời không bị sai sót được. Nó mà biết anh bảo nó đọc thoại là để đỡ ngượng vụ kia thì anh xấu hổ chết luôn á.

-Á

Bỗng nó kêu lên làm anh giật cả mình.

- Sao thế?

Anh quan tâm hỏi, từ từ tiến lại gần chỗ nó

- Con gì bay vào mắt em rồi

Nó vừa nói vừa quay mặt ra sau định đưa tay lên dụi mắt thì anh cản nó lại. Nắm chặt tay nó rồi quay đầu nó lại:

- Đừng dụi, để anh xem

Nói rồi anh đến gần nó, tìm kiếm con gì trong mắt nó rồi thổi nó đi. Những người ở đó chả mấy ai để ý tới hành động bình thường này nhưng lại có người quan sát này giờ đứng hình.

- Hôn nhau sao? Chụp hình, chụp lại mới được

Cô ta lấy máy ra chụp lấy chụp để. Nhìn những tấm hình trong máy cô ta nhếch mép nhìn nó đang cười, nghĩ bụng “ Lần này mày chết chắc rồi”

END CHAP 20

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 21

Chương 21

Sáng sớm ngày hôm sau, một chiếc máy bay hạ cánh xuống sân bay Nội Bài. Một cô gái nhỏ nhắn, xinh đẹp trông mặt còn trẻ nhưng ăn mặc lại rất sang trọng từ từ kéo va ly ra ngoài. Bước lên chiếc xe sang trọng đang đợi sẵn, cô gái tháo mất kính xuống, tĩnh lặng không nói gì. Chiếc xe từ từ lăn bánh bỏ lại đằng sau một sân bay náo nhiệt và ồn ào.

- Tiểu thư, chắc tiểu thư cũng mệt rồi, tôi đưa tiểu thư về nghỉ

Ông tài xế già cung kính nói nhưng cô gái hoàn toàn tĩnh lặng, một lúc sau mới lên tiếng:

- Đưa tôi đến XYZ ngoại ô thành phố

Nói rồi cô gái đưa điện thoại lên nhìn bức hình một đôi nam nữ đang rất giống hôn nhau, ánh mắt bỗng trở nên sắc lạnh, nắm chặt cái điện thoại trong tay. Chiếc xe vẫn đều đều lăn bánh đến địa điểm cô gái đã chọn. Không một tiếng nói được phát ra chỉ có tiếng động cơ chạy đều đều.

- Ê, sao bà lại ra đây?

Nó ngơ ngác nhìn Nhi xinh đẹp trong bộ váy trắng đang đi sau mình

- Hôm nay tôi đi với bà, chị Vy cho tôi nghỉ hôm nay mà bà không có ở nhà tui ở nhà một mình chán chết nên đi với bà cho vui, nhân tiện để gặp được người nổi tiếng.

Nhi nháy mắt cười với nó, nó cũng tươi cười nhìn Nhi

- OK. Hoan nghênh. Hoan nghênh

Nói rồi cả nó và Nhi lên xe, bỗng thấy bóng người của ai đó liền quay lại:

- Anh cũng định theo

- Sao đâu? – Phong thông thả và xe ngồi cạnh Long.

- Anh thật là mặt dày mà, ai cho đi mà đi – Nhi đang ngồi ở trên cũng quay xuống nhìn Phong

- Anh Long cho em theo nhỉ? – Phong quay sang nhìn Long tìm kiếm đồng minh nhưng thật không ngờ:

- Anh đồng ý cho chú đi lúc nào nhỉ?

- Hahahahahaha – Nó và Nhi phá lên cười

Phong thì tức muốn chết, Long chỉ mỉm cười nhưng mắt anh thì đậm ý cười. Chiếc xe chở bốn người từ từ lăn bánh.

Nó và Nhi ngồi trên nói đủ chuyện trên trời góc bể. Nó khoe đủ người nó gặp, khoe chị Huyền Huyền xinh đẹp, khoe chị Thảo thân thiện, khoe đủ thứ với Nhi. Nhi nhà mình cũng đâu vừa, khoe đủ ca sĩ mà mấy nay mình tình cờ đi với chị Vy gặp được. Hai người vui vui vẻ vẻ nói chuyện. Vì Nhi tóc dài lại thả nên hơi vướng mà với tính cách của bà này thì bà tóm tóc lại rồi vứt ra sau ghế ngồi. Phong ngồi sau không có việc gì làm, thấy tóc Nhi thả nên với tay nghịch nghịch. Hết quay vòng tròn lại quần quần mấy sợi vào. Sau khi đọc xong lại một lượt kịch bản, Long quay ra thì thấy thằng em đang thích thú nghịch tóc như trẻ con mà bật cười. Hai thiếu nữ ngồi trên nghe thấy anh cười cũng quay xuống hóng chuyện. Vì Phong đang nắm chặt tóc nên khi Nhi quay xuống thì tóc bị kéo căng ra, đau đến mức kêu toáng lên. Phong lập tức thả tay ra, trả lại mái tóc rối bù xù của Nhi. Nhi nhìn tóc mình đang rối bù rồi lại nhìn Phong, ánh mắt như phóng ra tia lửa điện làm Phong sợ toát cả mồ hôi.

- Anh bị khủng à!!!!

Nhi hét toáng lên, với tay ra đằng sau đánh lấy đánh đề Phong, Nhi cứ đánh điên cuồng, đánh không ngừng nghỉ. Còn Phong thì vừa né vừa rớt rít xin lỗi

- Xin lỗi... anh không cố ý... á đau.. anh xin lỗi rồi mà.. đau đau... Đã bảo đau rồi mà, em mà đánh nữa anh hôn em đấy!!!!

Phong tự dưng nắm chặt hai tay Nhi lại, nhìn thẳng vào mắt cô làm cô giật thót. Cả Hân và Long nghe thấy câu đấy cũng tròn tròn mắt, miệng không tự chủ mở to ra. Lúc đầu Nhi còn không tin, cô vẫn giãy giụa nhưng Phong từ từ với người tới gần Nhi thì cô mới đứng hình, nín thở nhìn anh chùng chùng. Đến khi hai người chỉ cách nhau vài xăng ti mét thì Nhi mới hét lên

- Rồi, không đánh nữa

Nhi nhanh chóng rút tay lại quay phắt lên trên, mặt đỏ bừng, tim đập thình thịch. Phong thấy thế thì cười cười vui vẻ, thư thái ngả lưng ra sau, dán mắt mình vào Nhi. Nhi, cô như biết Phong đang nhìn mình nên không hề ngoảnh lại phía sau, mặt vẫn đỏ ửng và tim vẫn đập loạn. Hân và Long nhìn Phong cũng cười cười đầy ẩn ý.

Đúng lúc này chiếc xe dừng lại trước phim trường. Nhi vội vàng bước xuống để tránh ánh nhìn của Phong, nó chạy theo sau. Vỗ vai con bạn thân:

- Còn dám nói không có gì. Nói? Hai người đến bước nào rồi?

- Có gì là có gì, chả có gì hết. Bà đừng ở đó đoán linh tinh.

Nói rồi Nhi đi lên phía trước thật nhanh, thật ra thì đây không phải là lần đầu tiên, cũng mấy lần rồi, cứ mỗi lần cô đánh Phong là y như rằng anh lại nói như thế. Mặc dù biết là anh ta có gan làm nhưng không hiểu sao cô vẫn muốn thử xem anh có gan làm thật không. Cô mong chờ gì sao?

Nó đứng nhìn con bạn đang bước đi phía trước, lắc đầu:

- Thích người ta rồi còn chối. Thật là...

Rồi nó cũng bước đi theo con bạn mà chẳng chịu nhìn đường, chẳng may vấp vào một hòn đá ngã bịch xuống đất.

Còn hai mỹ nam đi ở sau cũng đang nói chuyện vui vẻ:

- Có vẻ chiến thuật của cậu rất thành công - Long

- Đương nhiên rồi, chả ai là em không cưa được hết – Phong vênh váo

- Cậu thì giỏi rồi, đừng làm tổn thương người ta.

- Em biết rồi

Đang nói chuyện thì thấy nó bị ngã. Long nhanh chóng đến chỗ nó, đỡ nó dậy, phui chỗ bụi, quan tâm hỏi:

- Em không sao chứ?

Nó nhăn nhó vì bị đau nhưng vẫn giả bộ cười

- Hi, không sao ạ

- Đi đứng không chịu cẩn thận

Anh trách nhẹ nó rồi đưa tay định kéo tay nó khoác lên vai anh để anh đỡ đi nhưng nó nhanh chóng từ chối. Bảo nó có thể tự đi được với cả đây là phim trường, nó không muốn gây sự chú ý:

- Em ổn mà, không sao đâu, em tự đi được

Nói rồi nó kiên cường bước lên, đúng là đau thật nhưng không bị tụt chân nên không sao. Long nhìn theo bóng nó mà có chút đau lòng. Phong nhìn anh trai mình đang quan tâm nó mà vui trong lòng. Đã rất lâu rồi, Phong không thấy anh trai tỏ rõ sự quan tâm đến ai như thế. Thật sự có một chút vui vẻ. Muốn báo ngay cho chị Vy biết. Hình như cái ổ khóa trong tim Long đã tìm được chìa khóa.

Rồi hai anh em đến chỗ Hân và Nhi mà chẳng ai hay biết rằng đằng sau có một chiếc ô tô đang đậu gần đấy. Trong đấy có một người con gái xinh đẹp với ánh mắt sắc lạnh đã nhìn thấy hết những gì vừa xảy ra. Bàn tay cô ta nắm chặt thành nắm đấm.

- Hân, tôi không biết cô là ai nhưng anh ấy là của tôi, trước kia, và bây giờ cũng vậy. Cô, không bao giờ được đụng tới!!!!!!

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22

Chương 22

Bốn người Hân, Long, Phong, Nhi cùng nhau bước vào phim trường tạo nên một làn sóng lớn. Những diễn viên ở đây đều đã quen với Long và Hân nhưng còn Phong và Nhi thì là lần đầu tiên. Hai người họ cũng đâu phải không có nhan sắc đâu, nhan sắc ngút trời đó chứ.

Bốn người vui vẻ đến chỗ ngồi, hôm nay không thấy chị Huyền Huyền mà chỉ thấy chị Thảo đang ngồi trang điểm gần đó. Nó liền lôi Nhi đến chỗ chị:

- Đi theo tui, tui giới thiệu mỹ nữ cho

Nhi chạy theo nó đến chỗ chị Thảo, nó vui vẻ chào hỏi:

- Em chào chị

Chị Thảo đang ngồi trang điểm nghe nó gọi thì quay ra, cười tươi

- À, Hân à, hôm nay có bạn hả?

- Dạ, đây là Nhi, bạn thân nhất của em

- Em chào chị - Nhi thân thiện chào hỏi

Chị Thảo cũng chào hỏi Nhi, ba chị em nói chuyện vui vẻ với nhau. Bỗng nó nhớ ra chuyện gì đó, liền hỏi:

- Chị, chị Huyền Huyền không đến ă?

- À, hôm nay chị ý không có cảnh quay nên không tới

- Không có cảnh quay, có mà, hình như vừa đổi sáng nay- nó ngạc nhiên rồi quay sang hỏi Long

- Anh, hôm nay chị Huyền Huyền có cảnh quay đúng không?

- Ừm, có cảnh, tại kịch bản vừa đổi- Long tỉnh bơ trả lời

- Bà thấy chưa, là nhỏ đó đó

- Ừm – cô gái còn lại nhìn nó chăm chăm, cắn chặt môi dưới

- Sao không ra cho nhỏ đó một trận?

- Ngu à? Nhỏ đó đang ở cùng Long, ra đánh nó bây giờ có mà chết à? Với cả cô ta cũng chưa làm gì quá quá đáng

- Giờ tôi mới biết bà hiền như thế đấy

Cô gái kia lườm người bên cạnh làm người đó im bặt, không nói một tiếng nào

- Nhét cái này vào trong túi của cô ta, coi như thông báo trước cho cô ta một tiếng

Cô gái đó đưa cho người bên cạnh một mẩu giấy, ánh mắt vẫn không ngừng phóng tia lửa điện tới nó

- Bà sao thế

Nhi hỏi nó khi thấy nó đang ngơ ngác ngó nghiêng xung quanh. Nghe thấy Nhi hỏi vậy thì mọi người cũng nhìn về bất thường của nó

- Tôi có cảm giác ai đó đang nhìn mình, lạnh hết cả sống lưng rồi

Long, Nhi, Phong liền ngó xung quanh. Chẳng ai nhìn thấy gì

- Làm gì có ai nhìn đâu- Phong lên tiếng sau khi quan sát kỹ một lượt

- Bà đừng ảo tưởng nhan sắc nữa được không? Ở đây bà không phải là người đẹp nhất đâu – Nhi trêu nó

- Chắc em nhạy cảm quá đó Hân, lại đây, đọc kịch bản với anh- Long nói, hướng mắt nhìn chiếc ghế bên cạnh

Không hiểu sao, từ lúc đó anh lại sinh ra thói đọc kịch bản với người khác, chính xác hơn là đọc với Hân. Trước nay anh đều không như thế, chưa từng đọc kịch bản trước với ai cả.

- Dạ

Nó gật đầu rồi ngoan ngoãn ngồi xuống ghế, mặc dù vẫn còn cảm giác bị nhìn nhưng nó cũng yên tâm hơn khi ở đó có Long, Nhi và cả Phong nữa.

- Anh, em... em...thật sự thích anh- nó rụt rè nói

Long nghe vậy ngạc nhiên, nhìn chăm chăm nó. Nó vẫn chả để ý, chỉ yên lặng đợi Long thoại nhưng mãi không thấy anh lên tiếng thì ngẩng mặt lên, giương mắt nhìn anh:

- Sao anh không nói đi?

- Em nói cái gì đấy?- Long vẫn ngỡ ngác

- Thì đọc thoại- mắt nó mở to, ngây thơ trả lời

Long phì cười, gõ nhẹ lên đầu nó:

- Nhảm cảnh rồi cô ơi, đầu óc để đầu đấy

Nghe anh nói vậy nó mới ngỡ ngơ nhìn xuống số trang, vẻ mặt như vừa phát hiện ra một việc trọng đại quan trọng nào đó.

- Hi, em nhảm thật

Nó cười cười rồi nhanh chóng lật sang trang đúng, Long thì cứ thế cười tươi nhìn vẻ ngốc ngếch hiếm có của nó.

- Hồ ly! Giả tạo!- cô gái nào đó rít khẽ

- Tui trả thù giúp bà- Người bên cạnh cười nham hiểm

Rồi cô gái đó bước ra khỏi chỗ khuất cách chỗ nó một khoảng

- Anh, có phải người kia đang nhìn chúng ta không – Nhi huých nhẹ tay Phong đứng bên, hướng mắt tới chỗ mà cô gái vừa nãy đi ra. Ở đó có một cô gái mặc đồ da màu đen, đang nhìn về phía chúng nó

Phong liền đưa mắt theo Nhi, đúng lúc cô gái kia đeo kính lên và sải bước ra xe nên Phong chỉ nhìn thấy nửa mặt. Nhưng ngay sau khi nhìn thấy cô gái đó, Phong lập tức đứng hình: “Chẳng nhẽ là cô ta, cô ta đã về nước” Phong đứng như trời trồng nhìn cô gái đó lên xe cách đó không xa mà không để ý Nhi đang nhìn mình:

- Bị sao thế?

- Hờ??? À, không sao, chỉ cảm thấy người này từng gặp rồi.

Phong vẫn chưa chắc chắn, chẳng phải bảo sẽ không về nữa sao, sao lại có mặt ở đây được, chắc không phải đâu

- Hờ, thấy gái đẹp là bảo quen ngay- Nhi mỉa mai

Phong há miệng giả vờ ngạc nhiên, nói nhỏ vào tai Nhi:

- Em ghen à?

Nhi nghe vậy thì ngạc nhiên, tìm tự dưng đập mạnh, hung hăng

- Hờ, ai thèm ghen, ghen cái đầu anh ý

Nói rồi Nhi ra chỗ nó ngồi bỏ mặc anh chàng nào đó đang đắc chí cười tươi “Không uống công hôm nay theo đi mà”

END CHAP 22

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 23

Đúng lúc đó, đạo diễn- chú Minh đi đón chỗ chùng nó đang ngồi

- Long, Thảo hai đứa có số của Huyền Huyền không gọi cho cô ấy ngay, quay phim gì mà giờ còn chưa tới

- Chú, chú đừng tức giận, hình như chị Huyền Huyền không biết đã sửa kịch bản và hôm nay diễn nên chưa tới thôi chú

Chị Thảo thấy chú Minh có vẻ đang tức giận nên nhẹ nhàng đỡ cho chị Huyền Huyền.

Thấy vậy Long cũng lên tiếng:

- Chú đừng vội, cháu gọi cho chị ấy

Nói rồi anh lấy điện thoại ra gọi, nó, Nhi, Phong chỉ đứng yên nghe không tiện lên tiếng.

Ba người đưa mắt nhìn nhau, thật thâm mà, vừa nhắc đến chuyện ý xong thì chú Minh ra hỏi. Hầy.

Một lúc sau không thấy động tĩnh gì, chú Minh vội hỏi:

- Chưa nghe sao?

- Chưa ạ- anh vẫn áp điện thoại vào tai, nhẫn nại chờ đợi còn chú Minh thì sốt ruột đến mức cứ xoay vòng vòng tại chỗ. Bỗng Long lên tiếng

- Nghe máy rồi

Tất cả đều tập trung vào anh

- Alo, chị đang ở đâu, sao chưa tới?

-

- Còn cần bao nhiêu lâu nữa?

-

- Rồi, chị đi nhanh lên nhưng nhớ cẩn thận đấy

Nói rồi anh cúp máy, tất cả mọi người đưa mắt tò mò về phía anh, kiểu hỏi: “ Thế nào rồi?”

- Chị ý bảo chị ý đang trên đường đến đây, do bận lịch trình mà sáng nay chị mới biết mình có cảnh quay nên không tới kịp, khoảng ba mươi phút nữa chị ý tới

Tất cả đều hiểu, cả chú Minh cũng hiểu nhưng chú vẫn lo lắng:

- Nhưng đây là cảnh quay với diễn viên khách mời, họ còn có lịch trình của họ, chỉ sợ không đợi được Huyền Huyền đến

Nghe chú đạo diễn nói vậy ai cũng lo lắng, đúng lúc này có một cô gái đi đến, lên tiếng:

- Đạo diễn, tôi đã đợi cả tiếng đồng hồ rồi, sao vẫn còn chưa diễn nữa

Chú Minh vội vàng quay lại. Đó là cô diễn viên khách mời của đoàn phim vừa nhắc tới, không có tài năng mấy nhưng do nhà tài trợ yêu cầu phải có cô ta trong phim nên cô ta là diễn viên khách mời. Cô ta thuộc dạng người chảnh chọe, cậy nhà giàu, có người chống lưng nên rất hay ra oai với tất cả mọi người, ví dụ điển hình là bây giờ. Cô ta đang tỏ vẻ cáu gắt với đạo diễn- người đáng tuổi bố của cô ta.

- Tôi xin lỗi, do một số vấn đề nên nữa chính đến hơi muộn, cô có thể đợi thêm một chút được không

Chú Minh đạo diễn phim nói chuyện lịch sự với cô ta nhưng cô ta lại càng tỏ vẻ:

- Hơ, thế ông bảo tôi phải đợi cô ta đến bao giờ, tôi cũng rất bận, không rảnh để đợi cô ta

Nghe cô gái kia nói thế thì chị Thảo ngồi bên cạnh bĩu môi, xì một tiếng rõ dài, anh Long không tỏ rõ nhưng cũng biết anh đang nhàm chán, Phong thì rõ mồn một, nhìn thẳng cô ta bằng ánh mắt khinh thường, chỉ có nó và Nhi là đang ngạc nhiên cực độ khi nhìn thấy tình cảnh này. Tình cờ thấy vẻ mặt của chị Thảo, nó và Nhi không ai bảo ai dẫn lùi ra sau, đến gần chỗ chị Thảo, thì thào hỏi:

- Chị, chị ta là ai mà dám ăn nói như thế?

- Là người chẳng ra gì, cậy có người chống lưng giàu có nên nghĩ muốn làm gì thì làm. Xi, làm như bận lắm ý, cả năm may ra có cảnh quay quần chúng mà còn tỏ vẻ. Hừ!!!

Chị nói xong rồi lườm cô ta một cái cho bõ tức. Nó và Nhi nghe xong cũng ngẩn người, cũng bắt đầu thấy cô ta đáng ghét.

Còn ở chỗ chú Minh thì:

- Tôi không đợi nữa, nếu giờ không quay thì tôi đi về, nhà tài trợ có không tài trợ nữa cũng không phải là lỗi của tôi- cô ta hống hách uy hiếp chú Minh. Tất cả bọn nó ở đây không ai được phép nói câu nào vì chú không cho nói, mà trong lòng ai cũng tức anh ách, chỉ muốn chửi cô ta cho bõ tức. Ấy vậy mà chú Minh vẫn rất bình tĩnh nói với cô ta:

- Cô cứ bình tĩnh đã, nếu không đợi được vậy chúng tôi sẽ tìm người thay thế Huyền Huyền diễn cảnh đó với cô

Cô ta nghe thế tỏ vẻ cũng được, nhưng trong lòng lại mừng thầm:

- Thôi thế cũng được, mặc dù chỉ có Huyền Huyền mới xứng đáng với tôi nhưng giờ tôi rất bận nên cô, đóng cùng tôi đi

Cô ta nói và chỉ vào nó làm tất cả mọi người ở đây đều bị làm cho ngạc nhiên cực độ, nó hỏi lại

- Tôi... cô bảo tôi á?

Nó chỉ vào mình, mắt vẫn mở to

- Chứ chả cô thì ai, lo làm cho tốt đi

Nói rồi cô ta bỏ đi, vừa quay lưng lại cô ta liền đưa mắt ra xa, nơi có hai người con gái đang đứng đấy, nháy mắt báo hiệu mọi việc đã xong, rồi miệng cười nham hiểm

Hai người con gái kia ở bên chiếc ô tô sang trọng cười thích thú, ánh mắt không giấu nổi tia vui mừng cũng như vô cùng nham hiểm

Còn đằng này thì.....

Nó sốc muốn chết, mắt vẫn còn mở to, miệng vẫn còn há hốc, “Sao lại là mình?” Câu hỏi đó nó cứ quẩn quanh đầu nó từ bấy đến giờ. Mà không chỉ có nó, tất cả mọi người đều rất ngạc nhiên duy chỉ có anh Long là không tỏ rõ nhất

- Là tớ sao? Nó ngờ ngác hỏi Nhi

Nhi cũng chả hơn gì nó, ngây ngốc gật gật đầu

- Cô ta muốn làm cái trò gì vậy?- chị Thảo tức giận lên tiếng

- Cháu làm được không?/ Em muốn thử không? – cả chú Minh và Long đều lên tiếng

Nó chăm chăm nhìn hết anh rồi tới chú. Đầu óc nó loạn hết cả lên, tình huống đó hoàn toàn là bất ngờ, nó bị loạn rồi

“Có nên thử không?”, “Nếu không làm thì cô ta lại sẽ tiếp tục làm khó chú”, “Chỉ cần quay một đoạn ngắn thôi mà, vừa giúp chú, giúp chị Huyền Huyền còn cả anh Long nữa nhỉ?” Nó nghĩ thế và kiên quyết trả lời

- Cháu sẽ làm

Chú Minh dù vui nhưng không khỏi lo lắng cho nó, nó chưa từng diễn trước máy quay bao giờ, cũng chưa có xem qua kịch bản và quan trọng hơn là đây lại là cảnh quay có bạo lực.

- Cháu chắc chứ?

- Dạ chắc!- nó trả lời không cần suy nghĩ

- Cháu đọc qua kịch bản đi rồi hãy trả lời chú

- Nó đọc tờ kịch bản chú đưa cho, nó đơ người khi đọc, đó là cảnh nữa chính bị tát oan bởi người bạn của nữ phụ(do cái cô diễn viên khách mời kia đóng)

- Cô ấy sẽ tát cháu sao?

- Cái gì?/ Thật sao?

Long và chị Thảo liền nhìn vào phần kịch bản của nữ chính

- Trời ơi! Sao lại có chuyện này?

- Em không cần làm đâu, anh đi nói chuyện với cô ta- Long giờ thì anh kiên quyết phản đối nó đồng ý diễn thay chị Huyền Huyền, lo cho nó quá mà.

Nhi và Phong cũng gật đầu đồng ý với ý kiến của Long nhưng tính nó là thế, đã quyết là làm thì sẽ làm, nó liền lấy lại vẻ bình tĩnh, rống rạc nói

- Không!! Em sẽ diễn!

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 24

Nó đứng lên và đi đến chỗ chị trang điểm, cười tươi nhẹ nhàng nói:

- Chị trang điểm giúp em với ạ

Chị make up ngơ ngác nhìn chú Minh, nhận được cái gật đầu của chú chị mới cười tươi bắt tay vào công việc thật nhanh. Chú Minh bảo người trợ lý mang trang phục diễn của Huyền Huyền cho nó mặc. Vì nó thấp hơn chị Huyền Huyền khá nhiều nên nó phải đi một đôi cao gót cao nghều, nó chưa thử đi cái đôi giày cao như này lần nào nên cũng có chút sợ nhưng cuối cùng cũng đứng lên được. Còn những người anh chị em thân thiết của nó thì đang lo cho nó, với cái vẻ hống hách của cô gái kia chắc chắn cho nó yên mà diễn đâu.

- Sắp có kịch hay để xem rồi

- Đúng vậy, tôi đi gặp cô ta một chút, bà ở đây vui vẻ xem vở kịch đầu tiên tôi tạo ra nhá

Nói rồi cô gái kia từ từ thong thả bước những bước trên ngạo nghễ trên đôi giày cao gót nhọn hoắt đến chỗ quay phim. Đứng bên cạnh người diễn viên khách mời kia, thì thầm

- Làm cho tốt vào, tát càng mạnh càng tốt

- Ê, bà có chắc là bà sẽ diễn với bà cô đánh đá đó không vậy?

Nhi quan tâm hỏi nó. Lúc này anh Long và chị Thảo đang đi thay trang phục diễn, chỉ còn lại Nhi, Phong và nó đang chăm chú đọc kịch bản.

- Phải đấy, anh có cảm giác không lành

Phong cũng lo lắng cho nó nhưng nó chỉ mỉm cười

- Em sẽ làm tốt thôi

Nói rồi nó đặt tờ kịch bản xuống rồi vững vàng bước trên con đường đến chỗ quay. Thật là không dễ dàng cho nó bước đi trên đôi giày cao này mà, đi được vài bước mà nó tí thì ngã.

Ở đằng sau, Nhi nhìn nó suýt ngã lên tiếng

- Đúng là lo chết đi được

Phong cũng gật đầu đồng ý. Đây là lần đầu tiên hai con người trời đánh này ở gần nhau mà không xảy ra cãi cọ đấy. Hai người cứ đứng đấy nói chuyện, nhìn theo hướng nó mà lo lắng không hề để ý rằng có một người đang ở đằng sau. Cô ta đang nhét một cái gì đó vào túi xách của nó. Nhanh chóng làm xong mà nhẹ nhàng lần đi với nụ cười nửa miệng thấy mà ghét

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25

- Máy quay chuẩn bị - chú Minh nói qua cái loa

Long và chị Thảo đang ngồi cạnh chú Minh- nơi nhìn rõ diễn viên diễn nhất mà không ngừng lo cho nó. Nhưng dù sao đây cũng là một dịp tốt để xem khả năng diễn trước máy quay của nó, cho nó thêm kinh nghiệm diễn. Nói chung là cũng có ích cho nó sau này.

Ở đằng kia, nó đang đối mặt với “bà cô chánh chọe”. Cô ta nhìn nó bằng ánh mắt sắc lạnh làm nó lạnh hết cả sống lưng nhưng nó vẫn cố tỏ ra bình tĩnh, nhẹ nhàng nói:

- Mong chị giúp đỡ thêm

Cô ta không thèm trả lời

- Chuẩn bị. Diễn!!!

Khẩu lệnh của chú Minh vang lên, đồng thời, ở hai nơi nào đó cũng vang lên tiếng cười thích thú

- Vỡ kịch trả thù bắt đầu

- *Cô là ai mà dám động vào anh ấy, dám làm cho bạn thân tôi phải đau khổ, hà?*

Cô diễn viên kia hét lên. Mắt tròn trũng trũng. Công nhận vai này hợp với cô ta ghê, không cần phải diễn nhiều cũng rất đạt.

- *Cô... cô nói cái gì tôi không hiểu*

Nó ngạc nhiên, diễn xuất của nó đúng là rất tự nhiên làm người khác cũng phải kinh ngạc. Chú Minh và chị Thảo đều ngạc nhiên nhìn nó, đúng là rất đúng tinh thần nhé. Còn Long thì anh chỉ nhìn nó diễn, âm thầm nhận xét

- Diễn có tiến bộ

- *Hơ, đừng có giả bộ ngây ngô trước mặt tôi, cái đồ hồ ly tinh*

Nói rồi cô ta tát mạnh vào má nó. Cô ta dùng hết sức để tát nó. Cái tát đó mạnh đến nỗi mà ở chỗ đạo diễn, Long và chị Thảo còn nghe thấy tiếng “chát” rất to. Chị Thảo lúc ý ngạc nhiên đến mở to cả mắt. Nó dù cũng đã chuẩn bị kĩ tâm lý, cố gắng đứng thật vững trên đôi giày cao gót nhưng lực cô ta dùng quá lớn nên đầu nó theo hướng đánh mà quay theo. Đôi giày cao gót còn làm nó khó đứng vững, một bên giày bị lệch ra khiến nó mất thăng bằng mà ngã ụch xuống đất

- AAAAAA

Nó hét lên theo bản năng

Vừa thấy cảnh ấy, chú Minh vội vàng đứng dậy, hét lớn:

- CẮT!!!!

Long, Thảo, Nhi Phong từ hai nơi chạy đến chỗ nó. Do ở gần nhất nên Long chạy tới trước, đỡ nó để nó đứng vững

- Em không sao chứ?

Anh hỏi nó, một tay đỡ nó, một tay đưa mặt nó lại gần xem xét. Trời ơi! Năm ngón tay vẫn hằn in trên mặt nó đỏ lù. Nó đau đến nỗi mà mắt nó theo lượt tự nhiên mà đã rung rung ấy vậy mà nó vẫn cười

- Em không sao

Anh nhìn cái bàn tay in hình lên mặt nó mà đau lòng, nhìn nụ cười cố tỏ ra mạnh mẽ của nó anh còn đau lòng hơn. Bất giác đưa tay lên má nó, ân cần hỏi:

- Đau lắm phải không?

Nó nhìn anh, ánh mắt chứa đầy những tia yêu thương, lo lắng. Giờ anh với nó đang ở rất gần nhau, rất gần nhau, cảm nhận bàn tay anh chạm lên má nó làm nó thoáng hoảng hốt.

Vào giây phút này, nó cảm thấy xung quanh không còn ai hết, chỉ có nó và anh, chỉ muốn gật đầu, chỉ muốn nói với anh rằng “Em đau lắm” để anh quan tâm thêm nhưng nó nhanh chóng bị cắt đứt vì có người nào đó giả bộ lên tiếng:

- Ôi, tôi xin lỗi, tôi không có ý, phải làm sao đây

Cô ta giả bộ quan tâm nó. Giả bộ tay chân luống cuống không biết phải làm thế nào. Nhờ có cô ta mà tâm trí nó trở lại bình thường, vội vàng cố gắng đứng thẳng để cách xa anh một chút, gượng cười

- Không sao đâu, em vẫn ổn

- Cô làm gì mà tát mạnh vậy hả?

Lúc này chị Thảo chạy đến và tức giận nói cô ta nhưng cô ta chỉ im lặng không nói gì. Chị Thảo cũng chẳng thêm truy cứu, vội vàng đưa nó ra chỗ nghỉ để chườm đá cho nó đỡ sưng lên. Long cũng một tay giúp chị. Chú Minh đã cho tạm nghỉ để xem nó thế nào.

Vừa quay ra thì Nhi và Phong cũng chạy đến, vì ở xa nên họ chạy tới hơi muộn hơn, không ai bảo ai, Nhi và Phong cùng hỏi

- Bà không sao chứ?/ Em không sao chứ?

Nó vẫn cười đáp lại

- Không sao.

Rồi cả bốn đến chỗ nghỉ ngơi ngồi, bỏ lại “hung thủ” đang nháy mắt với hai người nào đó đang nhếch mép cười. Bất thành linh Phong quay lại nhìn cô ta, thấy cô ta nhìn về phía xa với nụ cười hiểm ác. Phong nhìn theo hướng đó, phát hiện ra hai người, một trong số đó là người anh quen, trong lòng tự đưa ra kết luận “Võ Thiên Trang, cô ta về nước rồi”

Xa xa, nơi mà hai cô gái đang nở nụ cười thỏa mãn

- Diễm My, bà làm tốt lắm, không hổ danh là bạn thân của Võ Thiên Trang này

- Đương nhiên rồi

- HẢHHAHAHA

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 26

Chương 26

Vừa vào chỗ nghỉ, nó được dìu xuống ngồi nhẹ nhàng. Nhi nhanh chóng chạy đi lấy đá để chườm cho nó, Phong thì lấy khăn, chị Thảo đau lòng nhìn nó, miệng không ngừng chửi người kia

- Cô ta làm gì mà tát mạnh thế không biết! Biết rõ là cố ý mà. Khổ thân em tôi, đau phải biết

Chị cứ kêu đau hộ nó còn nó chỉ cười cười nhìn chị, lắc lắc đầu. Trong khi đó Long đứng ở một bên quan sát gương mặt đỏ ửng của nó mà lòng cảm thấy đau như mình bị vậy.

Một lúc sau Phong và Nhi quay về, Nhi nhanh chóng chườm đá lên vết thương cho nó, cái cổ chân nó bị trẹo đến mức đỏ cả lên. Long bây giờ bỗng đứng ngồi xuống trước mặt Hân, nhẹ nhàng nhắc chân nó lên trước mặt tất cả mọi người, anh từ từ quan sát, ánh mắt chứa tia đau lòng nhìn chỗ sưng đỏ dễ thấy của anh làm ai cũng thấy ngạc nhiên. Nhìn một lúc làm nó ngại đến mức mặt đỏ bừng, anh bất ngờ ngẩng mặt lên, chạm vào ánh mắt nó, vội vàng tránh né, nó nhìn sang hướng khác. Anh chỉ đứng dậy, nói với Phong bên cạnh

- Em xem chân cho Hân hộ anh

Rồi anh né đường cho Phong qua, nói gì thì nói chứ việc trị nết cái trật mắt cá chân này là nghề của Phong rồi. Một mình chứng hùng hồn là Nhi chứ ai. Chính vì thế mà Nhi cũng gật đầu, đẩy nhẹ Phong ra chỗ Hân.

- Để anh xem chân, có đau một chút em chịu nhé

Nói rồi anh dùng lực mạnh vào chân nó, cảm giác đau lập tức truyền lên não, nó kêu lên

- AAAA!!!!

Nó kêu mà ai cũng hoảng nhìn Phong. Phong chỉ gạt đầu ý bảo không sao nữa.

Một lúc sau, thấy mặt và chân nó đỡ sưng thì mọi người mới yên tâm hơn. Lúc này chị Huyền Huyền vừa đến, chị phải nhanh chóng đi diễn lại cảnh quay vừa nãy bị hỏng nên không để ý nó lắm. Chị nhanh chóng đến chỗ quay phim. Cảnh quay lần này là cảnh vừa rồi nó phải diễn, rõ ràng lần này cô gái kia tát nhẹ tay hơn và có ý nê nang chị Huyền Huyền. Thấy vậy cả Nhi và Phong đều nhìn nhau, đồng thanh nói:

- Rõ đúng là cô tình!

Nói rồi hai người chùng chùng mắt nhìn nhau, Nhi

- Anh nói theo tôi làm gì? Hà?

Phong cũng không chịu thua

- Là em nói theo anh mà!

Nhi nhìn Phong chằm chằm, ấy thế là cuộc chiến giữa hai người này lại bắt đầu như thế.

Chị Thảo và anh Long đã ra phim trường để diễn từ lâu, phía sau chỉ còn nó ngồi trơ chơi đặng sau. Buồn buồn không có việc gì làm, nó đưa tay lục túi sách lấy điện thoại ra chơi. Mà khổ ghê, cái chân thì đang đau muốn chết mà cái bà nó lại ở xa tầm với của nó. Ngán nên nó mãi mới với được cái dây túi, kéo kéo mãi mới được cái túi thì không ngờ nó lại vướng vào chai nước bên cạnh nên rơi bịch xuống đất cùng với cái chai. Chiếc túi rơi xuống, mọi thứ bên trong bị rơi hết ra ngoài, tại chân nó đau nên nó không thể ngăn chuyện đó được. Tiếng chai nước rơi xuống làm Nhi và Phong đang chiến tranh với nhau ở trên giạt mình quay lại. Thấy nó đang khổ sở loay hoay nhặt mấy thứ linh tinh dưới đất thì Nhi và Phong liền chạy ra giúp.

- Làm gì mà rơi lung tung vậy bà?

Nhi vừa nhặt giúp nó vừa hỏi

- Hi, tui chỉ định lấy cái điện thoại thôi nhưng không hiểu sao nó lại thành như vậy

Nó tỏ vẻ hối lỗi nói, nó cũng biết là dừng cuộc chiến của hai người họ nhưng chưa biết ai thắng thua là lỗi của nó mà.

Nhặt hết mọi thứ vào túi nó, Phong cầm cái điện thoại đưa cho nó

- Của em đây

- Cảm ơn anh

Nó vui vẻ nhận lấy và bắt đầu công cuộc cày game. Trong khi đó, Nhi đang cất túi sách lại chỗ cũ cho nó. Đang định ngồi xuống ghế thì cô phát hiện ra một mẫu giấy ở ngay gần chỗ túi nó rơi. Nhi nghĩ đó là giấy linh tinh của nó nên định nhặt vứt đi nhưng khi vừa nhặt lên, Nhi tình cờ nhìn được một vài chữ bên trong. Lợi dụng lúc nó đang cắm đầu vào cái điện thoại, Nhi từ từ quay người ra sau, nhẹ nhàng mở mẫu giấy ra đọc. Vừa đọc xong những chữ trong đó, cô đã thoáng giật mình hoảng hốt, trong đầu chỉ tự nhắc nhở “Cái này không phải của Hân đâu”

Thấy vẻ mặt hoảng hốt lần đầu nhìn thấy đó của Nhi, Phong thấy tò mò. Huých nhẹ tay Nhi làm cô quay ra nhìn anh, hất nhẹ cằm. Nhưng Nhi lại chẳng nói gì, chỉ nắm chặt cái mẫu giấy trong tay lại nhưng mọi nhất của nhất động của cô lại bị Phong nhìn rõ. Ngay lập tức lấy tờ giấy trong tay Nhi. Dù Nhi đã cố giữ chặt trong im lặng nhưng Phong đã lấy được. Phong bắt đầu nghi hoặc về nó- cái mẫu giấy đó là gì mà Nhi lại khư khư giữ nó không cho anh biết như thế. “Có phải thư tình không?” – Phong nghĩ thế. Thế là anh từ từ mở mẫu giấy ra trong khi mắt vẫn đang nhìn vẻ mặt hốt hoảng của Nhi đầy hứng thú. Chậm chậm đưa mắt đọc những từ ngữ có trong trang giấy, Phong đã bị sốc. Nhíu mày nhìn tờ giấy lần nữa, anh quay sang nhìn Nhi, tay hất nhẹ mẫu giấy. Nhi lấy mới ghé vào tai anh thì thầm

- Nó ở chỗ túi con Hân rơi, chắc không phải của nó đâu, đúng không?

Nhi hỏi xong nhìn Phong bằng ánh mắt lo lắng chứ không còn hoảng hốt như trước nữa. Bây giờ Phong đã biết, tình cảm của hai chị em nó tốt đến mức nào rồi. Phong nhìn vào mắt Nhi và gạt đầu, cùng tiến sát vào tai Nhi nói nhỏ

- Không phải đâu

Giọng nói kiên định mà ấm áp của Phong thì thầm bên tai là Nhi cũng an tâm hơn, không lo lắng cho nó quá phần nào. Nhi thở phào nhẹ nhõm, quay lại nhìn nó vẫn đang chăm chú chơi điện thoại mà nghĩ thầm

- “Bà dễ thương như vậy sao lại bị cảnh cáo được chứ, phải không?”

Còn Phong, sau khi Nhi quay lên, anh nắm chặt mẫu giấy trong tay, tia mắt ra xa, nơi mà trước kia anh nhìn thấy người quen của mình

- “Không phải là cô chứ, có phải là cô không?”

END CHAP 26

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 27

Chương 27

Suốt cả buổi sáng, nó chỉ được phép ngồi một chỗ. Chị Huyền Huyền cũng đã biết chuyện nên lúc quay xong cảnh đó liền chạy ra hỏi thăm nó. Tại lịch trình bận rộn nên hai chị em chỉ nói chuyện được vài câu thì chị Huyền Huyền lại phải đi. Chị Thảo và thầy của nó thì đang diễn ngoài kia, vất vả với cái nắng chói chang của mùa hè. Nhi thì đang đi mua đồ ăn trưa cho mọi người còn Phong thì khòì nói, ở đâu có Nhi ở đó có Phong. Muốn gặp Phong trong thời gian hè này thì cứ tìm Nhi, kiểu gì cũng gặp. Nhiều lúc nó cũng thắc mắc, cũng nghi ngờ liệu anh có phải giám đốc của một công ty lớn không vì lúc nào cũng thấy anh đi chơi, chẳng bận bịu như thầy của nó. Nó cứ cô đơn ngồi ở đây, thi thoảng có vài bà diễn viên đến nghỉ, miệng nó được hoạt động nói được vài câu chào hỏi khách sao rồi lại ngồi im tự kỷ với cái điện thoại.

Sau khoảng thời gian một tiếng rưỡi tự kỷ với cái điện thoại mà với nó mà nói thì dài cả một thế kỷ, cuối cùng thì Nhi và Phong cũng về. Hai người này về mang theo một đồng đồ ăn. Lúc này cũng đã đến giờ nghỉ trưa, sư phụ nó cũng đã quay trở lại.

Nhi và Phong nhanh chóng lấy đồ ăn ra, nó cũng định đứng lên giúp thì Nhi liền dí nó ngồi xuống

- Bà không phải làm gì hết, ngồi xuống cho tôi

Nó ngơ ngác nhìn con bạn, nó biết chăm sóc người khác từ khi nào vậy. Thế cũng vui nhưng mấy giây sau nó liền nghĩ “Ừa, bà này định coi mình như bệnh nhân gãy chân à mà không cho mình đứng lên” Càng nghĩ càng bất mãn, nó lại một lần nữa đứng dậy

- Để tui giúp với

Nó vừa lên tiếng thì cả bà người ở đây đều đồng thanh

- Em/ Bà ngồi yên xuống đi!!!!

Nó bị làm cho giật mình đến ngơ ngác, cái ý nghĩ vừa rồi của nó lại càng thêm chắc chắn “Mọi người coi mình là bệnh nhân gãy chân thật rồi!”

Thế là nó lại ngoan ngoãn ngồi xuống, ngắm nhìn mọi người lấy đồ ăn.

Nhi thì vụng về hết chỗ nói, lấy có ít thịt từ trong hộp ra mà cũng rơi tung tóe thế là bị Phong gõ cho một cái vào đầu. Còn Long thì đang gấp gấp cái gì đấy, bị hai con người kia che mắt rồi nên không nhìn thấy rõ. Nhưng nó không để ý đến chuyện đó, mà nó đang nhìn khuôn mặt anh, nhìn sự chăm chú của anh. Đúng là đẹp mà, nó nhìn không chớp mắt luôn.

Giờ anh trưa trôi qua vui vẻ, nó, anh, Phong, Nhi nói chuyện cười đùa với nhau nhiều hơn, có thể nói giờ nó và Nhi là một phần trong gia đình họ rồi

Nó rất vui về sau giờ ăn trưa thì đến chiều nó lại bị tự kỷ tiếp. Anh Long lại tiếp tục diễn xuất, mà hôm nay anh diễn nhiều hơn mọi hôm, kiểu như cố dồn hết lại để quay xong trong một ngày ấy nên vô cùng bận rộn. Còn Nhi và Phong, hai con người trời đánh ấy thì:

- Nhi, em muốn đi chơi không?

Phong lên tiếng mời

- Đi đâu cơ?

Nhi cũng rất hứng thú hỏi

- Anh chưa biết nhưng cứ đi đi, hôm nay trời rất đẹp mà

- Dạ, đi luôn

Nhi nhanh chóng nhận lời. Thật sự Nhi cũng rất muốn đi chơi mà. Ngay sau đó, Phong gọi cho tài xế mang xe của anh đến phim trường

- Hai người đi chơi à, em đi với không ở đâu một mình buồn chết

Nó bên cạnh nghe được kế hoạch của hai người này liền xin một chân đi theo. Cứ nghĩ là con bạn sẽ cho đi cùng như mình sáng này nhưng ai ngờ, Nhi lại nói:

- Bà ở đây đi, chân vẫn chưa hết sưng kia, đi có chơi được gì đâu mà đi, ở lại đi

Nói rồi Nhi chạy ra bàn lấy túi xách, vỗ nhẹ vai Phong, chỉ tay ra phía ngoài rồi chạy biến. Phong cũng nhanh chóng đi ra ngoài chỗ nghỉ, nở nụ cười tươi vẫy tay chào nó. Nó thì chẳng có tâm trạng nữa mà cười, nhìn theo bóng con bạn mà mặt buồn rười rượi lòng thầm mắng

- Nhi thúì, con bạn thúì, bà bỏ tui ở lại đây cô đơn một mình còn mình thì đi chơi với trai. Hừ!!!!

Nó tức muốn chết, mặt mày xám xịt luôn nhưng cũng chả làm gì được, chân vẫn đang đau mà hơn nữa là hai người kia đã cao chạy xa bay rồi.

Oa! ở đây đẹp thật đấy!

Nhi reo lên khi đang yên vị trong xe cùng với Phong

- Đợi xíu nữa anh sẽ cho em thấy chỗ này đẹp hơn, thế này đã là gì

- Thật á? Thế phải xem mắt thẩm mỹ của anh thế nào rồi

Nhi quay sang nhìn Phong, đùa đùa nói

- Được thôi, anh sẽ cho em thấy con mắt thẩm mỹ của anh tốt đến mức nào

Phong dương dương tự đắc trả lời Nhi

Nhi nhà mình cũng không nói gì nữa, chỉ mỉm cười nhẹ rồi lại quay ra cửa sổ nhìn cảnh vật hai bên đường đang chạy qua trước mắt mà thôi

Nụ cười nhẹ đó của Nhi lại khiến cho tim ai kia xao xuyến rồi.

Hai người họ cứ đi, cứ đi cho đến tận bốn giờ chiều mới dừng lại. Nhi đang định bước xuống thì Phong vội giữ lại

- Từ từ, đừng xuống vội, đợi anh chút

Nói rồi Phong nhanh chóng chạy ra khỏi xe sang bên Nhi, trong khi Nhi còn đang ngơ ngác ngồi trong xe thì cánh cửa được mở ra một cách vội vàng. Nhi ngơ ngác nhìn Phong:

- Anh đang định làm gì đấy? Tự dưng tỏ vẻ ga lăng thế?

Phong thì chẳng nói gì, chỉ cười cười tỏ vẻ bí hiểm nói:

- Xuống xe nào công chúa!

Nhi bước xuống xe trong một suy nghĩ duy nhất “Rốt cuộc là cái gì đây?”. Còn đang mãi nghĩ thì hai mắt Nhi đã bị ai đó bất ngờ bịt lại. Bất ngờ bị bịt mắt, theo phản xạ, Nhi giãy giụa mạnh mẽ, đập thẳng khuỷu tay vào bụng Phong. Vì bị đau nên Phong theo phản xạ bỏ tay ra khỏi mắt Nhi mà đưa tay ôm bụng. Ngay sau khi được nhìn thấy ánh sáng một lần nữa, Nhi lập tức sung sướng nhìn về phía trước, đôi mắt long lanh. Không chần chừ một giây phút nào, cô lập tức chạy nhanh về phía trước, hòa mình vào phong cảnh mà mình đang nhìn thấy.

Bạn đang đọc truyện *Không Phải Fan!! Cô Ấy Là Bạn Gái Tôi* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.